Chulalongkorn University
Chula Digital Collections

Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)

2022

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ณัฐสุชน ขัวมีธูป
คณะครุศาสตร์

Follow this and additional works at: https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd

Part of the Health and Physical Education Commons

Recommended Citation

ขัวมีธูป, ณัฐสุชน, "การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" (2022). *Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD)*. 6697.
https://digital.car.chula.ac.th/chulaetd/6697

This Thesis is brought to you for free and open access by Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn University Theses and Dissertations (Chula ETD) by an authorized administrator of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

นายณัฐสุชน บัวมีธูป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF ATHLETICS CURRICULUM BASED ON MOTIVATION AND ATTITUDE ENHANCEMENT OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Mr. Natsuchon Buameetoop

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Health and Physical Education
Department of Curriculum and Instruction
FACULTY OF EDUCATION
Chulalongkorn University
Academic Year 2022
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
โดย	นายณัฐสุชน บัวมีธูป
สาขาวิชา	สุขศึกษาและพลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช สุชีวะ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ณัฐสุชน บัวมีธูป : การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (DEVELOPMENT OF ATHLETICS CURRICULUM BASED ON MOTIVATION ANDATTITUDE ENHANCEMENT OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาหลัก : อ. ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น 2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 3. เพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 484 คน คือ ผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.60 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และสำหรับนักเรียน มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.90 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และแบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้บริหารประเมินให้มีระดับสภาพปัญหาอยู่ในระดับปานกลางและความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับมากที่สุด ครูพลศึกษาประเมินให้มีสภาพปัญหาอยู่ระดับปานกลางและความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับมาก และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นประเมินให้มีสภาพปัญหาอยู่ระดับปานกลางและความต้องการจำเป็นอยู่ในระดับมาก 2. การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ วิสัยทัศน์ของโรงเรียน การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา ตารางโครงสร้างรายวิชา และแผนการวัดและประเมินผล และตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร พบว่า มีค่าความสอดคล้องระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรอยู่ในช่วง 0.70 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้

สาขาวิชา	สุขศึกษาและพลศึกษา	ลายมือชื่อนิสิต .....
ปีการศึกษา	2565	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

6380055827 : MAJOR HEALTH AND PHYSICAL EDUCATION
KEYWORD: the athletics curriculum, motivation and attitude enhancement

Natsuchon Buameetoop : DEVELOPMENT OF ATHLETICS CURRICULUM BASED ON MOTIVATION ANDATTITUDE ENHANCEMENT OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS. Advisor: TANIN BOONYALONGKORN, Ph.D.

This research aims to: 1. Study the current problems, needs, opinions, and suggestions of the athletics curriculum based on motivation and attitude enhancement of lower secondary school students. 2. Develop the athletics curriculum 3. Evaluate the quality of the athletics curriculum. The sample group consisted of 484 subjects, including administrators, physical education teachers, and lower secondary school students. The research utilized a questionnaire on the development of the athletics curriculum, for administrators and physical education teachers showed a congruence value ranging from 0.60 to 1.00, which falls within an acceptable range. Additionally, for students, the congruence value falls within the range of 0.90 to 1.00, which is also within an acceptable range. and an assessment tool was used to evaluate the quality of the developed curriculum.

The research findings indicate that: 1. Administrators assessed the problem situation to be at a moderate level and the necessity to be at the highest level. Physical education teachers assessed the problem situation to be at a moderate level and the necessity to be at a high level. Similarly, middle school students assessed the problem situation to be at a moderate level and the necessity to be at a high level. 2. The presentation of the draft of the athletics curriculum based on motivation and attitude enhancement of lower secondary school students including fundamental educational principles, important student competencies, desirable characteristics, school vision, teaching plans/course descriptions, course structure schedules, and assessment plans., followed by an examination of the curriculum's quality, revealed a high level of congruence between the components of the curriculum and its content, with an index value ranging from 0.70 to 1.00, which falls within an acceptable range.

Field of Study:	Health and Physical Education	Student's Signature .....
Academic Year:	2022	Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาและความดูแลเอาใจใส่อย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อเสนอแนะต่าง ๆ และตรวจทานแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ มีคุณค่าทางวิชาการ รวมทั้งให้กำลังใจและความช่วยเหลือในทุกด้านมาโดยตลอด ทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัยมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง ในความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และกรรมการภายนอก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพร้อมทั้งตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ อาจารย์ ว่าที่ร.ต.ดร.ชนวัฒน์ สรรพสิทธิ์ อาจารย์ ดร.ชญาภัสร์ สมกระโทก และว่าที่ร้อยตรีดนุโรจ อินไชย ที่ให้คำแนะนำและตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

กราบขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์ รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ อาจารย์ ว่าที่ร.ต.ดร.ชนวัฒน์ สรรพสิทธิ์ อาจารย์ ดร.ชญาภัสร์ สมกระโทก และว่าที่ร้อยตรีดนุโรจ อินไชย ที่ให้คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข และตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

กราบขอบพระคุณ คณะผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามวัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างสูง

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ครอบครัว และคนรอบข้างเป็นอย่างสูงที่ให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษามาโดยตลอด และเป็นกำลังใจ ให้ความเอาใจใส่ อำนวยความสะดวกเสมอมาและขอขอบคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษาทุกคน ที่เป็นกัลยาณมิตรที่ดี ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดเวลาที่เข้าศึกษาในระดับปริญญามหาบัณฑิตนี้ สิ่งดีงามที่ผู้วิจัยได้รับจากทุกท่านที่กล่าวมาจะอยู่ในใจผู้วิจัยตลอดไป

ณัฐสุชน บัวมีธูป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ง
กิตติกรรมประกาศ ..... จ
สารบัญ ..... ช
สารบัญตาราง ..... ฎ
บทที่ 1 บทนำ 1
ความเป็นมาและความสำคัญ 1
คำถามวิจัย 6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย 6
ขอบเขตของการวิจัย 6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย 6
ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย 8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 9
1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 10
1.1 วิสัยทัศน์ 11
1.2 หลักการ 11
1.3 จุดหมาย 11
1.4 มาตรฐานการเรียนรู้ 12
1.5 ตัวชี้วัด 12
1.6 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 12
1.7 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา 13

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

2. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 14
2.1 ความหมายของพลศึกษา 14
2.2 ปรัชญาและหลักการทางพลศึกษา 15
2.3 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา 15
2.4 หลักการสอนพลศึกษา 18
2.5 ลำดับและขั้นตอนของกระบวกการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา 19
2.6 การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา 20
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกรีฑา 23
3.1 ประวัติกรีฑาในประเทศไทยและต่างประเทศ 23
3.2 ความหมายและชนิดของกรีฑาประเภทลู่และประเภทลาน 27
3.3 ความสำคัญของกรีฑา 28
3.4 ประโยชน์ของการเล่นกรีฑา 29
3.5 ข้อจำกัดของการเล่นกรีฑา 30
4. หลักสูตร 31
4.1 ความหมายของหลักสูตร 31
4.2 ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษา 33
4.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร 34
4.4 องค์ประกอบของหลักสูตร 35
4.5 ประเภทของหลักสูตร 37
5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ 42
5.1 ความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในทางการกีฬา 42
5.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ 45
5.3 ประเภทของแรงจูงใจ 47
5.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ 53

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

5.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจทางการกีฬา 58
5.6 กระบวนการเกิดแรงจูงใจ 62
5.7 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ 63
5.8 แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา 66
5.9 แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา 67
5.10 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา 71
6. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ 74
6.1 ความหมายของเจตคติ 74
6.2 ความสำคัญของเจตคติ 75
6.3 ลักษณะของเจตคติ 76
6.4 องค์ประกอบของเจตคติ 78
6.5 การเกิดเจตคติ 80
6.6 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ 83
6.7 การสร้างเสริมเจตคติ 86
6.8 แนวคิดทฤษฎีพัฒนาด้านเจตคติ 86
6.9 ทฤษฎีเจตคติ 88
6.10 การวัดและประเมินผลเจตคติ 93
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 97
7.1 งานวิจัยในประเทศ 97
7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ 109
กรอบแนวคิด 114
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 115
ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ความต้องการจำเป็น และวิเคราะห์ข้อมูล 117
1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 117

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.2 การกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา 117
1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย 117
1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 119
ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ 119
2.1 การวิเคราะห์ข้อมูล 119
2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 120
ขั้นที่ 3 การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร 120
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 122
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 123
ตอนที่ 2 สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ 126
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 151
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ 156
ตอนที่ 5 การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 157
ตอนที่ 6 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 160
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 161
สรุปผลการวิจัย 161
อภิปรายผล 180
ข้อเสนอแนะ 190
ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย 190
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป 190
บรรณานุกรม 191

ภาคผนวก 200

ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 201

ภาคผนวก ข เครื่องมือวิจัย 204

ภาคผนวก ค ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 226

ภาคผนวก ง (ตัวอย่าง) หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น 231

ประวัติผู้เขียน 244

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้บริหารและครูพลศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา และภูมิภาคของสถานศึกษาที่ท่านสังกัดอยู่ 123

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้น ภูมิภาคของสถานศึกษา 125

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาของผู้บริหาร 126

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาของครูพลศึกษา 127

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาของนักเรียน 127

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของผู้บริหาร 128

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 128

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของนักเรียน 129

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 130

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 131

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน 132

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 133

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 134

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน 135

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 136

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 137

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน 138

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร 139

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา 139

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน 140

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของผู้บริหาร 140

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑา ตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 141

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชา กรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของนักเรียน 142

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 142

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 143

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน 144

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 145

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 146

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน147

ตารางที่ 30 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร 148

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา 149

ตารางที่ 32 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน 150

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เป็นหลักสูตรที่จัดทำเพื่อจัดการศึกษาในประเทศไทยจัดทำขึ้นสำหรับท้องถิ่นและสถานศึกษาได้นำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้มีคุณภาพด้านความรู้ และทักษะที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลง และแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กำหนดในหลักสูตรนี้เป็นหัวใจสำคัญของหลักสูตร โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

โลกในศตวรรษที่ 21 ถือเป็นช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีความแตกต่างจากศตวรรษที่ 19 และ 20 อย่างสิ้นเชิงเศรษฐกิจอุตสาหกรรมในอดีตได้ถูกแทนที่ด้วยเศรษฐกิจและบริการที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล ความรู้ และนวัตกรรม และไม่ว่าจะหันไปทางใด ก็จะเห็นการนำเทคโนโลยีไปใช้ในการเพิ่มผลผลิต แทนการใช้แรงงาน เรียกได้ว่าเป็นยุคของเทคโนโลยี (อักษรเจริญทัศน์, 2555) ดังนั้นปัจจุบันประเทศไทยจึงมีสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายในการดำเนินชีวิต เช่น โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ ทีวี สื่อออนไลน์ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง เช่น รถไฟฟ้า รถประจำทาง รถแท็กซี่ รวมไปถึงระบบบริการหรือศูนย์อำนวยความสะดวกแก่ผู้บริโภค เช่น การสั่งของออนไลน์ การสั่งอาหารผ่านแอปพลิเคชันให้มาส่งถึงที่อยู่ ร้านอาหารเปิด 24 ชั่วโมง ระบบแอปพลิเคชันแกร็บที่สามารถเรียกรถยนต์และจักรยนต์โดยสารมารับตั้งแต่ต้นทางและไปส่งถึงปลายทาง และการดำเนินการด้านต่าง ๆ ผ่านช่องทางออนไลน์โดยไม่ต้องเดินทางไปถึงศูนย์บริการ เป็นต้น เป็นปัจจัยและสิ่งจูงใจที่ทำให้มนุษย์ใช้กิจกรรมทางกายน้อยลง โครงการพัฒนาระบบเฝ้าระวังติดตามพฤติกรรมด้านกิจกรรมทางกายของประชากรไทยและสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ในรายงานสุขภาพคนไทย, 2559 พบว่า การมีพฤติกรรมทางกายที่เพียงพอเป็นหนึ่งในพฤติกรรมทางสุขภาพทีคนไทยจำนวนมากยังคงละเลย เมื่อจำแนกตามเจเนอเรชั่นเจนวาย (อายุ 11 - 32 ปี) ซึ่งจำนวนมากยังเป็นเด็กและเยาวชนกลับเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมทางกายน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับเจนอื่น ทั้งในด้านสัดส่วนผู้ที่มีพฤติกรรมทางกายเพียงพอ และจำนวนชั่วโมงในการมีพฤติกรรมทางกายในแต่ละวัน การไม่ให้ความสำคัญในการออกกำลังกายและ

การออกกำลังกายไม่เพียงพอเป็นภัยเงียบทำให้เกิดปัญหาสุขภาพต่าง ๆ ได้ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพในรายงานสุขภาพคนไทย, 2564 ระบุว่า ในด้านปัจจัยเสี่ยงสุขภาพ เช่น ภาวะโรคอ้วน มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในเกือบทุกพื้นที่ของประเทศไทย ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นต้องเฝ้าระวัง รวมถึงกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และวิถีชีวิตเพื่อลดโอกาสการเจ็บป่วยและการเสียชีวิติก่อนวัยอันควรต่อไปในอนาคต ซึ่งการออกกำลังกายและกิจกรรมทางกายที่เพียงพอเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนี้สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ในรายงานสุขภาพคนไทย, 2563 ระบุว่า สำหรับวัยรุ่นและเยาวชนไทยปี 2559 - 2562 กลุ่มอายุ 10 - 14 ปี เป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนกิจกรรมทางกายเพียงพอสูงสุดและโดยส่วนมากจะมีแนวโน้มลดลงเมื่ออายุมากขึ้น จะเห็นได้ว่าสัดส่วนกิจกรรมทางกายที่เพียงพอในวัยรุ่นและเยาวชนมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ เมื่ออายุมากขึ้น กิจกรรมทางกาย การออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของวิชาพลศึกษา ดังนั้นวิชาพลศึกษาจะต้องปลูกฝังให้คนรักในการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพที่ดี

วิชาพลศึกษา เป็นหนึ่งในสาระการเรียนรู้ที่อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬา เป็นเครื่องมือในการพัฒนาแบบองค์รวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้ง สมรรถภาพเพื่อสุขภาพทางกาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) พลศึกษาเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางกายและกีฬา เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์ทางพลศึกษา (Pangrazi and Beighle, 2013) โดยให้เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์พร้อมทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา วิชาพลศึกษามีความแตกต่างจากวิชาอื่น ๆ ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระ เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอน ตลอดจนสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2561) และ Lund and Veal (2013) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนทางพลศึกษาเป็นเรื่องที่ซับซ้อน และไม่เหมือนกับวิชาอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่เน้นไปที่ด้านความรู้ (Cognitive domain) แต่สำหรับวิชาพลศึกษามุ่งเน้นไปที่เรื่องเกี่ยวกับทักษะพิสัย พุทธพิสัย จิตพิสัย ซึ่งสอดคล้องกับ Lacy (2015) ได้พูดถึงองค์ความรู้ทางพลศึกษาเป็น 4 ด้าน คือ ทักษะพิสัย พุทธพิสัย จิตพิสัย และสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพพิสัย นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่ากระบวนการทางพลศึกษาและกีฬาจึงเป็นกระบวนการศึกษาอย่างหนึ่งที่มีจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกายไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง

ดังนั้น พลศึกษาจึงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างเสริมให้มีสุขภาพที่ดีเป็นคนที่สมบูรณ์ เป็นพลเมืองที่ดี และมีคุณภาพชีวิตที่ดี

ปัจจุบันผู้คนจำนวนมากทุกเพศวัยหันมาให้ความสนใจในการออกกำลังกายด้วยการวิ่ง โดยจำนวนคนไทยที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬาด้วยกิจกรรมการเดิน – วิ่งเพื่อสุขภาพเพิ่มขึ้นในอัตราเลขสองหลักทุกปีในช่วงหลัง ๆ จากร้อยละ 15.4 ในปี 2557 มาอยู่ที่ร้อยละ 18.2 ในปี 2559 และเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นร้อยละ 23.1 และ 24.4 ในปี 2560 และ 2561 ตามลำดับ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ประมาณการได้ว่าประมาณเกือบ 1 ใน 4 ของคนไทย (16.03 ล้านคน) เลือกที่จะมีกิจกรรมทางกาย ออกกำลังกายและเล่นกีฬาด้วยวิธีการเดิน - วิ่งเพื่อสุขภาพ โดยในช่วงสิบปีที่ผ่านมาประเทศไทยมีผู้ที่ให้ความสนใจกิจกรรมการเดินวิ่งเพื่อสุขภาพเพิ่มขึ้นราว 10 ล้านคน (สุขภาพคนไทย, 2563) การวิ่งก็เป็นส่วนหนึ่งของวิชากรีฑาของสาระการเรียนรู้พลศึกษา

ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เนื้อหาวิชากรีฑาเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในโรงเรียน และวิชากรีฑาประเภทลู่และลานเป็นสาระการเรียนรู้แกนกลางของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สมชาย ไกรสังข์ (2541) กล่าวว่า กรีฑายังถือได้ว่าเป็นกีฬาที่มีทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเล่นกีฬาชนิดอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี และจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาบางประเภทหรือทุกประเภทขึ้นเป็นประจำทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งการจัดแข่งขันกรีฑาได้ถูกจัดให้มีขึ้นบ่อย ๆ ปีละหลาย ๆ ครั้ง จึงเห็นได้ว่ากรีฑาเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจึงมีหลาย ๆ ประเทศที่บรรจุกรีฑาเข้าเป็นวิชาหนึ่งในการเรียนพลศึกษา และในประเทศไทยก็เช่นกันได้บรรจุวิชากรีฑาเข้าเป็นวิชาหนึ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา และได้บรรจุวิชากรีฑาไว้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรของระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษาผู้ที่เรียนสาขาวิชาเอกทางพลศึกษาจะต้องเรียนวิชากรีฑาซึ่งเป็นวิชาบังคับ สอดคล้องกับกรมพลศึกษา (2557) ที่กล่าวว่า กรีฑาถือเป็นกีฬาพื้นฐานในการสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกาย และเป็นกีฬาหลักที่นิยมเล่นและแข่งขันทั้งในและระหว่างประเทศ รวมถึงสอดคล้องกับการกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ที่กล่าวว่า กรีฑาเป็นกิจกรรมทางการกีฬาที่ใช้ทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหวและเคลื่อนที่ของมนุษย์ซึ่งได้แก่ การเดิน วิ่ง กระโดด ทุ่ม พุ่ง ขว้าง กรีฑาจึงเป็นกีฬาที่นักเรียนควรเรียนรู้

การออกกำลังกายด้วยการวิ่งเป็นที่นิยมอย่างมากในประเทศไทย เป็นกีฬาที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย มีกฎ กติกาที่ไม่ซับซ้อน มีข้อจำกัดในการใช้สถานที่และอุปกรณ์ในการเล่นกีฬาน้อยกว่ากีฬาชนิดอื่น ๆ ซึ่งการวิ่งเป็นส่วนหนึ่งของเนื้อหาในรายวิชากรีฑาของพลศึกษา ดังนั้น การจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาจึงเป็นกีฬาที่มีความสำคัญ เพราะเป็นการใช้ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของมนุษย์

ในการดำรงชีวิตหรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การวิ่ง การกระโดด การทุ่ม การขว้าง และการพุ่ง และกรีฑายังเป็นพื้นฐานในการเล่นกีฬาชนิดอื่น ๆ

ธวัชชัย รักขติวงษ์ (2560) ได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับครูพลศึกษาส่วนหนึ่งที่สอนกรีฑาและมีประสบการณ์สอนมากกว่า 5 ปีเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาพบว่า นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของทักษะการวิ่งในระยะต่าง ๆ ปฏิบัติตามพื้นฐานความรู้เดิม ส่งผลให้การวิ่งนั้นไม่เกิดประสิทธิภาพเท่าที่ควรและอาจเกิดอุบัติเหตุหรือได้รับการบาดเจ็บได้ นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และขาดความตั้งใจในการปฏิบัติทักษะ นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ค่อนข้างต่ำส่งผลให้การพัฒนาทักษะต่าง ๆ นั้นต้องใช้ระยะเวลานาน และผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (แบ่งเป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนกรีฑามาแล้วและนักเรียนที่กำลังเรียนกรีฑา) เกี่ยวกับสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการเรียนพลศึกษาด้วยกรีฑาพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่มีแรงบันดาลใจ เหน็ดเหนื่อย เบื่อหน่าย สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนมีความต้องการกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย สนุกสนาน สร้างสรรค์ และท้าทายความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับประสบการณ์การสอนรายวิชากรีฑาของผู้วิจัยที่ผ่านมา ทำให้การปฏิบัติทักษะที่ไม่ถูกต้อง สมรรถภาพทางกายไม่เกิดการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ เกิดการเรียนรู้อย่างไม่มีประสิทธิภาพ และที่สำคัญส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีและไม่มีแรงจูงใจต่อการเรียนพลศึกษาในรายวิชากรีฑาจะส่งผลให้การปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างไม่ถูกต้อง รวมถึงการปฏิบัติทักษะการออกกำลังกายด้วยการวิ่ง หรือกีฬาอื่น ๆ ที่ใช้ทักษะการวิ่ง กระโดด ขว้าง พุ่ง ทุ่ม ไม่ถูกต้องส่งผลให้เกิดอาการบาดเจ็บได้ และนำไปสู่การละเลยการออกกำลังกาย

แรงจูงใจและเจตคติที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้คนรักในออกกำลังกาย และเล่นกีฬา ซึ่งกรมพลศึกษา (2556) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง การจูงใจเป็นพลังที่กระตุ้นพฤติกรรม กำหนดทิศทางของพฤติกรรม และมีลักษณะเป็นความมุ่งมั่นอย่างไม่ลดละไปยังเป้าหมายหรือสิ่งจูงใจนั้น จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ เช่น บุคคลต้องการสุขภาพดีจึงออกกำลังกาย แรงจูงใจคือความต้องการสุขภาพดีเป็นผลทำให้แสดงพฤติกรรมการออกกำลังกาย เมื่อได้รับความพึงพอใจในการออกกำลังกายส่งผลให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย Greenwald (2014) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมของแต่ละบุคคลต่อสภาพแวดล้อม จะเห็นได้ว่า เจตคติเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับความรู้สึก ความนึกคิด ส่งผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ เช่น บุคคลรู้สึกสนุกสนานและชอบในการเล่นกีฬาจึงเล่นกีฬาเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับสุรเชษฐ์ โชติวรานนท์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยหลักที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา มีปัจจัทางด้านแรงจูงใจภายในและแรงูงใจ

ภายนอกมาเกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับศรัณย์ รื่นณรงค์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษามีปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาพลศึกษามาเกี่ยวข้อง และสอดคล้องกับวิสิทธิ์ ศรีแก้ว (2564) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และปัจจัยร่วมที่มีต่อเจตคติของนักเรียนในวิชาพลศึกษา พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติในวิชาพลศึกษามีปัจจัยด้านความชอบและความสนุกสนานมาเกี่ยวข้อง ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ต่อการมีเจตคติที่ดี

ดังนั้น ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชากรีฑา รู้สึกชอบ เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียนวิชากรีฑาจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีสมรรถภาพที่ดี และปฏิบัติทักษะกรีฑาได้อย่างถูกต้องนำไปสู่การปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวัน และการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม การทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อวิชากรีฑาได้นั้น สิ่งที่สำคัญคือกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในโรงเรียน วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่า ในปัจจุบันกระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา มี 5 ขั้น ได้แก่ 1. ขั้นเตรียมความพร้อม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นฝึกหัดทักษะ 4. ขั้นนำไปใช้ และ5.ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ วิธีการสอนจะต้องเน้นกระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนานหรือขั้นนำไปใช้นับว่าเป็นหัวใจสำคัญที่สุดของกระบวนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา เพราะเป็นขั้นที่นักเรียนได้มีโอกาสนำสิ่งที่ได้เคยเรียนรู้มาแล้วมาใช้เล่นในภาพการณ์การจริง ได้เรียนรู้จริง ได้มีประสบการณ์จริง และได้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของวิชาพลศึกษาทั้ง 5 ด้านที่ได้วางไว้ไปพร้อมกันและอย่างแท้จริง เช่น การแข่งขันกีฬา การเล่นเกมที่เกี่ยวกับกีฬานั้น ๆ เป็นต้น ดังนั้นเวลาในการเรียนการสอนในขั้นนำไปใช้จะต้องเยอะกว่าขั้นอื่น ๆ จากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ผ่านมาในการสอนพลศึกษาในรายวิชากรีฑามีการวัดและประเมินผลเน้นไปที่ด้านทักษะกีฬา ซึ่งผู้เรียนมีพื้นฐานกีฬาที่ไม่เท่ากันทำให้ผู้เรียนที่มีพื้นฐานทักษะด้านกีฬาและการออกกำลังกายที่ดีจะได้คะแนนที่ดี แต่ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานกีฬาและการออกกำลังกายจะได้คะแนนที่ไม่ดี รวมไปถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้เน้นไปที่ขั้นฝึกหัดทักษะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนุกสนาน นอกจากนี้บุคลิกของครูผู้สอน สภาพแวดล้อม และวัสดุอุปกรณ์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชากรีฑา

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบันและสามารถนำไปใช้ในโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียน รู้สึกชอบ เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเล่นกรีฑาทำให้เกิดการพัฒนาทั้ง 5 ด้าน ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียนพลศึกษา ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา

และด้านสมรรถภาพทางกาย นำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้

คำถามวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นควรมีลักษณะอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

3. เพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร คือ ผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในประเทศไทย

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ การพัฒนาหลักสูตรกรีฑา โดยมีองค์ประกอบดังนี้ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2.2 ตัวแปรตาม คือ หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กรีฑา หมายถึง กิจกรรมทางการกีฬาที่ใช้ทักษะในการเคลื่อนไหวพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งแยกได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1. ประเภทลู่ คือ การใช้ทักษะในการวิ่งเป็นสำคัญ โดยแข่งขันบนลู่วิ่ง และ 2. ประเภทลาน คือ การใช้ทักษะในการกระโดด ทุ่ม พุ่ง และขว้าง

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ หมายถึง การนำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วมาปรับปรุง เปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น หรือการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยใช้การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างแรงจูงใจและ เจตคติ และสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของผู้บริหาร ครูพลศึกษา นักเรียนระดับชันมัธยมศึกษาตอนต้น และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ตามกระบวนการพัฒนาหลักสูตรโดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 คือ การศึกษาสภาพ ปัญหา ความต้องการจำเป็น และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 คือ การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 คือ การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

หลักสูตรกรีฑาตามหลักกการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ หมายถึง ประมวลความรู้และประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีแนวทางมาจากหลักสูตรสถานศึกษา ประกอบด้วย หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ วิสัยทัศน์ของโรงเรียน การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา ตารางโครงสร้างรายวิชา และแผนการวัดและประเมินผล

กระบวนการทางพลศึกษา หมายถึง วิธีการและขั้นตอนการศึกษาอย่างหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาการทั้งในด้านร่างกาย ด้านทักษะ ด้านความรู้ ด้านคุณธรรมและด้านเจตคติที่ดีไปพร้อม ๆ กัน โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาและกีฬาเป็นสื่อให้ ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการด้วยการมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง

การจัดกิจกรรมพลศึกษาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ หมายถึง เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน เน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ เช่น กิจกรรมที่สนุกสนานมีประโยชน์ต่อผู้เรียน กิจกรรมที่ท้าทาย หลากหลาย และมีการเสริมแรงรให้รางวัล เป็นต้น

แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่โน้มน้าว กระตุ้น หรือผลักดันให้บุคคลนั้นเกิดความต้องการและพยายามแสดงพฤติกรรมในสิ่งนั้น ๆ ออกมาอย่างกระตือรือร้น และตั้งใจไปในทิศทางที่ต้องการ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจในการกระทำหรือประพฤติสิ่งต่าง ๆ ประเภทของแรงจูงใจตามการการแสดงออกของพฤติกรรมแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจภายในจิตใจบุคคล กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยไม่หวังผลตอบแทน เช่น ทัศนคติ ความคิด ความพึงพอใจ ความต้องการ ความชอบ การเห็นคุณค่า และความสำคัญของตัวบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น เช่น ชอบและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย เพราะทำให้สุขภาพแข็งแรง เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล มากระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมโดยหวังผลตอบแทนอาจจะเป็นรางวัล คำชมเชย เกียรติยศ ชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง เป็นต้น เช่น การซ้อมกีฬาอย่างหนัก เพื่อเงินรางวัล เป็นต้น

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า ที่แสดงออกมาในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เป็นต้น เจตคติเกิดจากประสบการณ์ทั้งในทางตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ในทางอ้อม (Indirect Experience) ที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของ บุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรง เช่น การได้พบได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม เช่น การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว และเจตคติเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินตามค่านิยม (Value Judgments) ในสังคม การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้ทราบสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นเพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ได้หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พัฒนาคุณภาพผู้เรียนได้ตรงตามมาตรฐานคุณภาพการศึกษา ตามพระราชบัญญัติการศึกษา พ.ศ. 2542

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้โดยเสนอหัวข้อ ต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

1.1 วิสัยทัศน์

1.2 หลักการ

1.3 จุดหมาย

1.4 มาตรฐานการเรียนรู้

1.5 ตัวชี้วัด

1.6 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

1.7 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

2. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.1 ความหมายของพลศึกษา

2.2 หลักการและปรัชญาทางพลศึกษา

2.3 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.4 หลักและวิธีการสอนพลศึกษา

2.5 ลำดับและขั้นตอนกระบวกการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา

2.6 การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกรีฑา

3.1 ประวัติกรีฑาในประเทศไทยและต่างประเทศ

3.2 ความหมายของกรีฑาและขนิดของกรีฑาประเภทลู่และประเภทลาน

3.3 ความสำคัญของกรีฑา

3.4 ประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

3.5 ข้อจำกัดของการเล่นกรีฑา

4. หลักสูตร

4.1 ความหมายของหลักสูตร

4.2 ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษา

4.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

4.4 องค์ประกอบของหลักสูตร

4.5 ประเภทของหลักสูตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

5.1 ความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในทางการกีฬา

5.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ

5.3 ประเภทของแรงจูงใจ

5.4 ทฤษฎีแรงจูงใจ

5.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจทางการกีฬา

5.6 กระบวนการเกิดแรงจูงใจ

5.7 องค์ประกอบที่ส่งผลต่อแรงจูงใจ

5.8 แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬา

5.9 แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

5.10 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

6. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ

6.1 ความหมายของเจตคติ

6.2 ความสำคัญของเจตคติ

6.3 ลักษณะของเจตคติ

6.4 องค์ประกอบของเจตคติ

6.5 การเกิดเจตคติ

6.6 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

6.7 การสร้างเสริมเจตคติ

6.8 แนวคิดทฤษฎีพัฒนาด้านเจตคติ

6.9 ทฤษฎีเจตคติ

6.10 การวัดและประเมินผลเจตคติ

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) ได้จัดทำหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ขึ้นเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาของโรงเรียนในประเทศไทยและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ได้ระบุไว้ว่า

1.1 วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหาตริกษัย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

1.2 หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็ก และเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัยครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

1.3 จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิต และการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

1.4 มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุลต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่าต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษาโดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษาและการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษาว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

1.5 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

1. ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 – มัธยมศึกษาปีที่ 3)
2. ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

1.6 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นการศึกษาด้านสุขภาพที่มีเป้าหมาย เพื่อการดำรงสุขภาพ การสร้างเสริมสุขภาพ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัว และชุมชนให้ยั่งยืน

สุขศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาพฤติกรรมด้านความรู้ เจตคติ คุณธรรม ค่านิยม และการปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพควบคู่ไปด้วยกัน

พลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกมและกีฬาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา รวมทั้งสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและกีฬา

สาระที่เป็นกรอบเนื้อหาหรือขอบข่ายองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาประกอบด้วย

1. การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์ ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องธรรมชาติของการเจริญเติบโต และพัฒนาการของมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโต ความสัมพันธ์เชื่อมโยงในการทำงานของระบบต่าง ๆ ของร่างกาย รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเพื่อให้เจริญเติบโตและมีพัฒนาการที่สมวัย

2. ชีวิตและครอบครัว ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องคุณค่าของตนเองและครอบครัว การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกทางเพศ การสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับผู้อื่น สุขปฏิบัติทางเพศ และทักษะในการดำเนินชีวิต

3. การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากลผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ การเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา ทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งไทยและสากล การปฏิบัติตามกฎ กติกา ระเบียบ ข้อตกลงในการเข้าร่วมกิจกรรมทางกายและกีฬา และความมีน้ำใจนักกีฬา

4. การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพ และการป้องกันโรค ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับหลักและวิธีการเลือกบริโภคอาหาร ผลิตภัณฑ์และบริการสุขภาพ การสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพและการป้องกันโรคทั้งโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ

5. ความปลอดภัยในชีวิต ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการป้องกันตนเองจากพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ทั้งความเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ ความรุนแรง อันตรายจากการใช้ยา และสารเสพติด รวมถึงแนวทางในการสร้างเสริมความปลอดภัยในชีวิต

1.7 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สาระที่ 1 การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 เข้าใจและเห็นคุณค่าตนเอง ครอบครัว เพศศึกษา และมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

สรุปได้ว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหลักสูตรที่ให้โรงเรียนใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

2.1 ความหมายของพลศึกษา

Bookwalter (1969) กล่าวว่า พลศึกษา คือ การพัฒนาการที่ได้ผลที่สุดด้านบูรณาการและการปรับปรุงตัวเองทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม โดยจัดให้มีการสอนและการเข้าร่วมในกิจกรรมประเภทกีฬา กิจกรรมเข้าจังหวะ และยิมนาสติกที่ได้เลือกสรรแล้วตามความต้องการของสังคม

Bucher (1979) กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้รับการเลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้

Pangrazi and Beighle (2013) กล่าวว่า พลศึกษาเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมทางกายและกีฬา เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่าง ๆ ตามเป้าหมายของวัตถุประสงค์ทางพลศึกษา

กอง วิสุทธารมณ์ (2513) กล่าวว่า การพลศึกษา คือ การฝึกฝนร่างกายให้มีสมรรถภาพดีขึ้น โดยใช้กิจกรรมบางอย่างที่เป็นเครื่องประกอบการพลศึกษา ส่งเสริมให้ร่างกายเจริญงอกงามเติบโต แข็งแรง ว่องไว ส่งเสริมอบรมจิตใจให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย หนักแน่น อดทน รู้แพ้รู้ชนะ มีจิตใจสูง สร้างสรรค์สามัคคี

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) กล่าวว่า การสอนพลศึกษา หมายถึง กระบวนการทางการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาร่างกายของมนุษย์ให้ดีขึ้น หรือกล่าวได้ว่า พลศึกษา คือ วิชาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และทักษะโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือกีฬาต่าง ๆ เป็นสื่อการเรียน

เติมเพชร สุขคณาภิบาล (2551) กล่าวว่า วิชาพลศึกษามีเป้าหมายที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีทักษะในการเคลื่อนไหวและการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ถูกต้อง ช่วยปลูกฝังให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา คือการรู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย รู้จักช่วยเหลือเกื้อกูล และมีจิตใจที่แจ่มใส ร่าเริง ฝึกให้ผู้เรียนได้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า รวมไปถึงการคิดวางแผนหรือการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ของตนเอง และได้ฝึกประสบการณ์การเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคม

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้กล่าว วิชาพลศึกษา เป็นวิชาที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาเป็นสื่อ เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ หรือได้มีพัฒนาการทางด้านสมรรภาพทางกาย ด้านความรู้ ด้านทักษะกีฬา ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติที่ดี ด้วยการที่นักเรียนได้มีโอกาสลงมือเล่นหรือปฏิบัติจริงในกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่าง ๆ ด้วยตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิชาพลศึกษา หมายถึง การศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาต่าง ๆ เป็นสื่อในการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยผู้เรียนจะต้องลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง

2.2 ปรัชญาและหลักการทางพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้กล่าวถึงความหมายของปรัชญาการพลศึกษาว่า ปรัชญาการพลศึกษา หมายถึง ค่านิยม หลักการ วิธีการและทฤษฎีต่าง ๆ ทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการวิเคราะห์ การทดลอง การพิสูจน์ และการกลั่นกรองพิจารณาด้วยเหตุผลอย่างละเอียดลออถี่ถ้วนเป็นอย่างดีและถูกต้อง ได้เป็นที่ยอมรับของวิชาชีพพลศึกษาแล้วว่าสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดและดำเนินการ ตลอดจนการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ

หลักการทางพลศึกษา คือ ความคิดรวบยอดต่าง ๆ ทางพลศึกษาซึ่งอาจจะได้จากข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ เช่น สรีวิทยาการออกกำลังกาย จิตวิทยาการกีฬา หรือเป็นหลักการที่ได้จากความคิดรวบยอดที่เกิดจากแนวคิดหรือหลักการทางปรัชญา เช่น จากประสบการณ์ความรู้ความเข้าใจ หรือความหยั่งเห็นในเรื่องต่าง ๆ รวมกัน ดังนั้นค่านิยม หลักการและปรัชญาทางการพลศึกษาที่ได้ผ่านการกลั่นกรองเป็นทฤษฎีและเป็นที่ยอมรับในวิชาชีพพลศึกษาจนสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนได้นั้น มีบทบาทสำคัญในการที่จะช่วยให้นักเรียนหรือบุคคลมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญต่อไป

ดังนั้นครูผู้สอนควรมีความรู้ความเข้าใจหลักการและปรัชญาการพลศึกษา เพื่อให้การจัดการเรียนรู้พลศึกษามีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า การที่ครูผู้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาช่วยให้ครูพลศึกษามีการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในขั้นตอนต่าง ๆ เป็นไปโดยถูกต้องและเหมาะสมตามความรู้ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการตามหลักการของพลศึกษาและตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่วางไว้ได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงช่วยให้สามารถที่จะวางจุดประสงค์ของการเรียนรู้ สามารถเลือกกิจกรรม วิธีการสอน ตลอดจนการวัดผลและการให้คะแนนนักเรียนเป็นไปโดยถูกต้องอีกด้วย

2.3 จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา

Bookwalter (1969) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของพลศึกษาไว้ ได้แก่

1. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นทันทีทันใด (Immediate Control Objectives) เป็นวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์ในขณะที่มีการเรียนการสอน คือ

1.1 สมรรถภาพทางกาย (Physical) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการที่จะประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี

1.2 ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ในการเข้าร่วมกิจกรรมผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติจริงผู้เรียน

1.3 ทัศนคติ (Attitude) หมายถึง สร้างทัศนคติที่ดีงามในการออกกำลังกายที่ถูกต้องให้แก่ผู้เรียน

1.4 ทักษะ (Skill) หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ การมีทักษะที่ดีต้องฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไป

2. วัตถุประสงค์ในระดับที่สอง (Secondary Control Objective) เป็นวัตถุประสงค์ในขั้นที่ต้องการให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาความเจริญงอกงามทางด้านต่าง ๆ หลังจากที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว ได้แก่

2.1 พัฒนาการทางด้านอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายและการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยปกติเมื่อผู้เรียนได้ออกกำลังกายสม่ำเสมอกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ก็จะเจริญเติบโตแข็งแรงมีขนาดใหญ่ ระบบไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.2 พัฒนาการทางด้านการประสานงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทำให้มีความคล่องตัวมีจังหวะในการเล่น ตลอดจนมีทักษะมากขึ้นตามลำดับ

2.3 พัฒนาการทางด้านความรู้ การตัดสินใจ การวิเคราะห์เรื่องราวตลอดจนมีเหตุผลในเรื่องของความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ

2.4 พัฒนาการทางด้านอารมณ์ โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะมีอารมณ์หลายอย่างหลายประการด้วยกัน เช่น โกรธ เกลียด รัก การเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาบ่อย ๆ จะช่วยระงับอารมณ์ต่าง ๆ ได้

3. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นภายหลัง (Remote Adjustment Objective) เป็นจุดมุ่งหมายที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาขึ้นหลังจากที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา ได้แก่

3.1 ส่งเสริมให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพดี

3.2 ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.3 ส่งเสริมให้มีความประพฤติเป็นพลเมืองที่ดี เช่น เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี รู้จักรับผิดชอบ การให้ความร่วมมือ การมีน้ำใจนักกีฬา เคารพกฎกติกาของสังคม ฯลฯ

4. วัตถุประสงค์สูงสุด (Ultimate Aim) เป็นจุดมุ่งหมายระดับสูงสุด ซึ่งจะต้องใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งถือว่าเป็นจุดหมายของพลศึกษาโดยตรง

Lund and Veal (2013) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนทางพลศึกษาเป็นเรื่องที่ซับซ้อนและไม่เหมือนกับวิชาอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่เน้นไปที่ด้านความรู้ (Cognitive domain) แต่สำหรับวิชาพลศึกษามุ่งเน้นไปที่เรื่องเกี่ยวกับทักษะพิสัย พุทธพิสัย จิตพิสัย

Lacy (2015) ได้แบ่งองค์ความรู้ทางพลศึกษาเป็น 4 ด้าน คือ ทักษะพิสัย พุทธพิสัย จิตพิสัย และสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพพิสัย

ละเมียด กรยุทธพิพัฒน์ (2551) กล่าวถึง ความมุ่งหมายของกรพลศึกษา ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาทางด้านร่างกาย

เป็นพัฒนาเกี่ยวกับความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ การเจริญเติบโต ความอดทน การประสานสัมพันธ์ในการทำงานของเซลล์อวัยวะ และระบบต่าง ๆ ของร่างกาย

2. เพื่อพัฒนาการทักษะทางกายขั้นพื้นฐานและทักษะเพื่อนันทนาการ

เป็นการพัฒนาเพื่อการเรียนรู้ทักษะเบื้องต้นให้ถูกต้อง ทักษะการกีฬาและกิจกรรมเข้าจังหวะหรือทักษะการเต้นรำการเคลื่อนไหวร่างกายในท่าต่าง ๆ และเพื่อให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมเหล่านั้นได้ด้วยความเชื่อมั่นและปลอดภัย

3. เพื่อพัฒนาการทางด้านอารมณ์

สามารถควบคุมตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม มีวินัย และบังคับตนเองได้ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง และสามารถยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองได้ มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักตนเอง มีความกล้าหาญ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีสติปัญญาที่ดีในการทำสิ่งต่าง ๆ

4. เพื่อพัฒนาการทางด้านสังคม และมนุษย์สัมพันธ์

รู้จักช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่ม รู้จักรับฟังและยอมรับความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม มีความร่วมมือและสามัคคีในการปฏิบัติกิจกรรม สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

5. เพื่อความสนุกสนาน

สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางกายด้วยความสนุกสนานและมีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม ผ่อนคลายความตึงเครียดทางกายและอารมณ์โดยใช้กิจกรรมทางพลศึกษา

วิสิฐ เขมะภาตะพันธ์ (2554) กล่าวว่า การจัดการศึกษาทั้งปวงย่อมมีความมุ่งหวังให้เกิดการพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม และวิชาพลศึกษาก็เช่นเดียวกันกับการศึกษาอื่น ๆ ที่มุ่งให้มนุษย์ได้เกิดการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน ความมุ่งหมายทั้ง 4 ด้านนี้ในทางการพลศึกษาเราถือว่าเป็นจุดสุดยอดของผลที่จะเกิดขึ้นได้หรือเป็นหัวใจสำคัญของการสอนพลศึกษาในโรงเรียนโดยทั่ว ๆ ไปเรามีเป้าหมายอีกลักษณะหนึ่งที่เกิดขึ้นจนเป็นนิสัยประจำตัวเพื่อให้รู้จักการพัฒนาตนเองและสังคมส่วนรวมได้เป็นอย่างดี

1. ทางด้านร่างกาย (Physical) วิชาพลศึกษาช่วยทำให้ร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์มีร่างกายทรวดทรงที่สง่าผ่าเผยมีสุขภาพทางกายดีมีการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่

2. ทางด้านจิตใจ (Mental) วิชาพลศึกษาช่วยเพิ่มพูนความเชื่อมั่นมีความคิดริเริ่มมีความรอบคอบมีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีไหวพริบดีสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีซึ่งมันควรจะควบคู่ไปกับความสมบูรณ์ทางด้านร่างกาย

3. ทางด้านอารมณ์ (Emotion) วิชาพลศึกษาช่วยลดความตึงเครียดของคนของสังคมและช่วยให้มีอารมณ์ดีความเครียดทางด้านสมองและเส้นประสาทความเครียดทางร่างกายล้วนมีผลต่อสมรรถภาพในการทำงานของคนเราทุกคนบุคคลใดมีอารมณ์ย่อมมีความยั้งคิดมีความอดกลั้นอดทนดีกว่ามองคนในแง่ดีมองโลกในแง่สร้างสรรค์

4. ทางด้านสังคม (Social) วิชาพลศึกษาส่งเสริมให้อยู่ในระเบียบวินัยมีวินัยแห่งตนเคารพกติกาอันเป็นพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขมีความเชื่อมั่นและเชื่อถือซึ่งกันและกัน มีความเสียสละมีน้ำใจ มีความสามัคคี รู้คุณสมบัติของการเป็นผู้นำที่ดี และเป็นผู้ตามที่ฉลาดด้วยในการดำเนินชีวิตในสังคมปัจจุบันจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยพื้นฐานเพื่อความสงบสุขของสังคม

วรศักดิ์ เพียร์ชอบ (2561) วัตถุประสงค์ทั้ง 5 ด้านของพลศึกษาอยู่ในขอบข่ายของวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้านของหลักการการศึกษา แต่มีการกำหนดจากทั้ง 3 ด้านออกมาเป็น 5 ด้าน เพื่อให้มีความชัดเจนและเข้ากับบริบทวิชาพลศึกษามากยิ่งขึ้น ได้แก่ 1. ด้านความรู้ (Knowledge) คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจ 2. ด้านเจตคติ (Attitude) คือ ด้านเจตคติและด้านคุณธรรม จริยธรรม

และ 3. ด้านการปฏิบัติ (Practice) คือ ด้านทักษะกีฬาและด้านสมรรถภาพทางกาย การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งให้นักเรียนได้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในบางด้านเช่นเดียวกับการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนในห้องเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาทั้ง 5 ด้านไปพร้อม ๆ กัน ได้แก่

1. ด้านสมรรถภาพทางกาย
2. ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นหรือกติกาการเล่นที่ง่าย ๆ
3. ด้านทักษะการเล่นกีฬาง่าย ๆ พอเป็นพื้นฐานที่จะนำไปใช้เล่นตามอัตภาพของตนเองได้
4. ด้านคุณธรรม เช่น การมีระเบียบวินัยและการมีน้ำใจนักกีฬา
5. ด้านเจตคติที่ดี คือ การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย

พัฒนาการในด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้านตามที่กล่าวนี้เป็นพัฒนาการที่จะเกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในขณะเดียวกันกับที่นักเรียนได้ลงเล่นกีฬาด้วยตนเองทั้งสิ้น หรือถ้ากล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เป็นไปตามหลักการเรียนรู้ที่ว่า “เป็นการเรียนรู้ด้วยการกระทำหรือการลงมือปฏิบัติจริง (Learning by Doing)”

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายการจัดการเรียนรู้พลศึกษา เพื่อให้นักเรียนพัฒนาทั้ง 5 ด้าน คือ 1. ด้านสมรรถภาพพทางกาย 2. ด้านความรู้ความเข้าใจ 3. ด้านทักษะกีฬา 4. ด้านคุณธรรม และ5. ด้านเจตคติที่ดี โดยนักเรียนจะต้องลงปฏิบัติด้วยตนเองถึงจะเกิดการพัฒนาอย่างแท้จริง

2.4 หลักการสอนพลศึกษา

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้อธิบาย หลักและวิธีการสอนพลศึกษาไว้ว่า หลัก วิธีการและกลวิธีต่าง ๆ ในวิชาพลศึกษาที่ครูนำมาใช้เป็นสื่อกลางในการเชื่อมเนื้อหาวิชากิจกรรม และประสบการณ์ ตลอดจนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในการกระตุ้นนักเรียนได้เล่นและร่วมปฏิบัติจริงด้วยตนเองในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ เพื่อให้มีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ได้วางไว้ หลักการและวิธีการสอนเหล่านี้ถือเป็นหัวใจสำคัญของการเรียนการสอน ถ้าครูผู้สอนวิชาพลศึกษาคนใดแม้จะมีความรู้ความสามารถดีสักเพียงใดก็ตาม แต่ถ้ายังขาดปัจจัยที่สำคัญนี้ก็อาจ กล่าวได้ว่าโอกาสที่การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของครูคนนั้นจะบรรลุผลตามที่ตั้งใจไว้นั้นจะมีน้อยมากหรือไม่มีเลย ครูที่มีแต่ความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในเนื้อหาวิชาอย่างดีเพียงอย่างเดียว แต่ปราศจากซึ่งหลักการและวิธีการสอนควบคู่กันไปด้วยนั้นเปรียบได้กับคนที่นั่งเรือโดยไม่มีไม้พาย โอกาสที่จะไปถึงฝั่งนั้นก็ย่อมเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก การสอนวิชาพลศึกษาก็เช่นเดียวกัน รวมถึงความพร้อมของสถานที่และอุปกรณ์ในการเรียนรู้พลศึกษาในแต่ละกีฬานั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นครูผู้สอนวิชาพลศึกษาทุกคน นอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา และ มีทักษะในวิชากิจกรรมพลศึกษาและกีฬาต่าง ๆ อย่างดีแล้ว ยังจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจใน หลักการและกลวิธีการสอนต่าง ๆ ตลอดจนสามารถนำกลวิธีต่าง ๆ เหล่านั้นมาใช้เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ ด้วยตนเองเป็นอย่างดีได้อีกด้วย การเรียนรู้และพัฒนาการของนักเรียนจึงจะบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ได้วางไว้

สิ่งสำคัญ 2 ประการที่ครูพลศึกษาควรจะต้องจำไว้ในเวลาสอนวิชาพลศึกษา คือ

ประการที่ 1 คือ ทุกครั้งหรือทุกคาบการสอนครูจะต้องตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้มีพัฒนาการทั้ง 5 ด้านไปพร้อมกัน คือ 1. ด้านสมรรถภาพทางกาย 2. ด้านความรู้และความเข้าใจในวิธีการหรือกติกาการเล่นที่ง่าย ๆ 3. ด้านทักษะการเล่นกีฬาง่าย ๆ พอเป็นพื้นฐานที่จะนำไปใช้เล่นตามอัตภาพของตนเองได้ 4. คุณธรรม เช่น การมีระเบียบวินัยและการมีน้ำใจนักกีฬา และ 5. ด้านเจตคติที่ดี คือ การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย

ประการที่ 2 คือ สิ่งที่ครูพลศึกษาต้องจำไว้ก็คือในทุกครั้งหรือทุกคาบของการเรียนพลศึกษานั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจริง ๆ ทุกครั้งหรือทุกคาบเสมอ เพราะการที่นักเรียนจะมีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ได้วางไว้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการได้ลงมือเล่นกีฬาหรือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญ ดังนั้นในการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่ดีและถูกต้อง ครูจึงจำเป็นต้องจัดและดำเนินการในการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ลงมือเล่นกีฬาหรือปฏิบัติจริงด้วยตนเองให้มากที่สุด

2.5 ลำดับและขั้นตอนของกระบวกการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539) ได้จำแนกหลักการดำเนินการสอนพลศึกษาออกเป็น 5 ขั้นตอน

1. การนำเข้าสู่บทเรียน ใช้เวลาประมาณ 8 - 10 นาทีมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมความพร้อมที่จะเรียนในเรื่องต่อไป และเป็นการบริหารร่างกายเพื่อเตรียมความพร้อมสาหรับการออกกำลังกาย เป็นขั้นตอนที่ท้าทายความสามารถของครูว่าจะจัดการเวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ เพราะถ้าใช้เวลามากไปก็จะมีผลทำให้การสอนในขั้นต่อไปขาดประสิทธิภาพไปด้วย

2. การสอน ใช้เวลาประมาณ 5 - 8 นาทีการสอนเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดสำหรับการสอนพลศึกษา โดยเฉพาะการสอนทักษะและเป็นขั้นที่ต้องอาศัยกระบวนการของการใช้ความรู้และเทคนิคของครูเป็นอย่างมากควรเลือกกิจกรรมการสอนทักษะมาปฏิบัติให้ถูกต้องมากที่สุดและควรใช้เวลาให้น้อยที่สุด

3. การฝึกหัด ใช้เวลาประมาณ 20 - 25 นาทีการฝึกหัดเป็นขั้นที่สอดคล้องกับการสอนและมีความสำคัญเท่าเทียมกับการสอน เพราะนักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติมจากที่ครูสอนไป

4. การนำไปใช้ ใช้เวลาประมาณ 5 - 7 นาทีเป็นขั้นที่นำทักษะที่เรียนมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน และปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้กับนักเรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬาการปฏิบัติตามกฎระเบียบ

5. การสรุปและสุขปฏิบัติ ใช้เวลาประมาณ 10 นาทีเป็นขั้นที่สรุปผลเกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อสร้างมโนทัศน์ครั้งสุดท้ายและเพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติสุขนิสัยที่ดี

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ได้จำแนกลำดับและขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนคือ

1. กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ

ใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที กระบวนการนี้เป็นการเตรียมความพร้อมก่อนที่จะเรียนและเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ร่างกายได้มีความพร้อมที่จะเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้

รวดเร็วยิ่งขึ้นหรือเรียกว่าการอบอุ่นร่างกาย กายบริหารบางท่ามาพัฒนาสมรรถภาพทางกายควบคู่กันไปด้วยก็ได้

2. กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติในสิ่งที่เรียนได้

ใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที กระบวนการนี้เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มีความเข้าใจและเห็นความสำคัญในสิ่งที่จะเรียน เป็นการชี้แจงและสาธิตให้นักเรียนได้ลองทำตามพร้อมกับการชี้แจงและสาธิตนั้น ๆ ด้วยทุกครั้ง

3. กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนานหรือขั้นนำไปใช้

ใช้เวลาร้อยละ 75 ของเวลาทั้งหมด หรือประมาณ 30 - 35 นาที กระบวนการนี้เป็นหัวใจสำคัญที่สุดของกระบวนการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา เพราะว่าเป็นกระบวนการที่จะทำให้นักเรียนได้โอกาสนำสิ่งที่ได้เคยเรียนรู้มาแล้วในกระบวนการก่อน ๆ มาใช้เล่นเพื่อความสนุกสนานในสภาพการณ์จริงทำให้นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงและมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างแท้จริง

4. กระบวนการสรุป ประเมินผลและสุขปฏิบัติ

ใช้เวลาประมาณ 5 - 10 นาที เป็นกระบวนการสุดท้ายของการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญของการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก เพราะว่าเป็นกระบวนการที่ครูจะได้สรุปและประเมินผลของการเรียนการสอนที่เพิ่งผ่านมาใหม่ ๆ ให้นักเรียนได้ทราบ เพื่อปรับปรุงในสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ดีให้ดียิ่งขึ้นหรือในสิ่งที่ดีแล้วให้ดียิ่งขึ้นต่อไปอีก และถือว่าเป็นโอกาสที่จะสามารถพัฒนาสุขนิสัยในตัวนักเรียนได้เป็นอย่างดีอีกโอกาสหนึ่ง เช่น การทำความสะอาดหลังเลิกเรียน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้วิชาพลศึกษาที่เหมาะสมนั้นควรมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 5 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำหรือเตรียมความพร้อม (5-10 นาที) เป็นการเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจก่อนการเรียนรู้และพัฒนาสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับทักษะให้กับผู้เรียน

2. ขั้นอธิบายและสาธิต (5 - 10 นาที) เป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติ โดยการอธิบายและสาธิตให้นักเรียนได้ลองทำตามพร้อมกับการชี้แจงและสาธิตนั้น ๆ

3. ขั้นฝึกหัดปฏิบัติ (15 นาที) เป็นขั้นตอนในฝึกปฏิบัติทักษะกีฬา เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติทักษะกีฬาที่ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยการฝึกหัดทักษะปฏิบัติต่าง ๆ ที่กำหนด

4. ขั้นนาไปใช้ (20 - 25 นาที) เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาเพราะเป็นขั้นที่ได้นำความรู้ความเข้าใจและการฝึกปฏิบัติมาใช้จริงในสภาพการณ์จริง โดยการเล่นและแข่งขันนำไปสู่การพัฒนาทางพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน ไปพร้อม ๆ กัน

5. ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ (5 - 10 นาที) เป็นการประเมินผลและสรุปสิ่งที่ได้เรียนมาในการจัดการเรียนรู้พลศึกษา เพื่อปรับปรุงในสิ่งที่ผิดพลาดของนักเรียนและเพื่อให้นักเรียนได้สร้างสุขนิสัยที่ดี

2.6 การวัดและประเมินผลทางพลศึกษา

วิริยา บุญชัย (2529) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่นำมาตัดสินคะแนนสำหรับการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาและกีฬา ได้แก่

1. Psychomotor Domain เป็นการพัฒนาทางด้านการเคลื่อนไหว การทำงานของกล้ามเนื้อ ทักษะในการใช้มือ ครูควรทดสอบเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทสมรรถภาพทางกาย ความสามารถทางด้านกลไก และความสามารถในการเล่นการให้คะแนนในกีฬาแต่ละประเภทควรทดสอบสิ่งเหล่านี้ ทักษะทางกีฬา ความร่วมมือ และการวิเคราะห์ความสามารถในการเล่นบางครั้งการใช้แบบทดสอบทักษะทางกีฬาอาจจะไม่สะดวกสำหรับครู ในกรณีดังกล่าวครูควรเลือกใช้วิธีการประเมินคุณค่าแทน

2. Cognitive Domain เป็นการพัฒนาด้านสติปัญญา การระลึกได้ (Recall) การจำได้หรือการรู้จัก (Recognition) การวัดผลด้านนี้ ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไกต่าง ๆ และหลักของการเคลื่อนไหว กฎ กติกา ความปลอดภัย การเสริมสร้างสมรรถภาพ ตลอดจนประวัติของกิจกรรมประเภทต่าง ๆ

3. Affective Domain เป็นการประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมในทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยความสนใจ ทัศนคติ ความซาบซึ้ง ความมีน้ำใจนักกีฬา ความร่วมมือ ความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำและผู้ตาม เป็นต้น การวัดลักษณะทางสังคมนี้ วิธีที่ดีที่สุดคือการสังเกตของครูและของผู้เรียนเองโดยให้ผู้เรียนได้ประเมินคุณค่าของตนเองและเพื่อนร่วมชั้นด้วย วิธีดังกล่าวสามารถวัดเกี่ยวกับความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา การเป็นผู้นำและผู้ตามได้เป็นอย่างดีนอกจากส่วนสำคัญ 3 ส่วนที่ได้กล่าวมาแล้วยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกที่นามาเป็นส่วนในการพิจารณาการให้เกรด ได้แก่ ความพยายาม เวลาเรียน การพัฒนาความสนใจ

ไพศาล หวังพานิช (2536) ให้หลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาว่า การจัดการศึกษาที่มีระเบียบแบบแผน เพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นมีองค์ประกอบพื้นฐานสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ปรัชญาการศึกษา หลักสูตร การสอน การวัดผล และการวิจัย องค์ประกอบแต่ละด้านจะมีความสำคัญในตัวเอง การจัดการเรียนการศึกษาที่ดีควรดำเนินการในแต่ละองค์ประกอบให้เกิดประสิทธิภาพพร้อม ๆ กันไป ไม่ควรละเลยองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536) กล่าวไว้ว่าในการการให้คะแนนในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาและกีฬา ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรให้คะแนนตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนสอนที่ได้กำหนดไว้อย่างครบในทุก ๆ ด้าน การให้คะแนนอย่างถูกต้องตามหลักของวิธีการนั้นจะช่วยให้ครูผู้ปกครอง นักเรียน และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนจากการเรียนวิชานั้น ๆ ว่าเรียนได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งมีความหมายทั้งต่อครูและนักเรียนทำให้ทราบผลการเรียน เช่น ถ้าทำคะแนนได้น้อยหรือสอบตกควรมีการแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้ดีขึ้นและสามารถนำประโยชน์จากการเรียนการสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวถึงหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาไว้ว่า การวัดเพื่อประเมินผลที่ถูกต้องและสมบูรณ์ตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรนั้นจะเป็น

การวัดและประเมินผลตามหลักการและปรัชญาการเรียนการสอนพลศึกษาที่มุ่งเน้นให้มีการพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ผู้เรียนควรทราบเกณฑ์การตัดสินคะแนน และผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการคิดและปรับเกณฑ์คะแนนร่วมกันกับครูในชั้นเรียนอย่างเหมาะสม จะต้องวัดเพื่อประเมินผลในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การวัดด้านสมรรถภาพทางกาย เพื่อจะได้ทราบว่า หลังจากนักเรียนได้เรียนวิชาพลศึกษาด้วยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกิจกรรมการกีฬาต่าง ๆ แล้วนักเรียนจะมีสมรรถภาพทางกานหรือมีร่างกายแข็งแรงมากน้อยแค่ไหน

2. การวัดความรู้ความเข้าใจในความรู้พื้นฐานต่าง ๆ เพื่อจะทราบว่า นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในความรู้พื้นฐานที่จำเป็นและสำคัญสำหรับนักเรียนเพื่อนำไปใช้ในการเล่นกีฬาในเวลาว่างได้มากน้อยแค่ไหน เช่น ความรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่นง่าย ๆ ที่ถูกต้องและประโยชน์ของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ลักษณะของการมีน้ำใจนักกีฬา และกติกาการเล่นง่าย ๆ

3. การวัดด้านทักษะการเคลื่อนไหวเบื้องต้นและทักษะการเล่นกีฬา เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นถูกต้องหรือมีทักษะในการเล่นกีฬาต่าง ๆ ในเวลาว่างตามอัตภาพของตนเองหรือไม่มากน้อยเพียงใด

4. การวัดด้านคุณธรรมและคุณลักษณะประจำตัวของนักเรียน เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนได้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬาด้วยการนำไปปฏิบัติตนตามสภาพการณ์จริงได้มากน้อยแค่ไหน

5. การวัดด้านเจตคติหรือการเห็นความสำคัญและการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกาย เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนมีความรักและความสนใจในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายเป็นประจำสม่ำเสมอหรือไม่

ครูผู้สอนควรวัดผลให้ตรงตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของในแต่ละระดับชั้นหรือในแต่ละช่วงชั้นตามที่สอนมาแล้วนั้นจริง ๆ มิฉะนั้นแล้วการวัดนั้นก็จะเป็นการสัดในสิ่งที่เราไม่ได้ต้องการวัดจริง ๆ และก็จะไม่สามารถนำผลของการวัดนั้นมาประเมินผลหรือให้คะแนนถูกต้องตามที่ต้องการได้ การวัดเพื่อประเมินว่าการเรียนการสอนนั้นได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้หรือไม่มากน้อยเพียงใดด้วยเสมอ ดังนั้นในการที่ครูจะวัดเพื่อประเมินผลการเรียนหรือในการวัดผลเพื่อให้คะแนนนักเรียน ครูก็ควรจะทำการวัดและประเมินผลการเรียนนั้นด้วยวิธีที่ถูกต้องตามหลักการของวิชาพลศึกษาและมีความยุติธรรมแก่นักเรียนทุก ๆ คนด้วย เช่น ในการวัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกาย ที่ได้สอนไปในแต่ละคาบแล้ว และการวัดผลเพื่อให้คะแนนนักเรียนควรเป็นคะแนนที่ได้จากการวัดผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 5 ด้าน ด้านละเท่า ๆ กัน ควรมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงและมีการให้คะแนนพัฒนาการของผู้เรียนด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลของวิชาพลศึกษา จะต้องวัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทางพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติ ด้านละเท่า ๆ กัน การวัดและประเมินผลช่วยให้ครู ผู้ปกครอง นักเรียน และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนจากการเรียนวิชานั้น ๆ เพื่อนำไปปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองต่อไป

จากการศึกษาแนวคิดการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา วิชาพลศึกษามีจุดประสงค์การเรียนรู้ 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านทักษะกีฬา ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านเจตคติ และด้านคุณธรรม จริยธรรม เมื่อผู้เรียนได้เรียนพลศึกษาแล้วจะต้องเกิดพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ไปพร้อม ๆ กัน แต่การที่จะเกิดพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน นั้นสิ่งที่สำคัญคือกระบวนการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษามี 5 ขั้น ได้แก่ 1. ขั้นเตรียมความพร้อม 2. ขั้นอธิบายและสาธิต 3. ขั้นฝึกหัดทักษะ 4. ขั้นนำไปใช้ และ5.ขั้นสรุปและสุขปฏิบัติ รวมถึงการวัดและประเมินผลจะต้องวัดให้ตรงตามสาระ มาตรฐาน หรือจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของในแต่ละระดับชั้นหรือในแต่ละช่วงชั้น ดังนั้นใน 1 คาบเรียนครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกรีฑา

3.1 ประวัติกรีฑาในประเทศไทยและต่างประเทศ

กรีฑาเป็นกิจกรรมทางด้านร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่น การกระโดด การทุ่ม การพุ่ง และการขว้าง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการเล่นกรีฑานั้นเริ่มมาตั้งแต่มนุษย์ได้ถือกำเนิดขึ้นในโลกโดยในสมัยโบราณมนุษย์ใช้กิจกรรมการเดินเป็นสำคัญในการย้ายถิ่น ออกหาอาหาร หรือติดต่อซึ่งกันและกัน ใช้กิจกรรมการวิ่ง กระโดด ขว้าง ปา ทุ่ม เพื่อจับสัตว์มาเป็นอาหาร เพื่อหนีศัตรู หรือต่อสู้กับสัตว์ร้ายเพื่อความอยู่รอด (ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์, 2538)

ถ้าเทียบกับปัจจุบัน การที่มนุษย์ออกไปหาอาหารมาเลี้ยงชีพต้องป้องกันตนเองจากสัตว์ร้าย บางครั้งต้องวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว เพื่อหนีสัตว์ ร้ายเทียบได้กับการวิ่งระยะสั้น หากวิ่งหนีหรือวิ่งไล่ติดตามจับสัตว์มาเป็นอาหาร โดยวิ่งเป็นเวลานาน ๆ เทียบได้กับการวิ่งระยะไกลหรือวิ่งทนนั่นเอง ในบางครั้งขณะที่วิ่ง เมื่อมีต้นไม้ กิ่งไม้ หรือหินขวางหน้าก็ต้องกระโดดข้ามไป ปัจจุบันจึงกลายเป็นการวิ่งกระโดดข้ามรั้วและวิ่งกระโดดสูง การวิ่งกระโดดข้ามลำธารเล็ก ๆ แคบ ๆ เป็นช่วงติดต่อกัน ได้กลายมาเป็นการวิ่งกระโดดไกล และการเขย่งก้าวกระโดด แต่ถ้าลำธารหรือเหวนั้นกว้าง ไม่สามารถกระโดดอย่างธรรมดาได้จำเป็นต้องหาไม้ยาว ๆ มาปักกลางลำธารหรือแง่หินแล้วโหนตัวข้ามไปยังอีกฝั่งหนึ่งก็กลายมาเป็นการกระโดดค้ำ การใช้หอกหรือหลาวที่ทำด้วยไม้ยาว ๆ เป็นอาวุธพุ่งฆ่าสัตว์ปัจจุบันได้กลายมาเป็นพุ่งแหลน (สุภารัตน์ วรทอง, 2537)

สุภารัตน์ วรทอง (2537) ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2538) และสมชาย ไกรสังข์ (2541) ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการแข่งขันกรีฑาที่สอดคล้องกันได้ ดังนี้

กีฬาโอลิมปิกสมัยโบราณ

การแข่งขันกรีฑา เริ่มตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ ได้มีการจัดการแข่งขันกีฬา ชุมนุมแข่งขันกีฬาในสมัยนั้นเรียกกันว่า “โอลิมเปียด” (Olympiad) มีขึ้นที่ประเทศกรีก ราวปี 776 ปีก่อนคริสตศักราช สถานที่ในการแข่งขันกีฬาในสมัยนั้นอยู่บริเวณบนเขาโอลิมปัสในเมืองโอลิมเปีย ในสมัยนั้นการแข่งขันกีฬาที่นิยม มากกว่าอย่างอื่น ได้แก่ การแข่งวิ่ง แข่งเดิน การแข่งวิ่งที่นิยมกันมาก คือ ระยะหนึ่งสเตด (Stade) ประมาณ 185 เมตร หรือประมาณ 6,167 ฟุต การแข่งขันวิ่งระยะนี้จัดแข่งขันกันในสนามซึ่งมีอัฒจันทร์เพื่อดูการแข่งขันด้วย อัฒจันทร์ที่นั่งดูรวมทั้งลู่วิ่งนี้เรียกว่า “สเตดิออน” (Stadion) โดยย่อมาจาก คำว่า “สเตด” ต่อมาในภาษาอังกฤษจึงใช้คำว่า “สเตเดียม” (Stadium) และไทยเราแปลว่า “กรีฑาสถาน” เพราะการแข่งวิ่งเป็นกีฬาประเภทหนึ่งในการแข่งขันกีฬา ในปทานุกรมแปลว่า “แผ่นดินเป็นที่เล่น สถานที่สนุก” ต่อมาได้มีการเพิ่มกีฬาอื่น ๆ ขึ้น โดยมีการจัดแข่งขันกีฬา หรือปัญจกรีฑา 5 ชนิด ได้แก่ วิ่ง กระโดด มวยปล้ำ พุ่งแหลน และขว้างจักร โดยผู้แข่งขันต้องแข่งกีฬาทั้ง 5 ชนิดนี้ ต่อมาได้ขยายการแข่งขันวิ่งระยะต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และได้จัดให้มีกีฬาอย่างอื่น เพิ่มขึ้นอีกเป็นลำดับ เช่น การแข่งเกวียน ชกมวย มวยทั้งชกและปล้ำ จนกว่าจะตายลงข้างหนึ่งหรือยกนิ้วยอมอย่างราบคาบ นอกจากนี้มีวิ่งผลัดวิ่งคบไฟเวลากลางคืน ซึ่งผู้ชนะจะต้องวิ่งไปถึงเส้นชัยโดยไฟไม่ดับ

การแข่งขันกีฬาในสมัยนั้น แข่งขันเฉพาะประชาชนชาวกรีกเท่านั้น จนกระทั่ง ปี 146 ก่อนคริสตศักราช (พุทธศักราช 397) โรมันได้รุกรานเข้าไปในกรีกทำให้กรีกพ่ายแพ้ตกเป็นราชอาณาจักรของโรมัน แต่ชาวกรีกยังคงดำเนินการแข่งขันกีฬากันเองตามปกติ ชาวโรมันซึ่งยังไม่รู้คุณค่าของการกีฬาและยังเล่นไม่เป็น ได้เพียงแต่ดูจนมีคำชวนหัวกล่าวกันในสมัยนั้นว่า “กรีกเล่นโรมันดู” ต่อมาพอรู้เรื่องขึ้นบ้างก็นิยมการกีฬาเป็นลำดับจึงได้เข้าร่วมการแข่งขันกับชาวกรีก การแข่งขันระหว่างชาติจึงเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกทั้งกรีกและโรมันต่างก็แข่งขันกันอย่างทรหด ภายหลังได้เกิดมีข้อวิวาทกันขึ้นชาวโรมันจึงได้ออกตระเวน แสดงการกีฬาเก็บค่าเข้าไปดูในที่ต่าง ๆ เป็นอาชีพ มีการจ้างนักกีฬาเข้ามาในการแข่งขัน เพื่อหวังชัยชนะและผลรางวัล ผู้เข้าแข่งขันเองก็มีความปรารถนาในค่าจ้างเหล่านั้นไม่ได้แข่งขันเพื่อเป็นการบวงสรวงพระเจ้าเพื่อสุขภาพแข็งแรงที่ดีของตน อีกทั้งยังมีการพนันเข้ามาร่วมด้วย ซึ่งไม่ถูกต้องตามเจตนารมณ์และกติกา แต่ชาวโรมันก็ยังแข่งขันกันอยู่และกรีกก็ไม่สามารถระงับเหตุการณ์ได้ มีการบาดหมางกัน จนเป็นเรื่องใหญ่ ชาวโรมันซึ่งมีอำนาจมากในสมัยนั้นได้ก่อวินาศกรรมเผาที่พักนักกีฬาของกรีกและได้ทำลายสนามกีฬาทั้งหมด เมื่อความทราบไปถึงจักรพรรดิโอโดซีอุสแห่งโรม จึงทรงพระราชวินิจฉัยว่าการแข่งขันกีฬาเป็นเรื่องก่อความวุ่นวายมีพระราชโองการให้ยุติการแข่งขันกีฬานับตั้งแต่ปีคริสตศักราช 393

เมื่อปีคริสตศักราช 476 (พุทธศักราช 1019) พวกอนารยชนได้นำเทวรูปซีอุสขนาดความสูง 60 ฟุต ทำด้วยงาช้างและทองคำไปยังคอนสแตนติโนเปิล เนื่องจากเมืองโอลิมเปียได้พินาศลงโดยแผ่นดินไหวเป็นอันสิ้นยุคของการแข่งขันกีฬาโอลิมเปียสมัยโบราณ

กีฬาโอลิมปิกสมัยใหม่

ต่อมาโอลิมปิกได้ถูกยกเลิกไปนาน 15 ศตวรรษ ในปีคริสตศักราช 1892 (พุทธศักราช 2435) ได้มีนักกีฬาชาวฝรั่งเศส ซึ่งมีฐานันดรศักดิ์เป็นบารอน เปียร์ เดอ กูแบร์แตง ให้ความสนใจในการกีฬาและมีความเชื่อว่า การแข่งขันกีฬามีอำนาจในการเพิ่มพูลความเป็นมนุษย์และยังสามารถที่จะส่งเสริมสันติภาพระหว่างประเทศทุกประเทศทั่วโลกที่ร่วมการแข่งขันด้วยกันได้ เป็นสมาคมชั้นสูงเพื่อแลกเปลี่ยนจิตใจของนักกีฬาอันแท้จริงต่อไปไม่มีทางผิดพ้องหมองใจกันท่านผู้นี้จึงได้เชิญสหาย คือ ศาสตราจารย์ดับ เบิล ยู สโลน แห่งสหรัฐอเมริกา มร.วิคเตอร์ แบลค แห่งสวีเดน ดร.จิริกูธ แห่งโบฮีเมีย เซอร์จอห์น แอตสเลย์ แห่งบริเตนใหญ่ มร.ไบเคลาส แห่งกรีก ร่วมกันคิดเป็นการชุมนุมกีฬาโอลิมปิกขึ้นใหม่ โดยยึดเอาอุดมคติแห่งความยุติธรรม อ่อนโยน สุภาพ มั่นคง และกำลังเป็นมูลฐานตามวัตถุประสงค์ของโอลิมปิกโบราณที่ว่า Citius, Altius, Fortius (เร็ว สูง แรง)

วันที่ 15 มกราคม ค.ศ. 1894 (พ.ศ. 2437) มีการประชุมใหญ่ระหว่างผู้แทนประเทศต่าง ๆ ที่เมืองซอรมอนน์ ประเทศฝรั่งเศสและได้ประกาศตั้งคณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศ (International Olympic Committee) และตกลงกันให้มีการชุมนุมกีฬาโอลิมปิกครั้งแรกของสมัยปัจจุบันที่กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีก ใน ค.ศ. 1896 (พ.ศ. 2439) และมีการจัดการแข่งขัน 4 ปี ครั้ง และให้ประเทศต่าง ๆ ที่เป็นสมาชิกผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน

การแข่งขันโอลิมปิกในตอนต้น ยังมีข้อบังคับบัญญัติไว้ในการแข่งขันสองสามครั้งแรกไม่ได้ส่งในนามประเทศ ส่งในนามบุคคล สโมสรหรือมหาวิทยาลัยของประเทศเป็นผู้ส่งเข้าแข่งขัน ต่อมาจึงมีระเบียบ คือ ประเทศใดมีกรรมการโอลิมปิกแล้วคณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศจึงจะเชิญเข้าร่วมการแข่งขัน ขณะนี้ได้มีกรรมการโอลิมปิกของประเทศต่าง ๆ ซึ่งคณะกรรมการโอลิมปิกระหว่างประเทศได้รับรองแล้ว 210 ประเทศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ประวัติกรีฑาในประเทศไทย

การแข่งขันกีฬาในประเทศไทย เริ่มมีขึ้นในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 เสด็จพระราชดำเนินกลับจากยุโรปครั้งแรก กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาในกรุงเทพฯ ที่ท้องสนามหลวงเป็นการต้อนรับการเสด็จนิวัติพระนคร เมื่อวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2440 หลังจากแข่งขันโอลิมปิกสมัยปัจจุบันครั้งแรกเพียงปีเดียว ซึ่งเป็นจัดการแข่งขันกรีฑาในประเทศไทย กระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการในปัจจุบัน) ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนขึ้นเป็นครั้งแรกในวันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2440 ที่ท้องสนามหลวง ในพิธีเปิดการแข่งขันครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถเสด็จพระราชดำเนินมาทรงเป็นประธานเปิดการแข่งขันและทอดพระเนตรการแข่งขันนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมากระทรวงธรรมการได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำทุกปีตลอดมา

การแข่งขันกรีฑาโรงเรียนตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2451 จนถึงพุทธศักราช 2453 จัดเนื่องในงานเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชมกุฎราชกุมาร คือ พระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อได้เสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติแล้ว การแข่งขันกรีฑาโรงเรียนก็ได้จัดเนื่องในการเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑาโรงเรียนทุกครั้งตลอดมาจนกระทั่งสิ้นรัชกาลปีพุทธศักราช 2467 เป็นปีสุดท้ายที่ได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตร ต่อแต่นั้นมากำหนดการแข่งขันกรีฑาหาได้ตรงกับวันพระราชสมภพของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลต่อมาไม่

ปี พ.ศ. 2476 รัฐบาลได้จัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น โดยมีนโยบายส่งเสริมการกีฬาของชาติให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น หลังจากก่อตั้งกรมพลศึกษาแล้วกีฬาและกรีฑาก็ได้รับการสนับสนุนมากยิ่งขึ้น โดยจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาระหว่างโรงเรียนระหว่างมหาวิทยาลัยและกรีฑาประชาชน

ปี พ.ศ. 2479 ได้เปิดการแข่งขันกรีฑาขึ้นเป็นครั้งแรกในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ได้มอบธงกีฬาธงนำกีฬานักเรียนและธงนำนักกีฬาประชาชนแก่กรมพลศึกษา กรีฑาประชาชน และตะกร้อข้ามตาข่าย ได้จัดให้มีการแข่งขันเป็นครั้งแรกในปีนี้สำหรับกรีฑาประชาชนมีผู้สมัครเข้าแข่งขันเป็นจำนวนมาก

การจัดการแข่งขันกรีฑาในปี 2480 ยังคงจัดที่สนามหลวงอีกปีหนึ่งปรากฏว่ามีนักเรียนชายเข้าสมัครแข่งขัน กรีฑา 3,661 คน นักเรียนหญิง 1,763 และประชาชน 112 คน

ปี พ.ศ. 2484 การแข่งขันกรีฑานักเรียนประจำปีได้ย้ายมาแข่งขันในกรีฑาสถาน (สนามศุภ ชลาศัย) เป็นครั้งแรก โดยได้ปรับปรุงสนาม และด้านอำนวยการแข่งขันให้เป็นไปตามกติกากรีฑาระหว่างประเทศมากที่สุด เช่น ใช้เครื่องวัดกำลังลม เครื่องตรวจทิศทางลม เครื่องกดนาฬิกาด้วยไฟฟ้า เปลี่ยนการแต่งกายเครื่องแบบของกรรมการตัดสินมาเป็นชุดขาวล้วน เริ่มมีการบันทึกและรับรองสถิติที่นักกีฬาทำขึ้นในสนามมาตรฐานแห่งนี้

ปี พ.ศ. 2494 ได้มีการจัดตั้งสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยขึ้น ซึ่งอยู่ในความอุปการะของกรมพลศึกษามีหน้าที่รับผิดชอบแทนกรมพลศึกษาจัดดำเนินการแข่งขันกรีฑามหาวิทยาลัยและประชาชน และในปีเดียวกันนี้ประเทศไทยยังส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันกีฬาเอเชี่ยนเกมส์ ครั้งที่ 1 ที่กรุงนิวเดลี ประเทศอินเดีย ต่อมาประเทศไทยยังได้รับเกียรติเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขันกีฬาเอเชี่ยนเกมส์ถึง 4 ครั้ง คือ เอเชี่ยนเกมส์ ครั้งที่ 5 ในปี พ.ศ. 2509 ครั้งที่ 6 ในปี พ.ศ. 2513 ครั้งที่ 8 ในปี พ.ศ. 2521 และครั้งที่ 13 ในปี พ.ศ. 2541

ปี พ.ศ. 2495 ประเทศไทยได้ส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเกมส์เป็นครั้งแรกในการแข่งขันโอลิมปิก ครั้งที่ 5 ณ กรุงเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ โดยมีนักกีฬากรีฑาเข้าร่วมการแข่งขัน 8 คน และเจ้าหน้าที่ 5 คน รวม 13 คน

ปี พ.ศ. 2507 ได้จัดตั้งองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยขึ้นมีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมกีฬาประชาชน โดยจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาและกีฬาต่าง ๆ เป็นประจำทุกปี ซึ่งเรียกกันโดยทั่วไปว่า “กีฬาชาติ” และถือว่ากรีฑาเป็นกีฬาหลักที่ต้องจัดให้มีการแข่งขันทุกครั้ง

ปี พ.ศ. 2508 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ รับสมาคมกรีฑาสมัครเล่นแห่งประเทศไทยเข้าอยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์

ปี พ.ศ. 2510 องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยได้เริ่มจัดการแข่งขันกีฬาเขตขึ้น (กีฬาแห่งชาติ ในปัจจุบัน) มีการแข่งขันทุกปี หมุนเวียนไปตามจังหวัดต่าง ๆ เพื่อขยายการกีฬาให้ครอบคลุมทั่วทุกภาคและคัดเลือกนักกีฬาดีเด่นไว้แข่งขันกีฬาระหว่างชาติต่อไป

ปี พ.ศ. 2528 เปลี่ยนชื่อจากองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทยเป็น “การกีฬาแห่งประเทศไทย”

ปี พ.ศ. 2540 การกีฬาแห่งประเทศไทยได้ปรับปรุงรูปแบบการแข่งขันกีฬาแห่งชาติในระบบใหม่ เป็นการแข่งขันระดับตัวแทนจังหวัดสู่การเป็นตัวแทนระดับภาคโดยมีการจัดการแข่งขัน 2 ปีต่อครั้ง ระบบใหม่นี้เริ่มใช้ครั้งแรกในกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ในปี พ.ศ. 2543 ที่กรุงเทพมหานคร

3.2 ความหมายและชนิดของกรีฑาประเภทลู่และประเภทลาน

ชุมพล ปานเกตุ (2531) กล่าวว่า กรีฑา หมายถึง กิจกรรมทางด้านร่างกายที่ประกอบด้วยการกระทำที่เป็นไปอย่างธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งได้แก่ การวิ่ง กระโดดและการทุ่ม ขว้าง พุ่ง หรืออาจกล่าวได้ว่าการเล่นกรีฑานั้นเริ่มมีมาตั้งแต่มนุษย์ได้ถือกำเนิดขึ้นในโลก

อุทัย สงวนพงศ์ (2533) กล่าวว่า กรีฑา หมายถึง กีฬาชนิดหนึ่งที่ประกอบด้วยการวิ่ง การกระโดด การพุ่ง การทุ่มและการขว้าง

กรมพลศึกษา (2557) กล่าวว่า กรีฑา หมายถึง กีฬาชนิดหนึ่งซึ่งแยกการประลองออกเป็นแผนกลู่ที่ต้องแข่งขันบนทางวิ่ง และใช้การวิ่งเป็นส่วนสำคัญ ตัดสินกันด้วยเวลา และความเร็ว ส่วนแผนกลานประลองบนลานกว้าง ๆ ด้วยการกระโดด ทุ่ม พุ่ง และขว้าง ตัดสินกันด้วยระยะทางของความไกลหรือความสูง

การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) กล่าวว่า กรีฑา หมายถึง กิจกรรมทางการกีฬาที่ใช้ทักษะพื้นฐานการเคลื่อนไหว และเคลื่อนที่ของมนุษย์ซึ่งได้แก่ การเดิน วิ่ง กระโดด ทุ่ม พุ่ง ขว้าง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า กรีฑา หมายถึง กิจกรรมทางการกีฬาที่ใช้ทักษะในการเคลื่อนไหวพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งแยกได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1. ประเภทลู่ คือ การใช้ทักษะในการวิ่งเป็นสำคัญโดยแข่งขันบนลู่วิ่ง และ2. ประเภทลาน คือ การใช้ทักษะในการกระโดด ทุ่ม พุ่ง และขว้าง การจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชากรีฑาในโรงเรียนของประเทศไทยมีสาระการเรียนรู้ คือ 1. กรีฑาประเภทลู่ และ 2. กรีฑาประเภทลาน ทั้งนี้เนื้อหาในแต่ละประเภทสามารถปรับเปลี่ยนหรือยืดหยุ่นได้ขึ้นอยู่กับวัสดุอุปกรณ์และสถานที่จัดการเรียนการสอนของโรงเรียนนั้น ๆ

กรมพลศึกษา (2557) ได้ระบุว่า

1. กรีฑาประเภทลู่ (Track Events) สามารถแบ่งการแข่งขันได้ ดังนี้

1.1 การวิ่งระยะสั้น ประกอบด้วยการวิ่งระยะทาง 60, 80, 100, 200 และ 400 เมตร

1.2 การวิ่งระยะกลาง ประกอบด้วยการวิ่งระยะทาง 800 เมตร 1,500 เมตร และ 3,000 เมตร

1.3 การวิ่งระยะไกล ประกอบด้วยการวิ่งระยะทางตั้งแต่ 5,000 เมตร ขึ้นไป

1.4 การวิ่งผลัด ประกอบด้วยการวิ่งผลัด 4 x 100 เมตร วิ่งผลัด 4 x 400 เมตร

1.5 การวิ่งข้ามรั้ว ประเภทหญิงระยะทาง 100 เมตร 400 เมตร ประเภทชายระยะทาง 110 เมตร 400 เมตร

2. กรีฑาประเภทลาน (Field Events) กรีฑาประเภทลานสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทละ 4 รายการ ดังนี้

2.1 ประเภทกระโดด (Jumping Events)

2.1.1 กระโดดสูง (High Jump)

2.1.2 กระโดดไกล (Long Jump)

2.1.3 เขย่งก้าวกระโดด (Triple Jump)

2.1.4 กระโดดค้ำ (Pole Vault)

2.2 ประเภทขว้าง (Throwing Events)

2.2.1 ทุ่มลูกน้ำหนัก (Putting the Shot)

2.2.2 ขว้างจักร Discus)

2.2.3 พุ่งแหลน (Javelin)

2.2.4 ขว้างค้อน (Hammer)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.3 ความสำคัญของกรีฑา

กรีฑายังถือได้ว่าเป็นทักษกีฬาพื้นฐานในการเคลื่อนไหวร่างกายในการปฏิบัติกิจกรรมหรือเล่นกีฬาชนิดอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดีและจัดให้มีการแข่งขันกรีฑาบางประเภทหรือทุกประเภทขึ้นเป็นประจำทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งการจัดแข่งขันกรีฑาได้ถูกจัดให้มีขึ้นบ่อย ๆ ปีละหลาย ๆ ครั้ง จึงเห็นได้ว่ากรีฑาเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจึงมีหลาย ๆ ประเทศที่บรรจุกรีฑาเข้าเป็นวิชาหนึ่งในการเรียนพลศึกษา และในประเทศไทยก็เช่นกันได้บรรจุวิชากรีฑาเข้าเป็นวิชาหนึ่งในการเรียนการสอนพลศึกษา และในประเทศไทยก็เช่นกันได้บรรจุวิชากรีฑาไว้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรของระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และในระดับอุดมศึกษาผู้ที่เรียนสาขาวิชาเอกทางพลศึกษาจะต้องเรียนวิชากรีฑาซึ่งเป็นวิชาบังคับ (สมชาย ไกรสังข์, 2541)

ดังนั้นกรีฑาจึงเป็นกีฬาที่มีความสำคัญ เพราะเป็นการใช้ทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานของมนุษย์ในการดำรงชีวิต หรือการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การวิ่ง การกระโดด การทุ่ม การขว้าง และการพุ่ง

3.4 ประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

ชุมพล ปานเกตุ (2531) ได้รวบรวมประโยชน์ของการเล่นกรีฑาไว้ว่า การเล่นกรีฑาเหมือนกับการเล่นกีฬาชนิดอื่น ๆ ที่ผู้เล่นจะได้รับประโยชน์จากการเล่น ดังนี้

1. ช่วยทำให้กล้ามเนื้อสมบูรณ์แข็งแรง
2. ช่วยให้ระบบประสาทดีขึ้นทำให้นอนหลับได้ดี
3. ช่วยให้ระบบการหายใจดีขึ้นทรวงอกมีขนาดใหญ่ขึ้น
4. ช่วยให้เส้นโลหิตขยายโตขึ้นส่งผลให้การไหลเวียนของโลหิตดีทำให้ร่างกายได้รับออกซิเจนมากขึ้นด้วย
5. ช่วยทำให้ระบบการย่อย และระบบการขับถ่ายทางานได้ดีขึ้น
6. ช่วยทำให้ร่างกายมีความอดทนต่อการทำงาน เหนื่อยช้า และหายใจเร็วขึ้น
7. ช่วยให้ร่างกายแข็งแรงมีความต้านทานโรคได้
8. ช่วยให้ร่างกายมีรูปร่างได้สัดส่วนมีบุคลิกภาพดี

ผู้วิ่งเป็นประจำจะมีร่างกายที่แข็งแรงกว่าผู้ที่ขาดการออกกาลังกาย การตรวจร่างกาย พบว่าความดันโลหิตต่ำ อัตราการเต้นชีพจรต่ำกว่า และสมรรถภาพการใช้ออกซิเจนของร่างกายดีกว่า ฯลฯ ซึ่งเป็นผลดีในระยะยาวในการดำรงชีวิต

สมชาย ไกรสังข์ (2541) กล่าวถึงประโยชน์ของกรีฑาไว้ว่า กรีฑาเป็นกิจกรรมหนึ่งของการออกกำลังกายที่เป็นที่นิยมเล่นกันอย่างแพร่หลายทั่วโลก เป็นการออกกำลังกายที่เสียค่าใช้จ่ายน้อยแต่เกิดประโยชน์มาก และมีการจัดแข่งขันกรีฑากันอยู่เสมอตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับชิงแชมป์โลก จากที่ได้กล่าวมาแล้วกรีฑายังมีประโยชน์พอสรุปได้ ดังนี้

1. ทางด้านร่างกาย ให้มีความเจริญเติบโตของร่างกายได้อย่างเต็มที่ในวัยเด็กและชะลอความเสื่อมของร่างกายในวัยผู้ใหญ่
2. ทางด้านอารมณ์ ช่วยในการผ่อนคลายความตึงเครียด มีความสนใจอยู่กับการฝึกซ้อมกรีฑา เมื่อฝึกบ่อย ๆ เป็นประจำ อารมณ์ก็จะมั่นคง
3. ทางด้านสังคม การเล่นหรือฝึกซ้อมกรีฑาจะมีการฝึกซ้อมกันในสถานที่ที่เหมาะสมมีบริเวณ และระยะทางที่สมควร จะมีเพื่อนร่วมทีมรวมทั้งบุคคลอื่นที่มาใช้สถานที่บริเวณดังกล่าวในการวิ่งออกกำลังกายมากมายทำให้ได้พบ รู้จัก คุ้นเคย ซึ่งกันและกัน ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาทางด้านสังคม โดยการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้อย่างดี จากนั้นยังเป็นการลดปัญหาทางสังคม โดยการ

ที่เยาวชนและกลุ่มวัยรุ่น รวมทั้งวัยผู้ใหญ่ได้มาฝึกกรีฑา ซึ่งเมื่อเช่นนี้แล้วก็จะไม่มีเวลาไปหมกมุ่นกับอบายมุข

4. ทางด้านสติปัญญา ผู้ฝึกกรีฑาจะได้รับประสบการณ์ตรงใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น ได้มีการเรียนรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในขณะทำการฝึกซ้อมได้รับคำแนะนำจากผู้ฝึกสอนหรือจากการดูภาพยนตร์ที่มีการแข่งขันนัดสำคัญ ๆ ซึ่งผู้ที่จะเล่นกรีฑาได้ดีนั้นต้องเข้าใจถึงทักษะหลาย ๆ อย่างประกอบกัน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ความคิด เหตุผลให้ถูกต้องแล้วนำไปปฏิบัติ เพื่อให้ทักษะของตนเองพัฒนาดีขึ้นถือเป็นการฝึกสติปัญญาไปในตัว

5. ทางด้านชื่อเสียงและอาชีพ นักกรีฑาที่มีความสามารถสูงมีผลการแข่งขันที่ชนะบ่อย ๆ ในรายการที่สำคัญมักจะเป็นที่รู้จักและจะได้รับการยกย่องหรือกล่าวถึงอยู่เสมอจากบุคคลโดยทั่วไป นอกจากจะนำชื่อเสียงสู่ตัวเองแล้วยังเป็นการทำชื่อเสียงในทางที่ดีสู่ประเทศชาติอีกด้วย และเมื่อมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีแล้ว นักกรีฑาก็สามารถที่จะทำหน้าที่ต่าง ๆ ได้ เช่น เป็นนักกรีฑาอาชีพเป็นผู้ฝึกสอนกรีฑา ซึ่งปัจจุบันถ้ามีชื่อเสียงมาก ๆ มักจะได้รับการติดต่อให้เป็นสื่อในกิโฆษณาสินค้าอื่น ๆ ได้อีกด้วยเช่นกัน

กฤษฎา บานชื่น (2551) ความสำคัญและประโยชน์ของการวิ่งเพื่อสุขภาพ ดังนี้

1. เส้นเลือดที่ไปเลี้ยงหัวใจมีขนาดใหญ่ขึ้น
2. เส้นเลือดแตกแขนงไปยังกล้ามเนื้อหัวใจมากขึ้น
3. ไขมันในเลือดลดลง
4. หัวใจใช้ออกซิเจนจากเลือดได้ดีขึ้น
5. ความดันเลือดลดลง
6. ลดความอ้วนได้อย่างดี

จากที่ได้กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การเล่นกรีฑาที่เหมาะสมกับตัวบุคคลแต่ละบุคคลได้ว่ากันเป็นเรื่องของเพศ วัย สภาพของร่างกาย วัสดุอุปกรณ์ สถานที่ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนมีการฝึกอย่างถูกหลักเกณฑ์และวิธีการนั้น ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เช่นเดียวกับกีฬาชนิดอื่น ๆ

3.5 ข้อจำกัดของการเล่นกรีฑา

เจษฎา เจียระนัย (2534) ได้กล่าวว่า การเล่นกรีฑาถ้าดูแต่เพียงผิวเผินอาจมองไม่เห็นอันตราย หรือการบาดเจ็บต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับผู้ที่เล่นได้ เพราะกรีฑาเป็นการเล่นที่ไม่มีการปะทะหรือมีการกระทบกระทั่งกันระหว่างผู้เล่นแต่ถึงกระนั้นก็ยังมีผู้เล่นเป็นจำนวนไม่น้อยที่บาดเจ็บจากการเล่นกรีฑา ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยจึงขอแนะนำดังต่อไปนี้

1. ชุดที่สวม ควรเป็นชุดที่เหมาะสมไม่รัดแน่น หรือหลวมเกินไป

2. บริหารร่างกายเพื่อการอบอุ่นร่างกายให้เกิดความพร้อม และท่าที่ควรใช้บริหารควรเป็นท่าที่ยืดกล้ามเนื้อ เอ็น ข้อต่อ กระตุ้นระบบไหลเวียน การหายใจ และเป็นท่าที่เกี่ยวข้องกับทักษะของกรีฑาประเภทนั้น

3. ทุกคนควรได้รับการตรวจร่างกายก่อนเรียนหรือเล่น

4. นักกรีฑาที่ได้รับบาดเจ็บ เช่น กล้ามเนื้อฉีกขาด ข้อเท้าแพลง ฯลฯ ต้องมี ใบรับรองแพทย์ว่าหายแล้วจึงจะได้รับอนุญาตให้กลับไปเล่นหรือเรียนกรีฑาได้

5. รองเท้าตะปูต้องวางหรือเก็บไว้ในที่และในลักษณะที่ปลอดภัย เช่น วางให้ตะปูลงสู่พื้น

6. ไม่ควรแกล้งหรือหยอกล้อกันในขณะเล่นหรือฝึก

7. ก่อนลงมือเล่นหรือฝึกทุกครั้งต้องตรวจดูจนแน่ใจแล้วว่า ทุกอย่างเรียบร้อยปลอดภัยจากคนและสิ่งกีดขวางที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเล่นหรือฝึกกรีฑา

8. กิจกรรมบางประเภทต้องมีเบาะรองกันกระเทือนหรือหลุมทรายที่ซุยรองรับ

9. พื้นลู่ต้องเรียบไม่เป็นหลุมบ่อและปราศจากวัตถุที่อาจทำให้เกิดอันตรายได้ เช่น ก้อนหิน เศษแก้ว ไม้แหลม ฯลฯ

10. ฝึกฝนตามขั้นตอนจนเกิดทักษะการเคลื่อนไหวท่านั้น ๆ

11. บำรุงรักษาสุขภาพเพื่อให้สมรรถภาพทางกายดีอยู่เสมอ

12. ต้องรักษากฎระเบียบและกติกาการแข่งขัน

ศูนย์กายภาพบาบัด มหาวิทยาลัยมหิดล (2560: ออนไลน์) ข้อจำกัดหรือข้อควรระวังในการวิ่ง เพื่อเกิดประโยชน์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการและความปลอดภัย ดังนี้

1. ไม่เคลื่อนไหวศีรษะและกล้ามเนื้อคอไปมามากเกินไปขณะวิ่ง

2. ไม่เกร็งข้อมือหรือมือเวลาวิ่ง

3. ไม่โค้งหรือเกร็งหัวไหล่ทั้งสองข้างเข้าหาลาตัวขณะวิ่ง เพราะจะทำให้ปวดไหล่ได้

4. ไม่วิ่งโดยยกหัวเข่าสูงเกินไปอาจทำให้เมื่อยเร็วขึ้น

5. ไม่เกร็งหัวแม่เท้าที่อยู่ในรองเท้าขณะวิ่ง เพราะอาจเป็นตะคริวได้ง่าย

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกรีฑาประเภทลู่ การเรียนการสอนวิชากรีฑาในโรงเรียนจะแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทลู่และประเภทลาน ประโยชน์ของกรีฑา ได้แก่ 1. ทางด้านร่างกาย 2. ทางด้านอารมณ์ 3. ทางด้านสังคม 4. ทางด้านสติปัญญา และ5. ทางด้านชื่อเสียงและอาชีพ การเล่นกรีฑาจะต้องระวังในเรื่องของท่าทางการเล่นที่ไม่ถูกต้องอาจจะเกิดอาการบาดเจ็บได้และจะต้องมีการอบอุ่นร่างกายให้เกิดความพร้อมเป็นอย่างดี รวมไปถึงสถานที่วัสดุอุปกรณ์จะต้องเตรียมพร้อมคำถึงถึงความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ

4. หลักสูตร

4.1 ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตร มีความหมายอย่างกว้างขวางและแตกต่างกันไป ตามความเชื่อทางปรัชญาและแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่าน ดังนี้

Good (1973) กล่าวว่า หลักสูตร คือ กลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่างมีระบบหรือลำดับวิชาที่บังคับสำหรับจบการศึกษา หรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาหลัก ๆ

Beauchamp (1981) กล่าวว่า นอกจากหลักสูตรจะหมายถึง เอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษา ประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหา สาระ กิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผล หลักสูตรยังมีความหมายรวมไปถึงระบบการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร ประกอบด้วยกระบวนการพัฒนาหลักสูตร กระบวนการใช้หลักสูตร และกระบวนการประเมินหลักสูตร

Oliva (2001) ได้รวบรวมความหมายของหลักสูตร ซึ่งมีผู้กล่าวไว้อย่างหลากหลาย ได้แก่ หลักสูตร คือ ชุดวิชาที่เรียน (Set of Subjects) สาระความรู้ (Content) โปรแกรมการเรียน (Program of Studies) และยังเป็นทุกสิ่งที่ดำเนินการในโรงเรียน รวมทั้งกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมแนะแนว และการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

กรมวิชาการ (2542) ได้กำหนดความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง มวลประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สถานศึกษาจัดขึ้นทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้พัฒนาตนเองไปในทิศทางที่เหมาะสม

ธำรง บัวศรี (2542) กล่าวถึงความหมายของหลักสูตร ในความหมายตามทัศนะเดิมว่า “หลักสูตรหมายถึงรายวิชา หรือเนื้อหาที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนได้เรียน” ต่อมาในปัจจุบันที่ความรู้สาขาต่าง ๆ ก้าวหน้าขึ้นทั้งความรู้ด้านจิตวิทยา ด้านพัฒนาการเด็ก และทฤษฎีการเรียนรู้ทำให้รู้ว่าการสนองต่อความต้องการของผู้เรียนไม่ใช่เป็นเพียงแค่การจัดรายวิชาให้เรียนเหมือน ๆ กันเท่านั้นแต่ยังต้องคำนึงถึงการท้าให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมพัฒนาการและสนองความต้องการของผู้เรียนด้วย จึงสามารถสรุปความหมายของหลักสูตรตามทัศนะใหม่ ดังนี้หลักสูตรคือแผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหากิจกรรม และมวลประสบการณ์ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดหมายที่กำหนดไว้

นิรันดร์ วัชโรดม (2544) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาประสบการณ์กิจกรรมและการสอนของครูที่มีต่อนักเรียนเป็นกระบวนการโดยการส่งวัตถุดิบเข้าไปสู่กระบวนการแล้วจึงได้ผลผลิตที่สมบูรณ์

รุจิร์ ภู่สาระ (2545) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง แผนการเรียนประกอบด้วยเป้าหมายและจุดประสงค์เฉพาะที่จะนำเสนอและจัดการเนื้อหา รวมถึงแบบของการเรียนการสอนตามจุดประสงค์และท้ายที่สุดจะต้องมีการประเมินผลของการเรียน นอกจากนั้นยังกล่าวถึงคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับหลักสูตร เช่น โปรแกรมการเรียน เอกสารการศึกษา แผนการจัดกิจกรรม

บุญชม ศรีสะอาด (2546) ได้กล่าวว่า หลักสูตรหมายถึง 1. วิชาและเนื้อหาโปแกรมการศึกษา เอกสารและหลักสูตรแม่บท 2. ประสบการณ์ 3. สิ่งที่คาดหวังและสิ่งที่เกิดขึ้นจริง

นันท์นภัส รัตนศิลป์ชัย (2553) ได้สรุปว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์และกิจกรรมทั้งหลายที่หน่วยงานทางการศึกษาทั้งระดับส่วนกลาง ระดับส่วนภูมิภาค และระดับสถานศึกษาจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ พัฒนาทักษะและส่งเสริมคุณลักษณะอันพึงประสงค์ต่าง ๆ ตามมาตรฐานการเรียนรู้ตัวชี้วัดตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้โดยอาศัยการประเมินผลเพื่อตรวจสอบยืนยันผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หลักสูตร หมายถึงประมวลความรู้และประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่สถานศึกษาได้จัดทำขึ้นและเป็นกรอบในการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลของครูผู้สอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ ตรงตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้

4.2 ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) กล่าวว่าหลักสูตรสถานศึกษา เป็นแผนแนวทางหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนรวมถึงลำดับขั้นของมวลประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้สะสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้สะสมไปสู่การปฏิบัติได้ประสบความสำเร็จ

วัฒนา ปุญญฤทธิ์ (2548) กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง หลักสูตรที่มีหุ้นส่วนการทำงานร่วมกันภายในสถานศึกษาที่มีการวางแผนและออกแบบหลักสูตรที่ครอบคลุมภาระงานการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกด้านของสถานศึกษา สำนักวิชาการ และมาตรฐานการศึกษา

อดิศักดิ์ สิงส์สีโว (2549) กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง เป็นแนวทางที่สถานศึกษาใช้ในการจัดประสบการณ์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถสร้างความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถประยุกต์ความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้

อรนันท์ นิ่มนุช (2550) ให้ความหมายของหลักสูตรสถานศึกษาไว้ว่า เป็นแนวทางกำหนดการปฏิบัติของครูให้สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีความเจริญงอกงาม มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และยังเป็นการจัดทำขึ้นเพื่อสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ บริบทของท้องถิ่น ชุมชน และธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2550) กล่าวว่า หลักสูตรสถานศึกษา เป็นหลักสูตรที่มีหุ้นส่วนการทำงานร่วมกันของบุคคลภายในสถานศึกษา คณะกรรมการสถานศึกษา และชุมชน ที่มีการวางแผนและออกแบบหลักสูตรที่ครอบคลุมภาระงานการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกด้านของสถานศึกษา การกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนจึงเป็นเป้าหมายของคุณภาพการศึกษา อันเป็นแนว

ทางการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับภูมิสังคม คือ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของชุมชน ซึ่งเป็นมวลประสบการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) กล่าวถึงหลักสูตรสถานศึกษาว่าเป็นแผนหรือแนวทางหรือข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง รวมถึงลำดับขั้นของมวลประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้สะสมจะช่วยให้ผู้เรียนนำความรู้ไปสู่การปฏิบัติได้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักตนเอง มีชีวิตอยู่ในโรงเรียน ชุมชน สังคม และโลกอย่างมีความสุข ประกอบด้วยหลักสูตรแกนกลางส่วนที่เกี่ยวข้องกับสภาพชุมชน ท้องถิ่น และส่วนที่สถานศึกษาพัฒนาเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักสูตรสถานศึกษา คือ หลักสูตรที่สถานศึกษาจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการรู้ให้กับผู้เรียนในสถานศึกษาหรือโรงเรียน ส่งเสริมให้แต่ละผู้เรียนพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตนเอง โดยที่หลักสูตรสถานศึกษาต้องจัดให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน และบริบทของโรงเรียน โดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา

4.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

มีผู้ให้ความหมายของคำว่าพัฒนาหลักสูตรไว้มากมาย ดังนี้

Taba (1962) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรอันเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัด เนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบหรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ตั้งแต่ จุดมุ่งหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบกระเทือนทางด้านความคิดและความรู้สึกนึกคิดของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึงการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วนโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐาน หรือรูปแบบของหลักสูตร

Saylor and Alexander (1974) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตรอาจหมายรวมถึงการสร้างเอกสารอื่น ๆ สำหรับนักเรียนด้วย

กรมวิชาการ (2540) ให้ความหมายว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับกิจกรรมการเรียนการสอนหรือกิจกรรมเสริม การปรับหรือเพิ่มเติมรายละเอียดเนื้อหาวิชา การจัดทำรายละเอียดเนื้อหาวิชาขึ้นใหม่ และการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

ศิริพร ขีปนวัฒนา (2548) ให้ความหมายของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรว่า เป็นการปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้นหรือสมบูรณ์ยิ่งขึ้น หรือเป็นการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ โดยไม่มีหลักสูตรเดิมเป็นพื้นฐานอยู่เลย และมีการดำเนินงานตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ

ดุษฎี มัชฌิมาภิโร (2550) ได้ให้ความหมาย การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเดิมที่มีอยู่ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น หรือการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อนก็ได้ รวมทั้งการจัดทำและสร้างเอกสาร สื่อการเรียนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรด้วย

ฆนัท ธาตุทอง (2550) ได้ศึกษาแนวคิดของ Taba ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงหลักสูตรเดิมให้มีผลดียิ่งขึ้นทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชาการ การเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายใหม่ที่วางไว้ การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบ หรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมดตั้งแต่ จุดมุ่งหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบทางด้านความคิด และ ความรู้สึกของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตรหมายถึงการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียง บางส่วน โดยไม่เปลี่ยนแนวความคิดพื้นฐานหรือรูปแบบของหลักสูตร

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การนำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วมาปรับปรุง เปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น หรือการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่โดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร

4.4 องค์ประกอบของหลักสูตร

หลักสูตรช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาโดยเฉพาะครูมีความชัดเจน ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ หลักสูตรที่ดีต้องมีองค์ประกอบครอบคลุมสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา นักการศึกษาหลายท่านได้องค์ประกอบของหลักสูตรไว้ ดังเช่น

Tyler (1949) ได้ให้แนวคิดในการวางโครงร่างหลักสูตรโดยใช้วิธี Means - Ends Approach เป็นหลักการและเหตุผลในการสร้างหลักสูตรที่เรียนว่า “หลักการของไทเลอร์” (Tyler’s rationale) ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการจัดหลักสูตรและการสอนที่เน้นการตอบคำถามที่เป็นพื้นฐาน 4 ประการ

1. มีจุดมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่สถาบันการศึกษาจะต้องกำหนดให้ผู้เรียน
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้าง ที่สถาบันการศึกษาควรจัดขึ้นเพื่อช่วยให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไร จึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
4. จะประเมินผลประสิทธิภาพของประสบการณ์ในการศึกษาอย่างไร จึงจะตัดสินได้ว่าบรรลุจุดมุ่งหมายที่กาหนดไว้

Taba (1962) ได้ระบุถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้สรุปได้ว่า หลักสูตรทุกหลักสูตรไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรประเภทใด จะประกอบด้วยข้อความที่กล่าวถึงจุดหมายและจุดประสงค์เฉพาะการคัดเลือก จัดเนื้อหา แบบแผนการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลที่ได้รับ

ธำรง บัวศรี (2542) ได้นำเสนอองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 9 ประการ ดังนี้

1. เป้าประสงค์และนโยบายการศึกษา
2. จุดหมายของหลักสูตร
3. รูปแบบและโครงสร้างของหลักสูตร
4. จุดประสงค์ของวิชา

5. เนื้อหา

6. จุดประสงค์การเรียน

7. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน

8. การประเมินผล

9. วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน

บุญชุม ศรีสะอาด (2555) กล่าวว่า หลักสูตรมีองค์ประกอบ พื้นฐาน 4 องค์ประกอบใหญ่ ได้แก่

1. จุดประสงค์

2. สาระความรู้ประสบการณ์

3. กระบวนการเรียนการสอน

4. การประเมินผล

พิสณุ ฟองศรี (2554) กล่าวถึง องค์ประกอบหลักสูตรไว้ในหนังสือการประเมินทางการศึกษา แนวคิดสู่การปฏิบัติไว้ 4 ประการ กล่าวคือ จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้ การนำหลักสูตรไปใช้หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล ซึ่งแต่ละองค์ประกอบมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ เป็นการกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งจะกำหนดให้ครบทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

2. เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้ เป็นเนื้อหาสาระสำคัญที่ต้องจัดไว้อย่างเป็นระบบ เพื่อเอื้อต่อการบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยทั่วไปถ้าเป็นหลักสูตรระดับอุดมศึกษา มักจะเรียกว่า เนื้อหารายวิชา แต่ถ้าหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นหลักสูตรกลางจะเรียกว่า สาระการเรียนรู้

3. การนำหลักสูตรไปใช้หรือจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เป็นหน้าที่ของ ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะต้องจัดส่วนประกอบต่าง ๆ เช่น คู่มือครู แผนการสอน สื่อต่าง ๆ ใน การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้หลักสูตรบรรลุจุดมุ่งหมายได้

4. การประเมินผล เป็นการพิจารณาตัดสินว่ามีคุณค่าบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือไม่เพียงใด

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้ระบุว่า องค์ประกอบของหลักสูตรสถานศึกษา ต้องคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. ส่วนนำ ข้อมูลในส่วนนี้ช่วยให้ผู้สอนรู้เป้าหมายโดยรวมของสถานศึกษาในการพัฒนาผู้เรียน เช่น วิสัยทัศน์ สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์

2. โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา เป็นส่วนที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับรายวิชาที่จัดสอนในแต่ละปี/ภาคการศึกษา ซึ่งประกอบด้วยรายวิชาพื้นฐานและรายวิชาเพิ่มเติม กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนพร้อมทั้งจำนวนเวลาเรียนและจำนวนหน่วยกิตรายวิชาเหล่านั้น โครงสร้างหลักสูตรสถานศึกษา ประกอบด้วยโครงสร้างเวลาเรียนและโครงสร้างหลักสูตรชั้นปี

3. คำอธิบายรายวิชา เป็นส่วนประกอบที่ช่วยให้ผู้เรียนทราบว่าตนเองได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับรายวิชานั้น ๆ ในคำอธิบายรายวิชาจะประกอบด้วยรหัสวิชา ชื่อวิชา ประเภทรายวิชา กลุ่มสาระการ

เรียนรู้ ระดับชั้นที่สอน พร้อมทั้งอธิบายว่าเมื่อผู้เรียนได้เรียนรายวิชานี้แล้ว ผู้เรียนจะมีความรู้ ทักษะและคุณลักษณะอย่างไร ซึ่งจะระบุกระบวนการหรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนจะได้รับ

4. กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 การจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

4.2 การเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

4.3 ผลการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

4.4 สภาพและบรรยากาศโดยเรียนรู้

5. เกณฑ์การวัดประเมินผลและการจบการศึกษา สถานศึกษาจัดทำคู่มือการวัดและประเมินผลระดับสถานศึกษาตามหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล และการจบหลักสูตรตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษา กำหนดไว้ เช่น การตัดสินผลการเรียน การรายงานผลการเรียน เอกสารหลักฐานหลักฐานการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบไปด้วย 1. จุดประสงค์ 2. เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้ 3. กระบวนการจัดการเรียนรู้ และ4. การประเมินผล

4.5 ประเภทของหลักสูตร

นักวิชาการด้านหลักสูตรได้จำแนกประเภทรูปแบบหรือแบบของหลักสูตรตามแนวคิดหรือหลักการที่ใช้ในการออกแบบไว้หลายลักษณะซึ่งแต่ลักษณะของหลักสูตรอาจแบ่งเป็นหลักสูตรประเภทย่อยๆที่อิงแนวคิดเดียวกันได้อีกหรือบางหลักสูตรที่มีชื่อเรียกเป็นชื่อเดียวกันหรือพร้อมกันกับชื่อของแนวคิดหรือหลักการที่ใช้นักวิชาการหลายคนได้จำแนกประเภทของหลักสูตรไว้ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

Taba (1962) ได้แบ่งหลักสูตรออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. หลักสูตรรายวิชา (The Subject Organization)

2. หลักสูตรหมวด (The Broad Fields Curriculum)

3. หลักสูตรกระบวนการทางสังคมและภารกิจในชีวิตประจำวัน (Curriculum Based on Social Processes and Life Function)

4. หลักสูตรกิจกรรมหรือหลักสูตรประสบการณ์ (The Activity or Experience Curriculum)

5. หลักสูตรแกน (The Core Curriculum)

Saylor, Alexander and Lewis (1981) ได้แบ่งหลักสูตรออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. หลักสูตรรายวิชา

2. หลักสูตรความสามารถเฉพาะ

3. หลักสูตรคุณลักษณะที่พึงประสงค์

4. หลักสูตรกระบวนการทางสังคมหรือกิจกรรมทางสังคม

5. หลักสูตรเน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

ธำรง บัวศรี (2542) ได้ศึกษาแนวคิดที่ใช้ในการออกแบบหลักสูตรของ Saylor and Alexander และ Unesco APEID แล้วแบ่งหลักสูตรออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. หลักสูตรเน้นสาขาวิชาหรือเนื้อหาวิชา ได้แก่ หลักสูตรรายวิชา หลักสูตรสหสัมพันธ์ วิชา หลักสูตรกว้าง

2. หลักสูตรเน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ได้แก่ หลักสูตรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หลักสูตรประสบการณ์

3. หลักสูตรเน้นกิจกรรมและปัญหาของสังคม ได้แก่ หลักสูตรแกน

4. หลักสูตรเน้นทักษะในกระบวนการเรียนรู้ ได้แก่ หลักสูตรที่มุ่งกระบวนการ

5. หลักสูตรที่เน้นเกณฑ์ความสามารถเฉพาะของผู้เรียน ได้แก่ หลักสูตรเกณฑ์ความสามารถ

6. หลักสูตรที่เน้นการผสมผสานทั้งด้านกระบวนการและเนื้อหาวิชา ได้แก่ หลักสูตรบูรณาการ

Ornstein and Hunkins (2004) ได้แบ่งหลักสูตรเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) หลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระเป็นสำคัญ หลักสูตรรายวิชา หลักสูตรหมวดวิชาหลักสูตรสัมพันธ์วิชา หลักสูตรกระบวนการ

2) หลักสูตรที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หลักสูตรเน้นประสบการณ์ หลักสูตรโรแมนติก/เรดิคอล หลักสูตรมนุษย์นิยม

3) หลักสูตรที่เน้นปัญหาเป็นสำคัญ หลักสูตรเน้นสถานการณ์ชีวิต หลักสูตรแกน หลักสูตรเน้นปัญหาสังคมหรือหลักสูตรนักปฏิรูปสังคม

วัชราภรณ์ แก้วดี (อ้างถึงใน กมลมนัสชท์ บัณฑิตยานนท์ และวิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ์ คงเผ่า, 2553) ได้สรุปหมวดหมู่หลักสูตรออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. หลักสูตรที่เน้นสาขาวิชาหรือเนื้อหาวิชา

หลักสูตรที่เน้นสาขาวิชาหรือเนื้อหาวิชาเป็นหลัก เป็นหลักสูตรเก่าแก่ที่มีการใช้มาตั้งแต่ดังเดิมทั้งในยุโรป อเมริกา และเอเชียรวมทั้งประเทศไทย หลักสูตรประเภทนี้ได้กลับมานิยมอีกครั้งในปี ค.ศ. 1975 หลักสูตรที่เน้นสาขาวิชาหรือเนื้อหาวิชาเป็นหลักนี้ อาจจำแนกได้ 3 ประเภท

1.1 หลักสูตรรายวิชา

หลักสูตรรายวิชาเน้นเนื้อหาสาระของวิชาเป็นหลัก โดยถือว่าความรู้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดเนื้อหาต่าง ๆ ถูกแยกออกจากกันเป็นรายวิชาไม่เกี่ยวข้องกัน เนื้อหาสาระในแต่ละวิชาได้รับการจัดลำดับก่อนหลังอย่างเป็นระบบระเบียบเพื่อให้ผู้สอนสะดวกในการถ่ายทอดความรู้

ลักษณะสำคัญ

1. เน้นความรู้และเนื้อหาสาระสำคัญเป็นหลักการพัฒนาหลักสูตรจึงให้ความสำคัญกับความรู้และเนื้อหาสาระมากกว่าตัวผู้เรียน

2. หลักสูตรพัฒนาขึ้นตามความต้องการของผู้ใหญ่/ผู้สอน มากกว่าคำนึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ผู้เรียนต้องเรียนรู้เนื้อหาสาระและสิ่งต่าง ๆ เหมือนกันทุกคน

3. หลักสูตรมีเนื้อหาสาระเป็นเอกเทศ ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น และมีการจัดลำดับเนื้อหาอย่างเป็นขั้นตอน และเป็นระบบระเบียบ

4. กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นการถ่ายทอดความรู้ และมุ่งให้ผู้เรียนจดจำเนื้อหามากกว่าพัฒนาผู้เรียนในด้านอื่น

1.2 หลักสูตรสหสัมพันธ์วิชา

หลักสูตรสหสัมพันธ์วิชาหรือหลักสูตรสหสัมพันธ์ เป็นหลักสูตรที่นำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่สอดคล้องกันหรือส่งเสริมกันมาเชื่อมโยงกัน แล้วจัดการเรียนการสอนเนื้อหานั้นในคราวเดียวกัน เช่น การนำเนื้อหาวิชาวรรณคดีมาเชื่อมโยงกับวิชาภูมิศาสตร์

หลักสูตรนี้เป็นการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างวิชาให้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งการเชื่อมโยงสามารถทำได้หลายวิธี

1. ผู้สอน 1 คน นำเนื้อหาวิชาอื่นมาผสมผสานกับเนื้อหาวิชาของตน เพื่อให้เนื้อหามีความน่าสนใจ

2. ผู้สอน 2 คน นำเนื้อหาของ 2 วิชา ที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาเชื่อมโยงกันแล้ววางแผนเตรียมบทเรียนร่วมกัน จากนั้นมอบหมายให้ผู้สอนคนใดคนหนึ่งสอน

3. การนำเนื้อหาวิชา 2 วิชา หรือมากกว่านั้นที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมาเชื่อมโยงกันแล้วผู้สอนวิชาดังกล่าวมาวางแผนและเตรียมบทเรียนร่วมกัน โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้การแก้ปัญหาซึ่งต้องนำความรู้ของหลาย ๆ วิชามาใช้ในการแก้ปัญหา

1.3 หลักสูตรหมวดวิชาหรือหลักสูตรกว้าง

หลักสูตรหมวดวิชาหรือหลักสูตรกว้างเกิดขึ้นที่ประเทศอังกฤษ จากแนวความคิดของ Thomas Huxley หลักสูตรนี้จัดขึ้นเพื่อแก้ไขจุดอ่อนของหลักสูตรรายวิชา โดยพยายามลดเอกลักษณ์ของแต่ละวิชาลง หลักสูตรหมวดวิชาเป็นการนำวิชาย่อย ๆ ที่มีลักษณะเนื้อหาที่ใกล้เคียงกันมารวมกันและจัดเป็นหมวดหมู่อย่างกว้าง ๆ ทำให้เนื้อหาสาระมีการเชื่อมโยงและผสมผสานมากขึ้น รวมทั้งเกิดความคล่องตัวและสะดวกในการสอนมากกว่าเดิม หลักสูตรนี้ไม่มีการนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาหลอมรวมกัน

2. หลักสูตรที่เน้นกิจกรรมและปัญหาของสังคม

หลักสูตรนี้ให้ความสำคัญกับสังคม โดยเนื้อหาสาระของหลักสูตรเป็นการบูรณาการ ความรู้จากสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพของชุมชน/สังคม และปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนหรือสังคมนั้น ๆ การจัดหลักสูตรที่เน้นกิจกรรมและปัญหาของสังคมเป็นหลักมี 3 แนวคิด คือ

1. แนวคิดหลักสูตรที่เน้นหน้าที่/ชีวิตของคนในสังคม หรือสถานการณ์ในสังคมเป็นหลัก

2. แนวคิดหลักสูตรที่เน้นกิจกรรมของสังคมหรือการปฏิรูปสังคมเป็นหลัก ตัวอย่างของหลักสูตรที่เน้นกิจกรรมและปัญหาของสังคม เช่น หลักสูตรแกน

หลักสูตรแกน

หลักสูตรแกนได้รับการพัฒนาขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อประมานปี ค.ศ. 1900 ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ต้องการหลุดพ้นจากการเรียนรู้จากหลักสูตรแบบแยกรายวิชา และใช้ความต้องการและปัญหาของสังคมเป็นหลักหรือศูนย์กลางในการจัดหลักสูตร หลักสูตรนี้พัฒนาจากการใช้เนื้อหาวิชาเป็นแกนแล้วนำเนื้อหาวิชาอื่นที่สัมพันธ์กันมาเชื่อมโยงเข้าด้วยกันและกำหนดหัวข้อขึ้นให้เป็นเหมือนวิชาใหม่ ต่อมามีการพัฒนาโดยนำ 2 แนวคิดมาใช้ในการจัดหลักสูตร คือ แนวคิดที่ยึดหน้าที่ของบุคคลเป็นแกน และแนวคิดที่ยึดปัญหาสังคมเป็นแกน หลักสูตรแกนจึงเป็นหลักสูตรที่เน้นทั้งเรื่องค่านิยมและปัญหาสังคม ซึ่งบังคับให้ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน

3. หลักสูตรที่เน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียน หรือหลักสูตรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

หลักสูตรนี้จัดเนื้อหาสาระโดยค้านึงถึงความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก โดยพยายามแก้ปัญหาที่พบว่า หลักสูตรรายวิชาไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน แนวคิดในการจัดหลักสูตรนีเริ่มตังแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 โดย Rousseau ปี ค.ศ. 1896 John Dewey ได้น้าหลักสูตรที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนมาทำการทดลองอยู่ที่โรงเรียนสาธิตของมหาวิทยาลัยชิคาโก ต่อมาเมื่อต้นคริสตวรรษที่ 19 Pestalozzi ได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนที่เน้นความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์

การจัดหลักสูตรที่เน้นความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นหลักอาจมีได้หลายแบบหรือหลายประเภท ซึ่งแต่ละประเภทอาจมีความแตกต่างกันบ้างในประเด็นปลีกย่อย แต่ทุกประเภทจะมีลักษณะสำคัญที่เหมือนกัน ดังนี้

ลักษณะสำคัญ

1. หลักสูตรเน้นความต้องการและความสนใจข้องผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความ สนใจและความสามารถของแต่ละคน

2. หลักสูตรมีความยืดหยุ่น เพื่อให้สนองตอบต่อความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน

3. การจัดการเรียนการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น โดยผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้มากกว่าเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้

หลักสูตรประสบการณ์

ชื่อเดิมของหลักสูตรประสบการณ์คือ หลักสูตรกิจกรรม ซึ่งชื่อนี้ทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนว่าหากผู้เรียนได้ทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตามด้วยตนเองแล้วก็จะถือว่าเป็นการเรียนรู้ที่เกิดประโยชน์ ดังนั้นจึงได้มีการเปลี่ยนชื่อหลักสูตรกิจกรรมเป็นหลักสูตรประสบการณ์ ซึ่งสอดคล้องกับช่วงเวลานั้นทฤษฎีประสบการณ์ของ John Dewey กำลังได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ต่อมา William Kilpatrick ได้นำแนวคิดการจัดประสบการณ์มาใช้ในการเรียนการสอนแบบโครงการเป็นผลให้หลักสูตรประสบการณ์มีชื่อเรียกเพิ่มอีกชื่อว่า หลักสูตรโครงการ

ลักษณะสำคัญ

1. การกำหนดเนื้อหาขึ้นอยู่กับความสนใจและความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้ใหญ่คิดว่าผู้เรียนสนใจ

2. การพัฒนาหลักสูตรอาศัยความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นกรอบ ดังนั้นผู้สอนควรสำรวจความสนใจของผู้เรียนทั้งรายบุคคลและทั้งชั้นเรียน เพื่อช่วยผู้เรียนวางแผนการเรียนรู้ของตน

3. การกำหนดเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียน กำหนดจากสิ่งที่ผู้เรียนส่วนใหญ่สนใจ ดังนั้นการกำหนดเนื้อหาต้องอาศัยความรู้เรื่องพัฒนาการของเด็กและพื้นฐานของครอบครัวซึ่งจะบ่งชีถึงค่านิยมและความสนใจของผู้เรียน

4. การเรียนการสอนเน้นการแก้ปัญหาเป็นหลัก โดยมุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์การแก้ปัญหาการเรียนการสอนอาจใช้เนื้อหาจากหลายวิชาร่วมกันขึ้นอยู่กับว่าปัญหาหรือเรื่องนั้นเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง

4. หลักสูตรที่เน้นทักษะกระบวนการ

หลักสูตรที่เน้นทักษะกระบวนการ มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีดำเนินการมากกว่าเนื้อหาวิชา วิธีดำเนินการหรือทักษะกระบวนการมักจะไม่ยึดติดกับเนื้อหาวิชา เนื้อหาวิชาเป็นเพียงสื่อที่นำไปสู่การพัฒนาทักษะกระบวนการให้แก่ผู้เรียน หลักสูตรที่อิงแนวคิดลักษณะนี้เรียกว่าหลักสูตรกระบวนการ

หลักสูตรกระบวนการ

หลักสูตรกระบวนการเน้นให้ผู้เรียนสามารถดำเนินการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการดำเนินการมากกว่าเนื้อหาวิชา เนื้อหาสาระในหลักสูตรส่วนใหญ่จึงมุ่งไปที่กระบวนการปฏิบัติงานในเรื่องต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตสำหรับประเทศไทยสามารถอนุโลมให้หลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จขั้นพื้นฐานเป็นตัวอย่างหลักสูตรที่เน้นทักษะกระบวนการได้ เนื่องจากมุ่งให้ผู้เรียนเป็นคนคิดเป็นทำเป็นนอกจากนี้ตัวอย่างของหลักสูตรกระบวนการ เช่น หลักสูตรพัฒนาการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

5. หลักสูตรที่เน้นเกณฑ์ความสามารถ

หลักสูตรที่เน้นเกณฑ์ความสามารถเป็นหลักนี้จะมีการกำหนดเกณฑ์ความสามารถที่ผู้เรียนพึงกระทำได้ ซึ่งมักเป็นความสามารถเชิงทักษะเป็นส่วนใหญ่ หลักสูตรที่อิงแนวคิดลักษณะนี้ เรียกว่าหลักสูตรเกณฑ์ความาสามารถ

หลักสูตรเกณฑ์ความสามารถ

หลักสูตรเกณฑ์ความสามารถจัดทำขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่จบการศึกษาระดับหนึ่ง ๆ นั้นจะมีทักษะและความสามารถในด้านต่าง ๆ ตามที่ต้องการ หลักสูตรนี้ไม่ได้มุ่งที่ความรู้หรือเนื้อหา แต่มุ่งที่ด้านทักษะความสามารถ เจตคติ และค่านิยม โดยโครงสร้างหลักสูตรแสดงให้เห็นถึงเกณฑ์ความสามารถในด้านต่างที่ต้องการให้ผู้เรียนกระทำได้ ในแต่ละระดับการศึกษาและในแต่ละระดับชั้นเรียน การจัดหลักสูตรแบบนี้นำไปใช้กับหลักสูตรฝึกหัดครูที่เรียกชื่อทั่วไปว่า Competencies Based Teacher Education (CBTE) ตัวอย่างของหลักสูตรนี้ได้แก่ หลักสูตรการฝึกหัดครูประถมศึกษา พ.ศ. 2524

6. หลักสูตรที่เน้นการผสมผสานทั้งด้านกระบวนการและด้านความรู้

หลักสูตรที่เน้นการผสมผสานทังด้านกระบวนการและด้านความรู้มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้ทัง ในส่วนของกระบวนการ วิธีการดำเนินการแก้ปัญหาต่าง ๆ และเนื้อหาสาระ ตัวอย่างของหลักสูตรที่เน้นการผสมผสานทั้งด้านกระบวนการและด้านความรู้ เช่น หลักสูตรบูรณาการ

หลักสูตรบูรณาการ

หลักสูตรบูรณาการเป็นหลักสูตรที่พัฒนามาจากหลักสูตรหมวดวิชากว้าง โดยนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาหลอมรวมกันทำให้ความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละวิชาหมดไป ตัวอย่างของหลักสูตรบูรณาการ เช่น หลักสูตรเพื่อชีวิตและสังคม

ธำรง บัวศรี (2542) ได้เสนอลักษณะของหลักสูตรบูรณาการดี ซึ่งต้องมีลักษณะต่อไปนี้ โดยครบถ้วน คือ

1. การบูรณาการความรู้และกระบวนการเรียนรู้

ปัจจุบันความรู้มีมากมายและมีหลายรูปแบบรวมทั้งสภาพและปัญหาสังคมมีความซับซ้อนมากขึ้น นอกจากส่งเสริมด้านความรู้ให้แก่ผู้เรียนแล้ว ด้านการกระบวนการการเรียนรู้ เช่น กระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการแก้ปัญหา ก็เป็นสิ่งสำคัญจำเป็นเช่นกัน

2. การบูรณาการระหว่างพัฒนาการทางความรู้และพัฒนาการทางจิตใจ

การที่จะเรียนรู้สิ่งใดให้ได้ผลดีหรือเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องรู้สึกพึงพอใจและเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรียน การบูรณาการระหว่างด้านความรู้ (พุทธิพิสัย) และด้านจิตใจ (จิตพิสัย) จึงเป็นสิ่งจำเป็น

3. การบูรณาการความรู้และการกระทำ

การบูรณาการความรู้และการกระทำ หรือการแสดงออกของผู้เรียนเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะด้านจริยศึกษา การที่จะบอกได้ว่าผู้เรียนมีค่านิยมที่เหมาะสมหรือไม่ ต้องพิจารณาจากพฤติกรรมหรือการแสดงออกของผู้เรียน

4. การบูรณาการระหว่างสิ่งที่เรียนในโรงเรียนกับสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน คุณลักษณะหรือคุณภาพชีวิตของผู้เรียนเป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งชี้คุณภาพของหลักสูตร ดังนั้นสิ่งที่สอนในโรงเรียนต้องมีความหมายและมีคุณค่าต่อชีวิตประจำวันของผู้เรียนด้วย

5. การบูรณาการระหว่างวิชาต่าง ๆ การบูรณาการระหว่างวิชาเป็นการนำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ มาหลอมรวมกัน ซึ่งอาจทำได้โดยนำวิชาหนึ่งมาเสริมให้กับอีกวิชาหนึ่ง หรือนำหัวข้อที่เป็นปัญหาหรือที่นักเรียนสนใจมากำหนดเป็นหลักสูตรโดยใช้เนื้อหาวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ปัญหา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า หลักสูตรมี 6 ประเภท ได้แก่ 1. หลักสูตรรายวิชา 2. หลักสูตรประสบกาณ์และปัญหาของสังคม 3. หลักสูตรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 4. หลักสูตรเน้นทักษะกระบวนการเรียนรู้ 5. หลักสูตรเน้นเกณฑ์ความสามารถ และ 6. หลักสูตรเน้นการผสมผสานทั้งด้านกระบวนการและด้านความรู้

จากการศึกษาข้อมูลของหลักสูตร หลักสูตร หมายถึงประมวลความรู้และประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่สถานศึกษาได้จัดทำขึ้นและเป็นกรอบในการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระประสบการณ์หรือกิจกรรมการเรียนการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลของครูผู้สอน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ ตรงตามจุดมุ่งหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ องค์ประกอบของหลักสูตรประกอบไปด้วย 1. จุดประสงค์ 2. เนื้อหาวิชาหรือสาระการเรียนรู้ 3.กระบวนการจัดการเรียนรู้ และ 4. การประเมินผล

5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

5.1 ความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในทางการกีฬา

5.1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

คำว่า “แรงจูงใจ” (Motive) เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากคำกริยาในภาษาลาตินว่า “Movere” (Kidd, 1973) มีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” ซึ่งหมายถึง “เคลื่อนไหว” อาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่โน้มน้าว ชักนำบุคคลให้กระทำหรือปฏิบัติการ หรือ

เคลื่อนไหวไปยังทิศทางเป้าหมายที่ต้องการ แรงจูงใจนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะผลักดันพฤติกรรมให้ไปในทางที่ต้องการ ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีหลายความหมายประกอบด้วย

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2547) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือประพฤติ (Direction and Intensity) ในการเลือกและคงไว้ของพฤติกรรม แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำกับพฤติกรรมของคนที่จะให้ถอยหนี หรือเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ต่าง ๆ และเป็นความตั้งใจที่จะประพฤติหรือพยายามที่จะบรรลุเป้าประสงค์

ศิริการณ์ น้อยวังหิน (2550) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยการกระตุ้นพฤติกรรมของมนุษย์บุคคลที่ได้รับแรงจูงใจจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ ด้วยความกระตือรือร้น และผลจากการกระทำพฤติกรรมจะมีประสิทธิภาพสูง และเราสามารถจะใช้คำได้อีกหลายคำ เพื่อที่จะนำมาอธิบายเกี่ยวกับคำว่าแรงจูงใจเป็นต้นว่า ความต้องการ กาเร่งเร้า แรงกดดัน ความปรารถนา จุดหมายปลายทาง และวัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นคำที่มากระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทั้งสิ้น

โชติกา ระโส (2555) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ หรือเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้

ธีรวุฒิ พรหมจมร (2556) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ความต้องการของคนๆ นั้นจะพยายามกำหนดทิศทางของพฤติกรรมให้เป็นไปตามความต้องการนั้น ๆ แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดระดับความตั้งใจของคนให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับทุกคนที่จะทำให้คนแต่ละคนกระทำ หรือไม่กระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคนๆ นั้น

ภัทรดนัย ประสานตรี (2556) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าและกระตุ้นทำให้บุคคลเกิดความพยายาม และมีความต้องการในการประสบความสำเร็จในจุดมุ่งหมาย แรงจูงใจอาจเกิดจากตัวเอง หรือเกิดจากบุคคลอื่นกระตุ้นโดยการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

กรมพลศึกษา (2556) กล่าวว่า แรงจูงใจ ในความหมายหนึ่ง คือ การจูงใจเป็นพลังที่กระตุ้นพฤติกรรม กำหนดทิศทางของพฤติกรรม และมีลักษณะเป็นความมุ่งมั่นอย่างไม่ลดละไปยังเป้าหมายหรือสิ่งจูงใจนั้น ดังนั้นการจูงใจจึงประกอบด้วยความต้องการ (Needs) พลัง (Force) ความพยายาม (Effort) และเป้าหมาย (Goal) พร้อมทั้งหมายถึง สภาวะของบุคคลที่ถูกกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมไปยังจุดหมายปลายทาง ความต้องการแรงจูงใจในการทำงานจึงเป็นความพยายามของบุคคลในการทำงานให้ก้าวหน้า แรงจูงใจจะทำให้บุคคลเลือกพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่เหมาะสมที่สุดในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป พฤติกรรมที่เลือกแสดงนี้เป็นผลจากสภาพในตัวบุคคลและสภาพแวดล้อม

Vroom (1995) กล่าวว่า หมายถึง กระบวนการในการควบคุม หรือครอบงำทางเลือกโดยบุคคลหรืออินทรีย์ต่ำสุด (Lower Organisma) โดยไม่เปิดโอกาสให้เลือกทางเลือกอื่น ๆ ด้วยความสมัครใจ เช่น เมื่อเราเกิดความรู้สึกหิวเราก็ต้องรับประทานอาหารเพื่อตอบสนองความต้องการของร่างกายซึ่งไม่มีโอกาสเลือกทางเลือกอื่นแต่อย่างใด

Griffin & Maina (2005) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง ชุดของพลังผลักดันที่เป็นสาเหตุให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมในแนวทางที่สนองตอบต่อความต้องการของตน

Dafe (2000) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง พลังหรือแรงผลักดันทั้งภายนอกและภายในตัวบุคคล ซึ่งกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่กระตือรือร้น รวมทั้งเป็นบุคคลรักษาพฤติกรรมนั้นไว้

Lovell (1980) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ชักนำหรือโน้มน้าวบุคคลให้เกิดความมานะพยายามเพื่อสนองตอบความต้องการบางอย่างให้บรรลุผลสำเร็จ

Domjan (1996) ได้อธิบายว่า การจูงใจเป็นภาวะของการเพิ่มพฤติกรรม หรือการกระทำกิจกรรมของบุคคล โดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

Hanson (1996) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสภาพภายในที่กระตุ้นให้มีการกระทำหรือการเคลื่อนที่ โดยมีช่องทางและพฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่โน้มน้าวกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลนั้นเกิดความต้องการและพยายามแสดงพฤติกรรมในสิ่งนั้น ๆ ออกมาอย่างกระตือรือร้นและตั้งใจไปในทิศทางที่ต้องการ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจในการกระทำหรือประพฤติสิ่งต่าง ๆ แต่ละคนจะกระทำหรือไม่กระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการของคน ๆ นั้น

5.1.2 ความหมายของแรงจูงใจทางการกีฬา

แรงจูงใจ (Motivation) เป็นศูนย์กลางของจิตวิทยาการทำความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นต่อการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ ในบริบทของการออกกำลังกาย และการกีฬา ทำไมเด็กที่มีพรสวรรค์ทางกีฬาหลายคนไม่มาเล่นกีฬาชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างจริงจัง และทำไมเด็กบางคนยังมุ่งมั่นที่จะเล่นกีฬาอยู่ทั้ง ๆ ที่เขาสามารถเล่นดนตรีได้ดีกว่าทำไมนักกีฬาบางคนฝึกหนักมากในขณะที่คนอื่น ๆ มีความพยายามน้อยกว่า หรือถ้าการออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ดีทำไมหลายคนจึงไม่มาออกกำลังกาย หรือเลิกออกกำลังกายไป จากการศึกษาพบว่ามีบางอย่างที่มากระตุ้น และทำให้เกิดพฤติกรรมของมนุษย์ เมื่อส่งกระตุ้นนั้นเปลี่ยนไปการตอบสนองก็จะเปลี่ยนไป สิ่งนี้คือ แรงจูงใจ (ดำรัส ดาราศักดิ์, 2554)

กรมพลศึกษา (2556) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจทางการกีฬาว่า เป็นพลังผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรม และยังเป็นตัวกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรมนั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจจะใช้ความพยายามในการกระทำเพื่อไปสู่เป้าหมายโดยไม่ลดละแต่ผู้ที่ไม่มีแรงจูงใจจะไม่แสดงความพยายามหรือเลิกกระทำก่อนบรรลุเป้าหมาย ความต้องการของบุคคลในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะมีผลให้มีการกำหนดทิศทาง (Direction) และระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือปฏิบัติ (Intensity) ดังนั้นแรงจูงใจต่างกันอาจทำให้เกิดพฤติกรรมคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันได้ เช่น เล่นกีฬา เพราะแรงจูงใจมาจากความต้องการมีสุขภาพดีต้องการได้รับชัยชนะ หรือต้องการเข้าสังคม ขณะเดียวกันแรงจูงใจเดียวกันอาจก่อให้เกิดพฤติกรรมหลายแบบ ได้เช่น ต้องการได้รับชัยชนะในการแข่งขันจึงฝึกซ้อมอย่างหนักในขณะที่บางคนอาจใช้สารกระตุ้น เพื่อให้ตนเองมีความสามารถเหนือผู้อื่น (เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง) นอกจากนั้น พฤติกรรมอย่างหนึ่งอาจเกิดจากแรงจูงใจหลายอย่างร่วมกันที่สำคัญ คือ แรงจูงใจ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป

อร่าม ตั้งใจ (2539) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจในการกีฬา คือ สิ่งที่กระตุ้นให้เราต้องการมีส่วนร่วมในการกีฬา การที่คนเราอยากหรือไม่อยากเล่นกีฬานั้นไม่ได้ทำให้สมรรถภาพทางการกีฬาดีขึ้น แต่ถ้าอยากเล่นและพอใจที่จะเล่นก็จะทำให้มีความพยายามและมีการพัฒนาดีขึ้น เมื่อพบอุปสรรคก็ไม่หยุดเล่นกีฬาไปง่าย ๆ

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจทางการกีฬา หมายถึงปัจจัยที่มากระตุ้นให้บุคคลหรือนักกีฬาพยายามแสดงพฤติกรรมที่นำไปสู่สิ่งที่ตนเองต้องการ และอยากมีส่วนร่วมในการกีฬา ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีผลต่อการกำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือเลือกปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ อย่างเต็มที่ เช่น การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การฝึกซ้อม และการแข่งขันกีฬา เป็นต้น

5.2 ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ

5.2.1 ความสำคัญของแรงจูงใจ

แรงจูงใจมีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกัน การที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลใดจำเป็นต้องทำความเข้าใจแรงจูงใจของบุคคลนั้นว่า แรงจูงใจอยู่ในประเภทใดและมีความเข้มข้นระดับใด (พนมไพร ไชยยงค์, 2542)

1. ให้พลังกระตุ้นต่อการแสดงพฤติกรรม หรือความเข้มของกำลังตอบสนองที่แสดงพฤติกรรมเมื่อกระหายน้ำมากก็จะเดินเร็วขึ้น หรือวิ่งเพื่อแสวงหาน้ำ เพื่อแก้กระหาย แต่ถ้าไม่กระหายหรือกระหายเพียงเล็กน้อยก็อาจเดินช้า ๆ พูดคุยกับเพื่อนอย่างไม่รีบร้อน

2. สามารถกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น เมื่อหิวจะมีพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่การแสวงหาอาหาร เช่น เดินไปร้านข้าวแกง ฝากเพื่อนไปซื้อ หรือเลือกทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เพราะมีทางเลือกหลายทางเพื่อให้ได้อาหารมาบำบัดความหิว การได้รับประทานอาหารจึงเป็นจุดหมายปลายทาง หรือทิศทางของพฤติกรรม

3. กำหนดระดับความพยายาม หรือความมุ่งหมายไม่ลดละของพฤติกรรมนั้น คือจะใช้ความอดทน หรือมานะพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นได้นานเพียงใด เช่น เมื่อหิวก็เข้าครัว เพื่อค้นหาของมารับประทาน ถ้าในครัวไม่มีอะไรให้รับประทานได้ก็จะไปนอกบ้าน เพื่อหาซื้อของมารับประทาน ถ้าไปถึงร้านแรกแล้วร้านปิด แต่ความหิวเรายังอยู่ เราก็หาร้านอื่น ๆ ต่อไปอีก จะเป็น ร้านที่ 5 หรือร้าน 6 จนกว่าจะได้รับประทาน นั่นคือ ระดับความพยายาม หรือความมุ่งหมายไม่ลดละ ที่จะแสดงพฤติกรรมก็สูงไปด้วย

ดังนั้นจากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการจูงใจ คือ ให้พลังกระตุ้นในการแสดงพฤติกรรมที่มีทิศทางและเป้าหมาย และมีความพยายามที่จะให้บรรลุเป้าหมายนั้น

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2545) กล่าวว่า ในการฝึกซ้อมนักกีฬาผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความตั้งใจในการฝึกซ้อม สิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรปฏิบัติมีดังต่อไปนี้

1. ความสนใจ (Interest) หมายถึง สิ่งที่เป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ดังนั้นผู้ฝึกสอนควรเร้าความสนใจก่อนการฝึกซ้อม เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและเตรียมความพร้อมในการฝึกซ้อม การเร้าความสนใจทำได้หลายวิธี เช่น การสนทนา การเล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้ฝึกสอน เป็นต้น

2. จุดมุ่งหมาย (Objective) หมายถึง สิ่งล่อใจ (Incentives) ที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม เช่น ผู้ฝึกสอนต้องพูดถึงจุดมุ่งหมายของแบบฝึกว่าแบบฝึกนี้ฝึกซ้อม เพื่ออะไร และทำไมจึงต้องฝึกซ้อมแบบฝึกนี้ เป็นต้น

3. สิ่งล่อใจ (Incentives) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฝึกสอนใช้เพื่อทำให้นักกีฬาเกิดแรง กระตุ้น และการตื่นตัวในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน วิธีการในการให้สิ่งล่อใจ เช่น การให้คำชมเชย การติเตียน การให้รางวัล และการลงโทษ เป็นต้น

4. การทดสอบ (Test) หมายถึงผู้ฝึกสอนควรมีการทดสอบความก้าวหน้าของนักกีฬาหลังจากการฝึกซ้อมทักษะ หรือฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่าง ๆ และการทดสอบนักกีฬาควรทำอยู่เสมอ เพื่อให้นักกีฬาเกิดการตื่นตัวและตั้งใจในการฝึกซ้อม

5. ความก้าวหน้าของความรู้ (Knowledge of Progress) หมายถึง ผู้ฝึกสอนควรให้นักกีฬาได้ทราบผลของการทดสอบว่านักกีฬาปฏิบัติอยู่ในระดับคุณภาพใด และมีข้อผิดพลาดที่จุดใดบ้าง โดยอาจจะอธิบายหรือชี้ให้นักกีฬาแต่ละคนทราบถึงข้อผิดพลาดนั้น ๆ เพื่อให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจที่จะปรับปรุงการฝึกซ้อมให้ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การศึกษาความสำคัญของแรงจูงใจ แรงจูงใจสามารถทำให้บุคคลหรือนักกีฬาเกิดความต้องการ และแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น อยากเล่นกีฬา เพราะสนุกสนาน เข้าสังคม หรือสุขภาพที่ดี หรือ เพราะเงิน รางวัล การเป็นที่ยอมรับของสังคม คำชมเชย ชื่อเสียง เป็นต้น สามารถใช้สิ่งที่เป็นแรงจูงใจที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลหรือนักกีฬาเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่ต้องการได้ ดังนั้นผู้ฝึกสอนต้องใช้แรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้บุคคลหรือนักกีฬาเกิดความสนใจ ความพยายาม มุ่งมั่น และตั้งใจในการฝึกซ้อม โดยการให้ความสนใจ จุดมุ่งหมาย สิ่งล่อใจ รวมไปถึงการให้นักกีฬารู้ถึงความก้าวหน้าของตนเองและการทดสอบนักกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาอย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ๆ ทำให้นักกีฬาเกิดความตื่นตัวมีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการฝึกซ้อมมากขึ้น

5.2.2 ประโยชน์ของแรงจูงใจ

มุกดา ศรียงค์ และคณะ (2562) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจมีความสำคัญโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล เพราะแรงจูงใจจะเป็นทั้งสภาวะที่ผลักดัน และดึงให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแตกต่างกันไป ซึ่งการที่จะเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลจึงต้องทำความเข้าใจกับแรงจูงใจของคน ๆ นั้น ว่าบุคคลนั้นมีแรงจูงใจอยู่ในประเภทใด ระดับใด เพราะในบางสถานการณ์เราอาจพบว่า บุคคลที่ตกอยู่ในสถานการณ์น่าจะมีการแสดงการตอบสนองเป็นพฤติกรรมที่เหมือนกัน แต่กลับมีการแสดงออกที่ต่างกัน เช่น พนักงานที่อยู่ตำแหน่งหน้าที่บทบาทเดียวกัน แต่กลับมีพฤติกรรมการทำงานที่แตกต่างกัน บางคนขยันรับผิดชอบ บางคนขี้เกียจไม่สนใจ หรือบางคนอาจจะต้องจูงใจโดยให้เงินเดือนเพิ่ม แต่บางคนไม่สนใจเงินเดือนแต่ต้องการตำแหน่งมากกว่า เป็นต้น การทำความเข้าใจในกระบวนการจูงใจ แนวคิด และทฤษฎีของแรงจูงใจจะช่วยให้บุคคลได้รับประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองจะเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม และบังคับมิให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาได้

2. เข้าใจในพฤติกรรมของผู้อื่นอันจะช่วยให้คนเราควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่นได้

3. เข้าใจในพฤติกรรมของกลุ่มสังคม เพื่อสร้างสถานการณ์จูงใจให้กลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในแนวทางที่ถูกต้อง

ดังนั้นควรศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์ที่มีผลมาจากแรงจูงใจ และเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์มากยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความสำคัญและประโยชน์ของแรงจูงใจ จะประกอบด้วยสิ่งที่เป็นแรงจูงใจภายใน(Intrinsic Motivation) จุดมุ่งหมาย (Objective) สิ่งล่อใจ (Incentives) การทดสอบ (Test) และความก้าวหน้าของความรู้ (Knowledge of Progress) ที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาได้เกิดแรงจูงใจในการฝึกซ้อม และความสำคัญของแรงจูงใจไม่ใช่ตัวพฤติกรรม หรือเหตุการณ์ที่สามารถมองเห็นได้โดยตรง แต่เป็นนามธรรมให้พลังกระตุ้นตัวบุคคลกำหนดทิศทางและเป้าหมายของพฤติกรรม และระดับความตั้ง ความพยายามหรือความมุ่งมั่นของพฤติกรรมนั้น ๆ ส่วนประโยชน์ของแรงจูงใจเป็นประโยชน์ในการควบคุมตนให้สามารถเลือกพฤติกรรมให้เหมาะสม สามารถเข้าใจอธิบาย ควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอื่น และพฤติกรรมของกลุ่มสังคมได้ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้กับกลุ่มบุคคลมีพฤติกรรมไปในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม

5.3 ประเภทของแรงจูงใจ

5.3.1 ประเภทของแรงจูงใจตามการแสดงออกของพฤติกรรม ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลได้ ดังนี้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2545) แรงจูงใจภายในและภายนอก (Intrinsic and Extrinsic Motivation) ดังนี้

1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) หมายถึง แรงจูงใจที่ได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งเร้าภายนอก

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายในตัวบุคคล และเป็นแรงขับที่ทำให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมโดยไม่หวังรางวัลหรือแรงเสริมภายนอก

นักจิตวิทยาหลายท่านไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยมที่อธิบายพฤติกรรมด้วยแรงจูงใจทางสรีระและแรงจูงใจทางจิตวิทยาโดยใช้ทฤษฎีการลดแรงขับ เพราะมีความเชื่อว่าพฤติกรรมบางอย่างของมนุษย์เกิดจากแรงจูงใจภายใน

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2547) กล่าวว่า ประเภทของปรงจูงใจแบ่งตามหลักการแสดงของของพฤติกรรมได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่มาภายในตัวบุคคล และเป็นแรงขับให้บุคคลนั้นต้องการจะทำหรือพฤติด้วยเหตุผล และความชอบของตน โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้องในการกีฬาต้องการเล่นเพื่อสนองความต้องการของตนเองอาจจะด้วยเหตุผลเพราะชอบความสนุกสนาน ท้าทาย ชอบเสี่ยงภัยและชอบแข่งขัน

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง แรงจูงใจที่มาจากภายนอกที่ทำให้มองเห็นเป้าหมาย ซึ่งนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น คำชม สิ่งของรางวัล รวมทั้งการยอมรับจากสังคม และเกียรติยศ ชื่อเสียง เป็นต้น แรงจูงใจชนิดนี้เกิดจากแรงผลักดันของสังคมเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อสนองความต้องการของสังคม เช่น เด็กต้องเริ่มเรีหัดว่ายน้ำ เพราะพ่อแม่สัญญาว่าจะซื้อรถจักรยานให้ถ้าว่ายน้ำเป็น จักรยานจึงเป็นแรงจูงใจภายนอกที่ทำให้เด็กเริ่มหัดว่ายน้ำ เป็นต้น

สมนึก บุญนาค (2548) ได้แบ่งประเภทแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการแสดงออกของพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลเห็นคุณค่าของกิจกรรมที่ดีทำด้วยความเต็มใจ โดยถือว่าการบรรลุในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นรางวัลอยู่แล้ว

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาเพราะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเร้า ไม่ได้ทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นเลย เช่น การกระทำเพื่อต้องการ รางวัล ตำแหน่ง เกรด เป็นต้น

กรมพลศึกษา (2556) ได้ระบุว่า แรงจูงใจที่เกิดขึ้นในลักษณะการแสดงออกทางพฤติกรรมสามารถแบ่งออกได้ เป็น 2 ประการ คือ

1. แรงจูงใจภายใน แรงจูงใจภายในเป็นสิ่งผลักดันที่มาจากความต้องการภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจเป็นเจตคติ ความคิดเห็น ความสนใจ ความตั้งใจ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความพอใจความต้องการ เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลค่อนข้างถาวร เช่น นักเรียนเห็นคุณค่าในการออกกำลังกาย นักกีฬาเห็นคุณค่าของการเป็นนักกีฬามีความเชื่อว่ากีฬาคือส่วนหนึ่งของชีวิตที่ทำให้ตนเองมีความสุข สดชื่น มีใจรักในกีฬาของตนเองอย่างแท้จริงเล่นกีฬาด้วยความสนุกเรียนรู้ ฝึกซ้อมและแข่งขันอย่างเต็มที่ทุกครั้ง ถึงแม้จะไม่มีผลตอบแทนทั้งเงินรางวัล หรือการยกย่องชมเชยก็ตาม

2. แรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายนอกเป็นสิ่งผลักดันที่มาจากภายนอกตัวบุคคล ซึ่งกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม อาจเป็นการได้รับรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง การชมเชย เป็นต้น แรงจูงใจภายนอกไม่มีความคงทนถาวรต่อพฤติกรรมของบุคคลมากนักบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าวเฉพาะในกรณีที่ต้องการรางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง คำชม การยกย่อง การได้รับการยอมรับเท่านั้น เช่น นักกีฬาฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อแลกเปลี่ยนกับรางวัล หรือสิ่งตอบแทนอื่น ๆ หรือขยันตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้ผู้ฝึกสอนมองเห็น และเลือกตนเองเป็นผู้เล่นตัวจริง หรือเป็นหัวหน้าทีม นักเรียนตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เห็นถึงความตั้งใจในการเรียน หรือทำงาน เป็นต้น

ซึ่งผู้สอนควรเน้นให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีอิสระในการตัดสินใจ หรือกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง การกระตุ้นให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีอิสระในการตัดสินใจจะเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถพัฒนาแรงจูงใจภายในของนักกีฬาได้เป็นอย่างดี โดยมีวิธีการกระตุ้นให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีอิสระในการตัดสินใจ ดังต่อไปนี้

1. ให้นักกีฬามีขอบเขตและเลือกตัดสินใจหรือทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง

2. ให้เหตุผลกับนักกีฬาในการฝึกปฏิบัติตามโปรแกรมการฝึกซ้อมต่าง ๆ

3. ให้การยอมรับและให้เกียรติในมุมมองความคิดเห็นและการแสดงความรู้สึกของนักกีฬา

4. ให้โอกาสนักกีฬาคิดและตัดสินใจอย่างเหมาะสม และสนับสนุนให้มีความคิดริเริ่มทำสิ่งใหม่ ๆ อย่างสร้างสรรค์

5. ให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) กับนักกีฬาอย่างสม่ำเสมอ

6. หลีกเลี่ยงการใช้อำนาจของการเป็นผู้ฝึกสอนหรือการข่มขู่นักกีฬา

7. สนับสนุให้นักกีฬาเกิดกระบวนการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการกีฬา และไม่สนับสนุนให้มีการเปรียบเทียบทางสังคมมากจนเกินไป เช่น ฉันดีกว่าเพราะฉันเป็นผู้ชนะ

Spaulding (1992) Gardner (1996) และ Moore (2009) ได้สรุปประเภทของแรงจูงใจได้สอดคล้องกันนักจิตวิทยาแบ่งประเภทของแรงจูงใจ (Motivation) ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ จำแนกตามลักษณะที่เกิด ได้แก่ แรงจูงใจภายนอกและ แรงจูงใจภายใน

1) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือ สิ่งผลักดันที่อยู่ภายนอกตัวบุคคลที่มากระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมที่ส่งเสริมหรือต่อต้านสิ่งนั้น เช่น การได้รับคำชม การยกย่อง การเชิดชูเกียรติยศชื่อเสียง การตำหนิ การว่าร้าย เป็นต้น แรงจูงใจลักษณะนี้ถือว่าเป็นแรงจูงใจที่ไม่ถาวรเพราะบุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจ เฉพาะกรณีที่ต้องการสิ่งตอบแทนเท่านั้น

2) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เกิดขึ้นจากภายในตัวบุคคล เช่น ความคิด ความสนใจ ทัศนคติ ความพอใจ ความต้องการ เป็นต้น แรงจูงใจประเภทนี้ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่อง และยาวนาน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจตามการแสดงออกของพฤติกรรม คือ การที่จะแสดงพฤติกรรมใดออกมาจะเกิดจากแรงจูงใจต่อไปนี้ แบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจภายในจิตใจบุคคล กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยไม่หวังผลตอบแทน เช่น ทัศนคติ ความคิด ความพึงพอใจ ความต้องการ ความชอบ การเห็นคุณค่า และความสำคัญของตัวบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น แรงจูงใจประเภทนี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมทำให้ตัวบุคคลมีการแสดงพฤติกรรมที่ค่อนข้างคงทนถาวร และกระทำหรือปฏิบัติสิ่งนั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เช่น ชอบและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย เพราะทำให้สุขภาพแข็งแรง เป็นต้น

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล มากระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมโดยหวังผลตอบแทน อาจจะเป็นรางวัล คำชมเชย เกียรติยศชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง เป็นต้น ถ้าไม่มีสิ่งจูงใจเหล่านี้ก็จะไม่แสดงพฤติกรรมออกมา แรงจูงใจประเภทนี้จะส่งผลต่อพฤติกรรมทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ค่อยคงทนถาวร และกระทำหรือปฏิบัติสิ่งนั้น ๆ อย่างไม่สม่ำเสมอมากนัก บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองสิ่งจูงใจดังกล่าว เช่น การซ้อมกีฬาอย่างหนัก เพื่อเงินรางวัล เป็นต้น

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2547) กล่าวว่า ในปัจจุบัน วงการกีฬาทั่วโลกให้ความสนใจกับการให้แรงจูงใจภายนอกกับนักกีฬามาก จะเห็นได้จากการตั้งเงินรางวัลสูง ๆ ให้กับนักกีฬาที่ได้รับชัยชนะในการแข่งขันจนลืมนึกถึงการจูงใจให้แรงจูงใจภายในประกอบกับตัวนักกีฬาเองก็มีความต้องการอยากได้รางวัล อยากได้เกียรติยศ ชื่อเสียง เพราะ สิ่งเหล่านี้สามารถจับต้องได้และเป็นรูปธรรม ซึ่งแตกต่างจากในอดีตที่นักกีฬาเล่นกีฬาและประสบความสำเร็จ เพราะแรงจูงใจภายในเป็นสำคัญ ในอดีตนักกีฬาทีมชาติฝึกซ้อม และตั้งใจเล่นอย่างเต็มความสามารถในเกมการแข่งขัน เพื่อเกียรติยศของประเทศชาติมีความต้องการเล่นอย่างจริง และไม่ได้มีการตั้งรางวัล เพื่อจูงใจนักกีฬามากมายเหมือนปัจจุบัน ดังนั้นผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม และบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬาทั้งหลาย ควรเพิ่มความสนใจกับการให้แรงจูงใจภายในแก่นักกีฬาให้มากขึ้น เพื่อให้นักกีฬาได้มีความรู้สึกรักและภาคภูมิใจใน

การเป็นนักกีฬา เห็นคุณค่าของการเล่นกีฬา และเล่นกีฬาไม่ใช่เล่นเพื่อหวังเงินเงินรางวัลอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

5.3.2 ประเภทของแรงจูงใจตามที่มาของการเกิดแรงจูงใจ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลได้ดังนี้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544) จำแนกแรงจูงใจออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจเพื่อความอยู่รอด (Survival Motives) เป็นแรงจูงใจที่ช่วยให้คนเราสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ แรงจูงใจชนิดนี้มักจะสัมพันธ์กับสิ่งเบื้องต้นที่คนเราต้องการในชีวิต เช่น อาหาร น้ำ อากาศ การขับถ่าย

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากสิ่งเร้าที่บุคคล หรือจากวัตถุที่มองเห็นได้จับต้องได้ หรือมาจากภาวะสังคมที่มองไม่เห็นก็ได้ เช่น การมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น การเป็นผู้นำ การสร้างมิตร เป็นต้น

3. แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเอง (Self Motives) แรงจูงใจชนิดนี้ค่อนข้างจะซับซ้อนพอสมควร และเป็นสิ่งผลักดันให้คนเราพยายามปรับตัวไปในทางที่ดีขึ้น เช่น แรงจูงใจที่เกี่ยวกับความสำเร็จในหน้าที่ การงาน หรือความสำเร็จความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

แรงจูงใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมอาจจำแนกได้ ดังนี้

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วงจากผลการวิจัยพบว่า พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงย่อมมีอิทธิพลที่จะทำให้เด็กเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงตามด้วย ทั้งนี้เพราะพ่อแม่จะเอาใจใส่เกี่ยวกับการกระทำของเด็กมา ตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการแสดงความรักใคร่ ตั้งมาตรฐานการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตลอดจนคอยกระตุ้นแนะนำให้กำลังใจแก่เด็กในการทำกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3.1.1 เป็นผู้มีความบากบั่น พยายาม อดทน เพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย

3.1.2 ต้องการทำงานให้ดีที่สุด โดยเน้นถึงมาตรฐานที่ดีเลิศ

3.1.3 ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทางานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ

3.1.4 ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน

3.1.5 ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์

3.1.6 ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน

3.1.7 ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ

3.1.8 อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทางานเก่ง

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) เป็นแรงจูงใจที่ทาให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนฝูงและได้รับความนิยมจากบุคคลในกลุ่มพัฒนาการของแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์จะเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะในครอบครัวที่ มีความรัก ความเข้าใจ ความอบอุ่น พ่อแม่ที่ไม่มีลักษณะการก้าวร้าว ข่มขู่ หรือครอบครัวที่ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในพี่น้อง สิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเมื่อเติบโตขึ้นมาจะทำให้เป็นคนที่ทำอะไรเพื่อให้ผู้อื่นพอใจเสมอ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์สูง

3.2.1 ชอบผูกมิตรใหม่

3.2.2 ชอบคบเพื่อนอย่างสนิทสนม

3.2.3 ชอบคบเพื่อนมาก ๆ

3.2.4 ชอบพูดถึงมิตรภาพ ความใกล้ชิดสนิทสนมที่มีต่อกัน

3.2.5 ชอบแสดงออกถึงอารมณ์ที่ละเอียดอ่อน เช่น เสียใจ เมื่อมีการพลัดพรากหรือหวานซึ้งเมื่ออยู่ใกล้กัน

3.2.6 แสดงออกถึงการให้ความสนใจและยกย่องผู้อื่น

3.2.7 จะเน้นถึงการได้รับความชื่นชมจากบุคคลอื่น

3.2.8 ชอบทำตนเป็นเพื่อนซื่อสัตย์

3.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) เป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นสามารถบงการผู้อื่นได้พยายามกระทำทุกวิถีทางเพื่อให้ผู้อื่นอยู่ใต้อำนาจตน พัฒนาการของความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือผู้อื่นอาจมาจากความรู้สึกที่ต่ำต้อยไม่ทัดเทียมผู้อื่นมีความรู้สึกว่าตนเอง “ขาด” ทั้งในด้านความเป็นอยู่และฐานะทางสังคมเป็นความรู้ที่เรียกว่า “ปมด้อย” ซึ่งความรู้สึกชนิดนี้ยิ่งมีมากเท่าไรก็จะยิ่งพยายามสร้าง “ปมเด่น” โดยการแสดงความยิ่งใหญ่ด้วยการก้าวร้าวออกมาเพื่อลบ “ปมด้อย” นั้น

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง

3.3.1 ชอบวางตนเป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือแสดงอานาจเหนือผู้อื่น

3.3.2 ชอบบงการ ชี้นิ้ว บังคับ ควบคุมให้ผู้อื่นคิดหรือกระทำตาม

3.3.3 ชอบวางแนวทางการกระทำของกลุ่มและโน้มน้าวให้ผู้อื่นกระทำตาม

3.3.4 ชอบพูดถึงความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่จะพูดในความหมายที่แฝงไว้ในลักษณะที่เหนือผู้อื่น

3.3.5 ชอบสัมพันธ์กับคนที่มาอ่อนน้อม ถ่อมตน หรือมาประจบสอพลอ

3.3.6 บางครั้งชอบการตัดสินใจกระทำการเสี่ยงภัยอย่างบ้าบิ่น

3.3.7 หลีกเลี่ยงการแสดงความอ่อนแอออกมาให้ปรากฏ

3.3.8 ชอบโต้เถียงกับผู้อื่นที่มีความคิดเห็นขัดแย้งกับตน

3.4 แรงจูงใจใฝ่ก้าวร้าว (Aggression Motive) เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่มนุษย์แสดงออกโดยวาจาหรือท่าทาง เพื่อขจัดความคับข้องใจหรือความโกรธที่เกิดขึ้น ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวนี้บางครั้งผู้แสดงออกจะพบว่า เมื่อแสดงพฤติกรรมดังกล่าวออกไปแล้วจะช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของตนเอง ในขณะนั้นลงไปพัฒนาการของความก้าวร้าวจะเริ่มเกิดตั้งแต่ในช่วงวัยเด็ก โดยการเลียนแบบจากพ่อแม่ หรือคนใกล้ชิดที่อบรมเลี้ยงดู การที่บุคคลมีความก้าวร้าวหรือมีบุคลิกภาพแบบ “ถือตนเองเป็นใหญ่” (Authoritarian) นั้น เนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดกวดขันมากเกินไป ทำอะไรผิดนิดหน่อยก็จะถูกดุด่าเฆี่ยนตีทำให้เด็กเกิดความรู้สึกโกรธแค้น ขุ่นเคือง แต่เด็กก็ไม่กล้าแสดงอาการตอบโต้โดยตรง แต่จะไปแสดงความก้าวร้าวกับคนรอบข้าง โดยเฉพาะกับบุคคลที่ด้อยกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวนี้ เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็ยากที่จะหยุดได้ แต่เราสามารถแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวให้ลดลงได้ โดยผู้ใหญ่จะต้องพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่แสดงความก้าวร้าวเอาแต่ใจตนเองไม่ใช้คำพูดใน

เชิงขู่บังคับ แต่พยายามจะสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นและไว้เนื้อเชื่อใจว่า เราคือผู้ให้ ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ มิใช่ผู้ควบคุม เมื่อนั้นพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กจะลดลง

สุชา จันทน์เอม (2544) ได้แบ่งแรงจูงใจตามที่มาของแรงจูงใจได้เป็น 3 ประการ ดังนี้

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา (Physiological Motivation) แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้น เพื่อสนองความต้องการทางร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการที่จำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ ต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อน และปราศจากโรค เราสามารถวัดระดับความต้องการทางสรีรวิทยาได้จากการสังเกตพฤติกรรมของคนเรา คือ สังเกตจากความมากน้อยของการกระทำ การเลือกทำ การโต้ตอบสิ่งที่มาขัดขวาง

2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา (Psychological Motivation) มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่จะช่วยทางด้านจิตใจทำให้สุขภาพจิตดี และสดชื่น แรงจูงใจประเภทนี้ ได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็นและการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ความต้องการความรัก และความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม หรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ (Social Motivation) แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และจุดมุ่งหมายของแรงจูงใจชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับการแสดงปฏิกิริยาของบุคคลอื่น ๆ ที่มีต่อตนเอง แรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีและประสบความสำเร็จซึ่งได้รับการส่งเสริมมาตั้งแต่วัยเด็ก จากผลการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างอิสระ เป็นตัวเอง ฝึกหัดการช่วยเหลือตัวเองตามวัยจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตสูง การฝึกหัดให้บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงต้องเริ่มต้นจากครอบครัว

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affinitive Motivation) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ต้องการความเอาใจใส่ ต้องการความรักจากบุคคลอื่น

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือตนเอง (Self - esteem Motivation) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคมมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่การนับถือตนเอง

แรงขับเป็นส่วนหนึ่งในขั้นตอนของกระบวนการเกิดแรงจูงใจ ซึ่ง กรมพลศึกษา (2556) ได้ระบุถึงประเภทของแรงขับและแรงจูงใจสามารถจำแนกตามพื้นฐานการเกิดได้ 3 ประเภท คือ

1. แรงขับทางร่างกาย เป็นแรงขับที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติไม่ต้องอาศัยการเรียนรู้ เป็นแรงขับที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายขาดความสมดุล แรงขับนี้จะทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมตอบสนองความต้องการนั้น เพื่อให้ร่างกายเข้าสู่สภาวะสมดุลดั่งเดิม เช่น แรงขับที่เกิดจากความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ การพักผ่อน การขับถ่าย ความต้องการทางเพศ ความต้องการความอบอุ่น และการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด

2. แรงจูงใจทางสังคม แรงจูงใจประเภทนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการเรียนรู้จากสังคม ซึ่งมีผลต่อการถ่ายทอดวัฒนธรรม ค่านิยม เจตคติ และความเชื่อ จึงเป็นเหตุให้

บุคคลที่อยู่ในสังคมเดียวกันมักมีความต้องการคล้ายกัน แรงจูงใจประเภทนี้สามารถเกิดจากความต้องการที่เป็นรูปธรรม เช่น ต้องการเงิน รางวัล ฐานะทางสังคม และเกิดจากความต้องการที่เป็นนามธรรม เช่น ต้องการได้รับความภาคภูมิใจ คำยกย่องชมเชย ความสำเร็จ และชื่อเสียง

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล เนื่องจากบุคคลมีความแตกต่างกันจึงทำให้มีความต้องการส่วนตัวไม่เหมือนกัน ถึงแม้จะมีความต้องการในเรื่องเดียวกันก็ตาม เช่น นักกีฬามีความต้องการจะประสบความสำเร็จในการแข่งขันจึงทำให้นักกีฬาฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้เกิดความสามารถสูงสุด แต่นักกีฬาอีกคนอาจใช้วิธีการที่ไม่ถูกต้องในการทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ เช่น พยายามหาวิธีการใช้สารกระตุ้นเพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการกีฬา หรือใช้กลโกงต่าง ๆ ซึ่งสิ่งที่ทำให้แรงจูงใจส่วนบุคคลมีความแตกต่างกันออกไปนั้น เนื่องมาจากการเรียนรู้ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน

แรงจูงใจมีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ได้ผลดี เนื่องจากเมื่อเกิดแรงจูงใจจะมีการกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น เช่นเดียวกันยังก่อให้เกิดความกลัวและความวิตกกังวล ความกลัวและความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นมีส่วนช่วยให้การเรียนรู้ได้ผลเร็วขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความกลัวและความวิตกกังวลด้วย ถ้าเป็นการเรียนรู้ขั้นเริ่มต้นที่ไม่ยากมากนัก บุคคลที่มีความกลัวและความวิตกกังวลสูงจะเรียนรู้ได้เร็ว แต่ถ้าเป็นการเรียนรู้ที่ยุ่งยากซับซ้อน บุคคลที่มีความกลัวและความวิตกกังวลต่ำจะเรียนรู้ได้เร็วกว่า

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ประเภทของแรงจูงใจตามที่มาของการเกิดแรงจูงใจ คือ การที่จะเกิดแรงจูงใจของบุคคลจะมาจากแรงจูงใจ 3 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย คือ เพื่อสนองความต้องการทางร่างกาย เป็นความต้องการที่สำคัญและจำเป็นตามธรรมชาติของมนุษย์ มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อการมีชีวิตอยู่ เช่น ต้องการน้ำ อาหาร การพักผ่อน ปราศจากโรค การขับถ่าย เป็นต้น เราสามารถวัดระดับความต้องการทางด้านร่างกายได้จากการสังเกตพฤติกรรม เช่น หิวน้ำ และอาหาร เป็นสิ่งจูงใจที่มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมออกมา คือ การหาอาหารมารับประทาน

2. แรงจูงใจต่อตนเอง คือ สิ่งที่กระตุ้นให้ตนเองแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ เพื่อประโยชน์ของตัวเอง ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีความต้องกรที่แตกต่างกัน หรือเหมือนกันก็ได้ เนื่องมาจากการเรียนรู้ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ต่างกัน เช่น การแสดงพฤติกรรมเพื่อความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น นักกีฬามีความต้องการที่จะชนะในการแข่งขันจึงทำให้นักกีฬาฝึกซ้อมอย่างหนัก เป็นต้น

3. แรงจูงใจทางด้านสังคม คือ เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในสังคม อาจได้รับอิทธิพลโดยตรงจากบุคคลในสังคม หรือสิ่งเร้าต่าง ๆ แรงจูงใจชนิดนี้ส่วนใหญ่มาจากประสบการณ์ทางสังคมของบุคคล บุคคลเกิดความต้องการ เช่น ฐานะทางสังคม ต้องการได้รับความภาคภูมิใจ คำยกย่องชมเชย ชื่อเสียง และการเป็นที่ยอมรับ เป็นต้น

5.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

นักจิตวิทยาได้นำองค์ประกอบทางด้านความต้องการพื้นฐานด้านชีววิทยา ด้านอารมณ์ด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านสังคม มาเป็นแนวคิดในการสร้างทฤษฎี เพื่ออธิบายว่าทำไมมนุษย์จึงแสดงพฤติกรรมที่แสดงอยู่ ความเป็นจริงแล้วไม่มีทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่ง ที่สามารถอธิบายทุกด้านของแรงจูงใจ ได้ทั้งหมดดังทฤษฎีแรงจูงใจต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (ภูษณพาส สมนิล, 2558)

1. ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า พฤติกรรมและการกระทำของคนมีส่วนสัมพันธ์กับแรงขับภายในของแต่ละบุคคล แรงขับมีลักษณะที่สำคัญ 2 ลักษณะ คือ แรงขับภายในร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการของร่างกาย และแรงขับภายนอกร่างกายเป็นแรงขับที่เกิดจากความต้องการทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคม ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะมีผลทำให้คนมีพฤติกรรมที่ต่างกัน แรงขับสามารถแยกออกเป็นแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ แรงขับเพื่อการศึกษา บุคคลจะต้องมีแรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิตก่อน (โยธิน ศันสนยุทธ, 2531)

2. ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ทฤษฎีนี้กล่าวว่า ถ้าความคาดหวังกับสิ่งที่ได้รับแตกต่างมาก คนเราจะเกิดความผิดหวังหมดกำลังใจ การจัดความคาดหวังหรือการตั้งจุดมุ่งหมายของคนเราให้อยู่ในระดับความสามารถที่เขาจะทำได้สำเร็จจะทำให้คนมีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมายจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีนี้ความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นสิ่งตัดสินหรือประเมินค่าพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมานั่น คือ พฤติกรรมที่ได้รับการจูงใจให้แสดงออกมาขึ้นอยู่กับการประเมินผลพฤติกรรมที่เคยแสดงออกมา (Hilgard, 1962)

3. ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน (กิติ ตยัคคานนท์, 2538) ได้สรุปทฤษฎีของเบย์คอนว่าความต้องการจิตใจของมนุษย์มี 3 ประการ ได้แก่

3.1 ความต้องการมีความรักและพวกเป็นความต้องการทางจิตใจขั้นต่อเนื่องจากเราอยู่ในสังคมมนุษย์ ถ้าเขาไม่ยอมรับเราเข้าเป็นพรรคพวก เราก็อยู่กับเขาไม่ได้ การที่จะให้กลุ่มยอมรับเข้าเป็นพวกนั้นก็ขึ้นอยู่กับเรา โดยต้องยึดหลักที่ว่าต้องการจากเขา เราต้องให้เขาก่อนหรือถ้าต้องการให้เขารักเรา เราต้องการรักเขาก่อน

3.2 ความต้องการชื่อเสียง เกียรติยศ และความเด่น เมื่อเรามีพรรคพวกดีและทำให้ใคร ๆ รักใคร่แล้ว เราก็มีความต้องการหรืออยากได้สิ่งอื่นต่อไปอีก เนื่องจากความต้องการหรือตัณหาของมนุษย์นั้นไม่มีที่สิ้นสุดที่เราต้องการต่อไปอีกก็ คือ เกียรติยศ ชื่อเสียง ซึ่งจะทำให้คนอื่นยอมรับนับถือและยกย่องเรา และก็จะมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นได้

3.3 ความต้องการที่จะรักษาเกียรติยศชื่อเสียง และความเด่นได้คงอยู่ตลอดไป เมื่อสามารถกระทำตัวให้มีเกียรติยศชื่อเสียงและความเด่นแล้วทุกคนก็ต้องการที่จะรักษาสภาพนั้นไว้ให้คงอยู่กับตนตลอดกาล นับว่าเป็นความ สำเร็จ สมหวังในชีวิต

4. ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ (อารี พันธ์มณี, 2544) เมอร์เรย์มีความคิดเห็นว่าความต้องการนี้บางครั้งเกิดขึ้นเนื่องจากการกระตุ้นจากภายในของบุคคล และบางครั้งอาจเกิดความต้องการอันเนื่องจากสภาพสังคม หรือแรงกระตุ้นจากภายนอกก็ได้ หรืออาจกล่าวได้ว่าความต้องการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากสภาพทางร่างกายและสภาพทางจิตใจนั่นเอง ทฤษฎีความต้องการตามหลักการของเมอร์เรย์สามารถสรุปได้ ดังนี้

4.1 ความต้องการที่จะเอาชนะด้วยการแสดงความก้าวร้าวออกมา (Need for Aggression) เป็นความต้องการที่จะเอาชนะผู้อื่น เอาชนะสิ่งที่ขัดขวางทั้งปวงด้วยความรุนแรงมีการต่อสู้ การแก้แค้น การทำร้ายร่างกาย หรือการฆ่าฟันกัน เช่น การพูดประชดประชันกับเพื่อนนที่ไม่ชอบ เป็นต้น

4.2 ความต้องการที่จะเอาชนะฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ (Need for Counteraction) เป็นความต้องการที่จะฟันฝ่าอุปสรรคความล้มเหลวต่าง ๆ ด้วยการสร้างความพยายามขึ้น เช่น เมื่อได้

รับคำดูถูกดูหมิ่น ผู้ที่ได้รับจะเกิดความพากเพียรพยายามขึ้น เอาชนะคำสบประมาทจนประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

4.3 ความต้องการที่จะยอมแพ้ (Need for Abasement) เป็นความต้องการที่จะยอมแพ้ ยอมรับผิด ยอมรับคำวิพากษ์วิจารณ์ หรือยอมรับการถูกลงโทษ เช่น การเผาตัวตาย เพื่อประท้วงการปกครอง เป็นต้น

4.4 ความต้องการป้องกันตัวเอง (Need for Defense) เป็นความพยายามที่จะป้องกันตัวเองจากคำวิพากษ์วิจารณ์และการตำหนิติเตียนเพื่อเป็นการป้องกันทางจิตใจ พยายามหาเหตุผลมาอธิบายการกระทำของตน มีการป้องกันตนเองเพื่อให้พ้นผิดจากการกระทำต่าง ๆ ทั้งปวง

4.5 ความต้องการเป็นอิสระ (Need for Autonomy) เป็นความต้องการเป็นอิสระจากสิ่งกดขี่ทั้งปวง ต้องการที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อเป็นตัวตนของตัวเอง

4.6 ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ที่ยากลำบากให้ประสบความสำเร็จ พยายามเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง เพื่อให้การทำงานของตนประสบความสำเร็จ

4.7 ความต้องการสร้างมิตรภาพกับบุคคลอื่น (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นรักใคร่ ต้องการรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีความซื่อสัตย์ต่อเพื่อนและพยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

4.8 ความต้องการความสนุกสนาน (Need for Play) เป็นความต้องการที่จะแสดง ความสนุกสนาน ต้องการหัวเราะเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด มีการสร้างหรือเล่าเรื่องตลกขบขัน มีการพักผ่อนหย่อนใจ มีการเล่นเกมกีฬา

4.9 ความต้องการแยกตนเองจากผู้อื่น (Need for Rejection) เป็นความต้องการหรือเป็นความปรารถนาของบุคคลในการแยกตนเองออกจากผู้อื่น ไม่มีความรู้สึกยินดียินร้ายกับบุคคลอื่น ต้องการเมินเฉยจากผู้อื่น

4.10 ความต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น (Need for Succedanea) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นมีความสุข เห็นอกเห็นใจ มีความสงสาร ต้องการได้รับความช่วยเหลือการดูแล และคำแนะนำจากบุคคลอื่น

4.11 ความต้องการที่จะให้ความช่วยเหลือต่อบุคคลอื่น (Need for Nurturance) เป็นความต้องการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับบุคคลอื่น โดยการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลที่ไม่สามารถจะช่วยเหลือตนเองได้ หรือให้ความช่วยเหลือให้บุคคลอื่นพ้นจากอันตรายต่าง ๆ

4.12 ความต้องการสร้างความประทับใจในตนเองให้แก่ผู้อื่น (Need for Exhibition) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นได้เห็นได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราวของตนเอง ต้องการให้ผู้อื่นสนใจ สนุกสนาน แปลกใจ หรือตื่นเต้นในเรื่องราวของตน

4.13 ความต้องการมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น (Need for Dominance) เป็นความต้องการให้บุคคลอื่นทำตามคำสั่งของตน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีอิทธิพลเหนือกว่าบุคคลอื่น

4.14 ความต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโส (Need for Deference) เป็นความ ต้องการที่จะยอมรับนับถือผู้อาวุโสด้วยความยินดี รวมทั้งนิยมชมชอบในบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า พร้อมที่จะให้ความร่วมมือช่วยเหลือด้วยความยินดี

4.15 ความต้องการหลีกเลี่ยงความรู้สึกล้มเหลว (Need for Avoidance or Inferiority) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงให้พ้นจากความอับอายหลีกเลี่ยงการดูถูกหรือการกระทำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความละอายใจ

4.16 ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงจากอันตราย (Need for Avoidance Harm) เป็นความต้องการหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดทางร่างกาย ต้องการความปลอดภัยจากอันตราย

4.17 ความต้องการหลีกเลี่ยงจากการถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ (Need for Avoidance of Blame) เป็นความต้องการหลีกเลียงการลงโทษด้วยการคล้อยตามกลุ่ม หรือยอมรับ คำสั่งหรือปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่ม เพราะกลัวถูกลงโทษ

4.18 ความต้องการเป็นระเบียบเรียบร้อย (Need for Orderliness) เป็นความ ต้องการจัดสิ่งของต่าง ๆ ให้อยู่ในสภาพที่เป็นระเบียบเรียบร้อย มีความประณีตงดงาม

4.19 ความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียง (Need for Inviolacy) เป็นความต้องการที่จะรักษาชื่อเสียงของตนที่มีไว้จนสุดความสามารถ

4.20 ความต้องการให้ตนเองแตกต้างจากบุคคลอื่น (Need for Contrariness) เป็นความต้องการให้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลอื่น

5. ทฤษฎีลำดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow, 1970) เป็นทฤษฎีที่มีชื่อเสียงของมาสโลว์อธิบายว่า แรงจูงใจของมนุษย์มีลาดับขั้นตอนตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงมีทั้งหมด 5 ขั้นตอนด้วยกัน คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงจูงใจลำดับต้นต้องได้รับการตอบสนองก่อนแรงจูงใจลำดับสูงจึงจะพัฒนาตาม โดยลำดับ ดังนี้

แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือ ความต้องการทางสรีรวิทยา (Physiological Needs) แรงจูงใจพื้นฐานที่มนุษย์ต้องได้รับการตอบสนองเป็นแรงจูงใจทางสรีรวิทยา เช่น มีอาหารรับประทานไม่โหยหิว มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรคมีเครื่องนุ่งห่ม กันร้อนกันหนาว ฯลฯ จึงพัฒนาความต้องการประเภทอื่น ๆ ตามมาได้ ถ้าความต้องการอันดับแรกยังไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง แรงจูงใจ ประเภทอื่น ๆ ก็ยากที่จะบังเกิดขึ้นได้

แรงจูงใจลำดับที่ 2 คือ ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) แรงจูงใจเพื่อความปลอดภัยแห่งตนเอง และทรัพย์สินเมื่อต้องการอันดับแรก ได้รับการตอบสนองแล้ว ก็เกิดความต้องการที่จะรักษาชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งอื่น ๆ ของตนให้มั่นคงปลอดภัย

แรงจูงใจลำดับที่ 3 คือ ความต้องการเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก (Belongingness and Love Needs) แรงจูงใจเพื่อเป็นเจ้าของและความต้องการความรัก เช่น ความรู้สึกว่าตนมีชาติตระกูล มีครอบครัว มีสถาบัน มีครู มีโรงเรียน มีที่ทางาน ฯลฯ กับความต้องการถูกรักและได้รักผู้อื่น เช่น ต้องการให้มีผู้มาอาทร ห่วงใย และก็ต้องการห่วงใยอาทรเกื้อกูลดูแลผู้อื่นเช่นกัน

แรงจูงใจลำดับที่ 4 คือ ความต้องการมีศักดิ์ศรีจากตนเองและผู้อื่น (Esteem Needs from Oneself and Others) แรงจูงใจเพื่อการแสวงหาและรักศักดิ์ศรีเกียรติยศทั้งด้วยสำนึกของตนเอง

และด้วยการกล่าวขวัญยกย่องเชิดชูจากผู้อื่น เช่น ความต้องการมีเกียรติมีหน้ามีตา มีชื่อเสียงเป็นที่ยกย่อง ความรู้สึกนับถือตนเองเชิดชูตนเอง

แรงจูงใจลำดับที่ 5 คือ ความต้องการเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ (Self Actualized Needs) แรงจูงใจเพื่อตระหนักรู้ความสามารถของตนกับประพฤติปฏิบัติตนตามความสามารถและสุดความสามารถ โดยเพ่งเล็งประโยชน์ของบุคคลอื่นและของสังคมส่วนรวมเป็นสำคัญ มาสโลว์ เชื่อว่าคนทุกคนมีความมุ่งหมายของชีวิตเพื่อจะเป็นคนโดยสมบูรณ์ในระดับนี้ทั้งสิ้น

6. ทฤษฎีความต้องการของแมคเคลล์แลนด์ (Mc clelland) (กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์, 2558) ได้กล่าวว่า เดวิล แมคเคลล์แลนด์ และคณะได้นำแนวคิดของเมอรเรย์มาพัฒนาเป็นทฤษฎีนี้ โดยเสนอว่า มนุษย์มีความต้องการความสำเร็จในชีวิตโดยมีแรงจูงใจในสังคม 3 ประการ คือ

6.1 ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) เป็นแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้บรรลุเป้าหมาย และสมปรารถนาทำให้มนุษย์มีความมานะพยายาม

6.2 ความต้องการสัมพันธ์กับผู้อื่น (Need for Affiliation) เป็นแรงจูงใจที่มีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่นต้องการเป็นที่นิยมชมชอบหรือเป็นที่รักใคร่ของผู้อื่นทำให้มนุษย์เกิดการเข้าสังคมและคล้อยตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม

6.3 ความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นแรงจูงใจที่ต้องการมีอิทธิพลเหนือผู้อื่นในสังคม โดยแบ่งเป็นอำนาจส่วนตัว กับอำนาจที่ได้รับการแต่งตั้งของหน่วยงาน

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์ (2558) ได้กล่าวว่า เดวิล แมคเคลล์แลนด์ ได้ทำการวิจัยตามแนวความคิดของความต้องการทั้ง 3 ประการดังกล่าวและได้สรุปผลการวิจัยที่น่าสนใจไว้ ดังนี้

1. บุคคลที่ต้องการประสบผลสำเร็จสูงจะแสวงหาแนวทางเพื่อก้าวไปข้างหน้าจะใช้ความพยายามเพื่อมุ่งไปสู่ความสำเร็จ และจะมีความรับผิดชอบในการแก้ปัญหาต่าง ๆ จากการศึกษาของแม็คเคลล์แลนด์พบว่า 85 เปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาที่มีความต้องการประสบผลสำเร็จสูงจะเข้าสู่อาชีพที่ต้องการ ผู้มีความสามารถที่จะเผชิญกับความเสี่ยง การตัดสินใจ และมีโอกาสที่ประสบผลสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ เช่น งานการจัดการธุรกิจ เป็นต้น

2. บุคคลที่ต้องการความรักความผูกพันสูง แม็คเคลล์แลนด์ มองความต้องการนี้คล้ายกับความต้องการระดับที่ 3 ของ Maslow เขาได้สรุปผู้มีความต้องการทางด้านนี้สูงไว้ว่า พวกนี้ได้จัดลำดับความสำคัญความต้องการที่อยากจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นมากกว่าความต้องการเพื่อความสำเร็จ ตัวอย่าง เช่น จากการศึกษาโดยการทดลองการให้มีโอกาสเลือกผู้ช่วยในการทำงานอย่างหนึ่งพบว่าบุคคลที่ต้องการประสบผลสำเร็จสูงจะเลือกผู้ช่วยที่มีคุณสมบัติแสดงถึงความสามารถเป็นสำคัญส่วนบุคคลที่ต้องการความรักความผูกพันสูงจะเลือกเพื่อนของเขาเองมาเป็นผู้ช่วยร่วมงานจะเห็นได้ชัดว่าบุคคลที่มีความต้องการความรัก ความผูกพันสูง จะตัดสินใจโดยยึดถือความสบายใจในการทำงานมากกว่าที่จะยึดถือความสำเร็จของงาน

3. บุคคลที่มีความต้องการอำนาจบารมีสูง ซึ่งหมายถึง ความปรารถนาอยากได้ อำนาจบารมีเพื่อนำไปใช้ควบคุมกำกับผู้อื่น บุคคลผู้ต้องการมีอำนาจบารมีสูงตามแนวความคิดของ แม็คเคลล์แลนด์ มีความต้องการอำนาจแยกเป็น 2 แนวทาง คือ ในทางบวกและทางลบ เป็นความปรารถนาอยากมีอำนาจบารมีสามารถเชิญชวน และดลบันดาลใจผู้อื่นให้คล้อยตามยอมรับได้

ดังนั้นเมื่อกล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับทฤษฎีแรงจูงใจมีหลาย ๆ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกัน เมื่อจะสร้างแรงจูงใจขึ้นมาก็ต้องศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจภายใน ภายนอก แรงจูงใจทางด้านร่างกาย แรงจูงใจต่อตนเอง แรงจูงใจทางด้านสังคม ทฤษฎีแรงขับ (Drive Theory) ทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ทฤษฎีแรงจูงใจของเบย์คอน ทฤษฎีความต้องการของเมอร์เรย์ ทฤษฎีลาดับขั้นแรงจูงใจของมาสโลว์ ทฤษฎีความต้องการของแมคเคลล์แลนด์ (Mc clelland) และทฤษฎีอื่น ๆ โดยทฤษฎีเหล่านี้จะเป็นส่วนสำคัญที่จะทำความเข้าใจถึงลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ เมื่อศึกษาจนเกิดความรู้ความเข้าใจก็จะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจในการกำหนดทิศทางของพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

5.5 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจทางการกีฬา

จากการศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจนั้นมีอยู่จำนวนมาก ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์และคัดเลือกทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจตามความเหมาะสมกับการเล่นกีฬา ดังต่อนี้

ทฤษฎีแรงจูงใจภายนอก เป็นความต้องการของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมใดออกมา โดยต้องอาศัยสิ่งจูงใจภายนอก (Extrinsic Incentives) รางวัล แรงเสริม หรือกฎข้อบังคับมาเป็นเงื่อนไขตัวกำหนดให้บุคคลแสดงที่พึงประสงค์ออกมา โดยสิ่งจูงใจภายนอกที่ใช้อาจอาศัยสิ่งจูงใจภายนอกทางบวก เพื่อให้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ดำรงอยู่ และมีความเข้มข้นในการแสดงพฤติกรรมนั้น ได้แก่ การ ให้รางวัลหรือให้ได้รับผลลัพธ์ในทางบวก หลังจากได้กระทำพฤติกรรมนั้น เช่น การแสดงความชื่นชมยกย่อง การให้รางวัล เป็นต้น หรืออาจให้สิ่งจูงใจภายนอกทางลบ เช่น เงื่อนไขข้อบังคับกฎระเบียบ การกำหนดเวลา เป็นตัวจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ต้องการ (Amabile, 1993; Gagne & Deci, 2005)

กรมพลศึกษา (2556) ระบุไว้ว่า ทฤษฎีรวมถึงโมเดลแรงจูงใจต่าง ๆ เป็นการอธิบายความต้องการของมนุษย์ว่ามีโครงสร้างอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแรงจูงใจสิ่งสำคัญในการพิจารณาลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬา คือ ระดับความมากน้อยของการปฏิบัติ (Intensity) ทิศทางที่จะไปสู่เป้าหมาย (Direction) และความต่อเนื่องสม่ำเสมอ (Persistence) พฤติกรรมที่แสดงออกของนักกีฬามีผลกระทบโดยตรงต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของนักกีฬาได้ ทฤษฎีแรงจูงใจเกี่ยวกับการกีฬามีอยู่หลากหลายทฤษฎี เช่น ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ และทฤษฎีการกาหนดเป้าหมาย โดยสรุปมาดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation & Cognitive Evaluation Theory) เป็นการอธิบายลักษณะแรงจูงใจว่าสามารถเกิดขึ้นเองได้ โดยไม่มีรางวัลหรือสาเหตุภายนอก มาเกี่ยวข้องเป็นการเล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนาน ซึ่งแรงจูงใจภายในเกิดได้อย่างไรเพิ่มได้อย่างไรไม่ สามารถอธิบายได้ จึงต้องมีทฤษฎีแรงจูงใจแบบประเมินความรู้ขึ้น แรงจูงใจแบบประเมินความรู้ถือ เป็นแรงจูงใจประเภทหนึ่งที่เกิดจากภายในตัวบุคคลที่มีองค์ประกอบสำคัญ คือ การรับรู้การควบคุม นักกีฬาต้องรับรู้ให้ได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุจูงใจให้เล่นกีฬาเพื่อควบคุมสาเหตุนั้นให้คงอยู่ตลอด และ ระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ ความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง

โดยสรุป แรงจูงใจภายใน เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นโดยไม่มีรางวัลหรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการแสดงพฤติกรรม แต่มักเกิดจากแรงขับภายในที่ต้องการตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐาน ส่วนการประเมินความรู้ เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ตนเองว่ามีความสามารถและสามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) เป็นการอธิบายแรงขับหรือ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลมีความพยายามมุ่งมั่นที่จะไปถึงเป้าหมาย ในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬา หากนักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากขึ้น โดยมีแรงจูงใจที่จะกระทาให้มากขึ้นด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามหากนักกีฬารับรู้ว่าตนเองไม่ประสบความสำเร็จ และรู้สึกความมีคุณค่าในตนเองลดลงจะทำให้แรงจูงใจในการฝึกซ้อมและแข่งขันลดลง ซึ่งอาจมีผลสืบเนื่องต่อไปถึงการเลิกเล่นกีฬาได้

ดังนั้นหากผู้ฝึกสอนทราบกลไกการเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะสามารถหาวิธีการช่วยเหลือและป้องกันไม่ให้นักกีฬาเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันได้ ขณะเดียวกันควรเน้นให้นักกีฬารับรู้ว่าตนเองมีความสามารถหรือมีทักษะในการเล่นกีฬาได้ดีเพียงใดมากกว่ามุ่งผลการแข่งขันแพ้หรือชนะเพียงอย่างเดียว

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) เป็นการอธิบายการอ้างสาเหตุของนักกีฬาโดยเน้นที่การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง เพื่อรักษาความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการเล่นกีฬา โดยอธิบายเหตุปัจจัยที่นักกีฬามักนามาใช้อยู่เสมอ คือ ปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยจากสิ่งแวดล้อม ผู้ฝึกสอนเป็นบุคคลสำคัญที่สามารถช่วยปรับการอ้างสาเหตุต่าง ๆ ของนักกีฬาได้โดยเมื่อนักกีฬาประสบผลสำเร็จให้อ้างสาเหตุจากปัจจัยส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) เป็นหลัก เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเองว่าสามารถทำได้หากประสบความล้มเหลวจะอ้างสาเหตุเดิมไม่ได้ เพราะเป็นการทำลายความเชื่อมั่นและแรงจูงใจของ นักกีฬา แต่ควรอ้างสาเหตุที่มาจากปัจจัยสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) เช่น ความสามารถของคู่แข่งขัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่นักกีฬาไม่สามารถควบคุมได้ และโชค (Luck) ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่คงที่ ดังนั้นนักกีฬาควรมีความพยายามมากขึ้น เพื่อมุ่งหวังให้ประสบความสำเร็จด้วยปัจจัยส่วนบุคคลเป็นหลัก

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) การกำหนดเป้าหมายเป็นวิธีการอย่างหนึ่งในการรักษาระดับแรงจูงใจของนักกีฬา เมื่อมีการกำหนดเป้าหมายต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของเป้าหมายด้วยไม่เช่นนั้นการกำหนดเป้าหมายจะทำให้แรงจูงใจลดลง และเพิ่มความคับข้องใจมากขึ้น การกำหนดเป้าหมายที่ดีควรมีความเฉพาะเจาะจง และทำได้ยากขึ้นกว่าปกติที่สำคัญ คือ ต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เป็นระยะ ๆ ซึ่งทำให้นักกีฬาเกิดความพยายาม และมีพัฒนาการฝึกซ้อมที่ดีกว่าเมื่อนักกีฬามีเป้าหมายชัดเจนจะทำให้เกิดความพยายาม และต้องการไปถึงสิ่งที่ตนเองกำหนดไว้ ผลที่นักกีฬาจะได้รับจากการกำหนดเป้าหมาย คือ ช่วยสร้างบรรยากาศการฝึกซ้อมร่วมกันเป็นทีมสร้างความเข้าใจระหว่างกัน ภายในทีมเกิดการพัฒนาตนเอง และเพิ่มโอกาสประสบความสำเร็จทางการกีฬาได้

นักกีฬาหลายคนให้ข้อมูลว่าตนเองมีการกำหนดเป้าหมายอยู่แล้ว คือ “การทำให้ดีที่สุด” หากอธิบายไม่ได้ว่าองค์ประกอบของการทำดีที่สุดคืออะไรบ้างก็ยังไม่ใช่การกำหนดเป้าหมายที่ดี เพราะการกำหนดเป้าหมายที่ดีต้องให้ความสำคัญกับรายละเอียดที่มีความเฉพาะเจาะจง รวมถึง

ระยะเวลาที่ต้องการประสบความสำเร็จร่วมด้วยเสมอการจูงใจนักกีฬา เพื่อให้เกิดสิ่งล่อใจไปสู่เป้าหมายที่ต้องการมีประเด็นที่ต้องหาคำตอบ คือ

1. การค้นหาว่าแรงจูงใจของนักกีฬามาจากอะไร เพื่อเป็นการยืนยันในสิ่งที่นักกีฬาต้องการให้ชัดเจนขึ้น เช่น นักกีฬามีแรงจูงใจที่มาจากความชอบ ความสนุก ความท้าทาย ดังนั้นจึงต้องสร้างสิ่งเหล่านี้ให้เกิดขึ้นตลอดเวลา

2. เมื่อทราบที่มาของแรงจูงใจแล้วต้องประเมินว่านักกีฬามีระดับแรงจูงใจมากน้อยเพียงใด โดยประเมินจากความพยายาม ความทุ่มเท ความมุ่งมั่น การตรงต่อเวลา เป็นต้น

นอกจากนี้ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2545) กล่าวว่า ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกถึงพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 4 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation and Cognitive Evaluation Theory) แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นจากภายในโดยไม่มีรางวัล หรือสิ่งล่อใจภายนอกมาเป็นแรงกระตุ้นให้กระทำสิ่งนั้น ๆ แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจในการเล่นกีฬาเพื่อความสนุก และสนุกที่จะได้เล่น โดยไม่มีอิทธิพลจากภายนอกมาเกี่ยวข้อง เพราะแรงจูงใจภายในเกิดขึ้นจากแรงขับภายในที่ต้องการ ตอบสนองต่อความต้องการพื้นฐานเท่านั้นส่วนทฤษฎีการประเมินความรู้เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถ (Perceive Competence) และการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self - determining) องค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการประเมินความรู้ คือ

1.1 การรับรู้ในการควบคุม (Perceive Controlling) หมายถึง นักกีฬาต้องรับรู้ว่าอะไรเป็น แหล่งสาเหตุ (Locus of Causality) ในการจูงใจให้นักกีฬาเล่นกีฬา ซึ่งประกอบด้วยความสนใจอยากเล่น (แรงจูงใจภายใน) โดยไม่ได้หวังสิ่งล่อใจ คือ เงิน รางวัล หรือสิ่งของ (แรงจูงใจภายนอก) แต่เมื่อเล่นกีฬาไปได้นาน ๆ อาจจะมีแรงจูงใจภายนอกเข้ามามีส่วนในการเล่นกีฬาของนักกีฬาได้ เพราะฉะนั้นนักกีฬาต้องรับรู้ในการควบคุมให้ได้ว่าทำไมจึงเล่นกีฬา และเล่นกีฬาเพราะอะไร

1.2 กระบวนการประเมินผล (Information Process) หมายถึง กระบวนการที่รับรู้ประเมินว่า แรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีผลต่อความสามารถในการเล่นกีฬา กระบวนการประเมินข้อมูลเป็นองค์ประกอบสำคัญในการรับรู้ถึงความสามารถ และการตัดสินใจด้วยตนเอง ถ้านักกีฬามีกระบวนการประเมินข้อมูลที่ดีแล้วจะสามารถประเมินข้อมูลได้เลยว่าแรงจูงใจภายใน หรือแรงจูงใจภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการเล่นกีฬา

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) หมายถึง แรงจูงใจที่มีลักษณะ นิสัยเผชิญหน้า หรือถอยหนีทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน รวมทั้งความมุ่งมั่นเพื่อความเป็นเลิศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่เกิดจากความต้องการที่จะประสบความสำเร็จลบด้วยความต้องการที่จะถอยหนี ความล้มเหลว สิ่งที่จะได้เพิ่มจากผลลบคือ แรงจูงใจภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลและความเป็นไปได้ที่จะประสบ ความสำเร็จ ตามทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของฮาเตอร์ (Harter’s Competence Motivation Theory) โดยอธิบายว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือแรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกว่าตนเองมีความสามารถมีความพยายามที่จะทำสิ่งที่ยากขึ้น (Mastery) และมีความต้องการที่จะฝึกสิ่งที่ยากขึ้นไปเรื่อย ๆ รับรู้ว่าตนเองประสบความสำเร็จและสามารถทำในสิ่งที่ยากขึ้น

ได้ แต่ในทางตรงข้ามนักกีฬาไม่อยากทำสิ่งที่ยากขึ้น เมื่อรับรู้ว่า ทำแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จ ดังนั้นในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬา นักกีฬาที่มีการรับรู้หรือถูกทำให้รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถก็จะเกิดความมั่นใจ มีความต้องการที่จะฝึกซ้อมในสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น และมีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งที่ยากมากขึ้น

3. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) อธิบายว่าความพยายามของมนุษย์ในการอ้างสิ่งต่าง ๆ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจการกำหนดพฤติกรรม และเหตุการณ์ต่าง ๆ ของตนเองจะทำให้แรงจูงใจในการกระทำนั้นมั่นคงยิ่งขึ้นนอกจากนั้นยังสามารถใช้อธิบายความสามารถของตนเองด้วยทฤษฎีการอ้างสาเหตุของไฮเดอร์ ประกอบด้วย ปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ (Ability) และความพยายาม (Effort) และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือ ความยากของงาน (Task Difficulty) และโชค (Luck) การอ้างสาเหตุในการกระทำของนักกีฬาสืบเนื่องมาจากความเข้าใจในปัจจัยประกอบส่วนบุคคล คือ ความสามารถ ความพยายาม และปัจจัยประกอบสิ่งแวดล้อม คือความยากของงาน และโชค เช่น นักกีฬาอ้างถึงสาเหตุของ การแพ้การแข่งขัน เพราะทีมคู่แข่งขันเก่งกว่า ฝีมือเก่งกว่า

4. ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) เป้าหมาย คือ บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องการจะกระทำให้สำเร็จ ซึ่งเป้าหมายมีอิทธิพลในการเพิ่มประสิทธิภาพของงาน 4 ประการ คือ

4.1 เป็นสิ่งบ่งชี้ถึงความตั้งใจ และการกระทำโดยตรง (Direct Attention and Action) ผู้ฝึกสอนกำหนดเป้าหมายในการฝึกซ้อม หรือแข่งขันให้แก่นักกีฬา การกำหนดเป้าหมายเป็นสิ่งกำหนดพฤติกรรม และความตั้งใจของนักกีฬา และเป็นแรงจูงใจให้กับนักกีฬาตั้งใจในการฝึกซ้อมและตั้งใจเข้าแข่งขัน

4.2 การใช้พลังในการเล่นหรือแข่งขัน (Mobilized Expenditure) ขณะที่นักกีฬามีความตั้งใจ และทำการเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมที่กำหนดไว้นั้น นักกีฬาควรกำหนดพลังที่ตนเองใช้ หรือทุ่มเทให้แก่กิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสมด้วย

4.3 ความพยายามต่องานระยะยาว (Prolong Effort) การกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมจะส่งผลถึงความอดทน หรือความเพียรพยายามในการปฏิบัติกิจกรรมนั้นด้วย นักกีฬาที่กำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้าจะมีความอดทน และความพยายามในการบรรลุเป้าหมายได้ยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีการกำหนดเป้าหมาย

4.4 การพัฒนายุทธวิธีสร้างแรงจูงใจ (Motivates Strategy Development) การกระตุ้นให้นักกีฬาพัฒนายุทธวิธีในการฝึกซ้อม การวางแผนในการฝึกซ้อม และการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นนั้น ผู้ฝึกสอนมีวิธีปฏิบัติ คือ ควรกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักการจัดตารางเวลาของตนเองกับตารางการฝึกซ้อมให้เหมาะสม เพื่อช่วยให้นักกีฬาได้รู้จักการจัดการกับตนเอง โดยรู้ว่าเวลาไหนควรฝึกซ้อมหรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เหมาะสม

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทฤษฎีแรงจูงใจ คือ หลักการกำหนดทิศทางการแสดงออกพฤติกรรมของนักกีฬา ซึ่งมีผลกระทบต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของนักกีฬา ทฤษฎีแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องกับการกีฬามี 5 ทฤษฎี คือ 1.ทฤษฎีแรงจูงใจภายนอก 2. ทฤษฎีแรงจูงใจภายในและการประเมินความรู้ (Intrinsic Motivation & Cognitive Evaluation Theory) 3. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation Theory) 4. ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ (Attribution Theory) และ 5.

ทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย (Goal Setting Theory) ผู้ฝึกสอนสามารถใช้ทฤษฎีเหล่านี้มาใช้กับนักกีฬาแต่ละบุคคลอย่างเหมาะสม เพื่อกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามความต้องการ เช่น การตั้งใจซ้อม ตั้งใจแข่งขัน รักในการเล่นกีฬา เห็นคุณค่าของการกีฬา เป็นต้น เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

จากการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ ซึ่งผู้วิจัยได้นำแนวทฤษฎีแรงจูงใจภายใน ทฤษฎีแรงจูงใจภายนอก ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทฤษฎีการอ้างสาเหตุ และทฤษฎีการกำหนดเป้าหมาย ไปประยุกต์ใช้ในการจูงใจนักกีฬาในการเลือกเล่นกีฬา หรือฝึกซ้อมกีฬา รวมไปถึงใช้ในการออกแบบโปรแกรมการซ้อม เพื่อทำให้นักกีฬาตั้งใจและพยายามในการฝึกซ้อมอันนำไปสู่การแสดงออกพฤติกรรมที่ต้องการ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหลายที่ได้กำหนดไว้

5.6 กระบวนการเกิดแรงจูงใจ

แรงจูงใจที่จะผลักดันไปสู่พฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องมีขั้นตอนหรือกระบวนการในการทำให้เกิดแรงจูงใจ โดย กรมพลศึกษา (2556) ได้ระบุว่า กระบวนการเกิดแรงจูงใจ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นความต้องการ ความต้องการถือเป็นภาวะขาดสมดุลที่เกิดขึ้น เมื่อบุคคลขาดสิ่งที่จะทำให้ส่วนต่าง ๆ ภายในร่างกายทำหน้าที่ได้ตามปกติ และสิ่งที่ขาดนั้นอาจเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิต เช่น อาหาร หรืออาจเป็นสิ่งสำคัญต่อความสุขความทุกข์ของจิตใจ เช่น ความรัก หรืออาจเป็นสิ่งจำเป็นเล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับบางคน เช่น การดื่มกาแฟ บางครั้งความต้องการอาจเกิดขึ้นจากภาวะที่ถูกคุกคามต่อสุขภาพ เช่น ความเจ็บปวด ซึ่งจะมีผลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมป้องกันตนเองไม่ให้เกิดความทุกข์ขึ้น

2. ขั้นแรงขับ ความต้องการในขั้นแรกจะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดแรงขับ คือ เมื่อเกิดความต้องการขึ้นบุคคลจะนิ่งเฉยอยู่ไม่ได้อาจมีความกระวนกระวายไม่เป็นสุข ภาวะที่บุคคลเกิดความกระวนกระวายอยู่เฉย ๆ ไม่ได้นี้ เรียกว่า “เกิดแรงขับ” ซึ่งระดับความกระวนกระวายจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับความต้องการของแต่ละบุคคล ถ้าต้องการมากจะกระวนกระวายมาก เช่น ร่างกายขาดน้ำจะเกิดอาการคอแห้ง กระหายน้ำ ทำให้เกิดความรู้สึกกระวนกระวายอยู่ไม่สุข หรือต้องการไปเที่ยวกับเพื่อน แต่ต้องมาซ้อมกีฬาจะเกิดความรู้สึกอึดอัด กระวนกระวาย และอาจหนีซ้อมได้

3. ขั้นพฤติกรรม เมื่อเกิดความกระวนกระวายขึ้น ความกระวนกระวายนั้น จะผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แรงขับจะเป็นพลังให้แสดงพฤติกรรมได้รุนแรงมากน้อยต่างกัน เช่น นักกีฬาที่กระหายน้ำมากกับนักกีฬาที่กระหายน้ำเพียงเล็กน้อยย่อมมีพฤติกรรมในการหาน้ำมาดื่มต่างกัน นักกีฬาที่กระหายน้ำมากอาจหาทั้งน้ำเย็น น้ำเกลือแร่ น้ำหวานมาดื่มพร้อมกัน ในขณะที่นักกีฬาที่กระหายน้ำน้อยอาจหาเพียงน้ำเย็นแก้วเดียวเท่านั้น หรือในกรณีที่ไม่อยากซ้อมกีฬาอาจหนีซ้อมในวันนั้น หรือถ้าขาดซ้อมไม่ได้จำใจต้องมาซ้อมจะสังเกตได้ว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในขณะซ้อมกีฬาวันนั้นจะไม่เหมือนเช่นวันที่มีความรู้สึกว่าอยากมาซ้อมเต็มที่

4. ขั้นลดแรงขับ เป็นขั้นสุดท้าย คือ แรงขับจะลดลงภายหลังการเกิดพฤติกรรมที่ตอบสนองความต้องการนั้นแล้ว

ตัวอย่างกระบวนการเกิดแรงจูงใจในนักกีฬา

ขั้นความต้องการ อยากเป็นแชมป์รายการนี้

ขั้นแรงขับ รู้สึกกระวนกระวาย หงุดหงิด อยากให้ถึงวันแข่งขันเร็ว ๆ

ขั้นพฤติกรรม ซ้อมอย่างหนัก ทำทุกอย่างเต็มที่ เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จได้

ขั้นลดแรงขับ เมื่อถึงวันแข่งขันทำได้อย่างที่ซ้อมหากได้รับชัยชนะเป็นแชมป์ในรายการแข่งขันความรู้สึกอยากหรือกระหายการแข่งขันเหมือนช่วงที่ผ่านมาจะเบาบางหรือหมดไป แต่หากไม่สามารถเป็นแชมป์ได้อย่างที่คาดไว้ อาจเกิดความรู้สึกผิดหวัง ซึ่งถ้าผู้ฝึกสอนสามารถเปลี่ยนวิกฤตให้เป็นโอกาสได้ คือ ถึงแม้จะไม่ได้เป็นแชมป์รายการนี้ แต่ควรกระตุ้นให้นักกีฬายังคงมีความมุ่งมั่นที่จะสำเร็จในอนาคตไว้ โดยเฉพาะหากช่วงที่ผ่านมานักกีฬาตั้งใจซ้อมอย่างเต็มที่และเห็นอย่าง ชัดเจนว่ามีการพัฒนาความสามารถทางการกีฬามากขึ้น เพียงแต่ในวันแข่งขันคู่แข่งขันมีฝีมือการเล่นที่ดีกว่าจริง ๆ หากไม่มีการกระตุ้นเพื่อคงไว้ซึ่งความต้องการได้รับชัยชนะในอนาคต แต่กลับเป็นความท้อแท้หมดหวังเข้ามาแทนที่จะทำให้นักกีฬาเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถประสบความสำเร็จจนเกิดเป็นความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ซึ่งความรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าถือเป็นความรู้สึกที่อันตรายมากต่อการเป็นนักกีฬา เพราะมีโอกาสนำไปสู่ภาวะการหมดไฟและเลิกเล่นกีฬาได้ในที่สุด

แรงขับและการลดแรงขับนี้ไม่ใช่จะสัมพันธ์กันเสมอไป คือ การลดแรงขับจะไม่หมดสิ้นในทุกครั้งเป็นต้นว่าสิ่งที่เคยสนองความต้องการในครั้งหนึ่งอาจจะไม่ทำให้พอใจในครั้งต่อไปอีกก็ได้ หรือสิ่งที่สนองความต้องการของคนหนึ่งอาจจะไม่สนองความต้องการของคนอื่น การเรียนรู้และการรับรู้ที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคลจะมีอิทธิพลต่อผลการตอบสนองที่ทำให้พอใจหรือไม่พอใจได้ และความต้องการที่ขัดแย้งกันภายในตัวบุคคลจะอิทธิพลต่อการตอบสนองทำให้แต่ละบุคคลตอบสนองด้วยวิธีการ และระดับความมากน้อยแตกต่างกันไป

5.7 องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจ

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี (2547) กล่าวถึง องค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ ดังนี้

1. องค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจภายในมี 3 ประการ ได้แก่

1.1 ความสนใจ (Interest) ความสนใจช่วยกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะทุ่มเทเวลาให้กับสิ่งที่สนใจนั้น เช่น คนที่สนใจในกีฬากอล์ฟก็จะทุ่มเทเวลาให้กับการฝึกซ้อมทักษะ ด้วยความพยายามและตั้งใจ

1.2 ความต้องการ (Need) คนทุกคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ และความต้องการดังกล่าวจะเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามความต้องการ เช่น ต้องการเป็นนักกีฬาฟุตบอลของมหาวิทยาลัยจึงต้องขยันหมั่นฝึกซ้อมด้วยความมุ่งมั่น เพื่อบรรลุความต้องการนั้น เป็นต้น

1.3 ทัศนคติ (Attitude) ทัศนคติเป็นความรู้ภายในที่มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ต้องการถอยหนี หรือเผชิญหน้ากับสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้านั้น ๆ เช่น นักกีฬาที่มีทัศนคติดีต่อการเทนนิสก็จะพยายามฝึกฝน พัฒนาการเล่นของตนต่อไปเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ในทางตรงกันข้ามถ้ามีทัศนคติไม่ดีกับกีฬาประเภทนั้นก็จะไม่มีความพยายาม หรืออาจจะเลิกเล่นไปในที่สุด

2. องค์ประกอบที่ทำให้เกิดแรงจูงใจภายนอกมี 3 ประการ ได้แก่

2.1 เป้าหมาย (Goal) เป้าหมายเป็นแรงกระตุ้นที่ทำให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจและพยายามกระทำหรือมีพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น

2.2 การเรียนรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า (Knowledge of Progress) นักกีฬาที่มีโอกาสทราบความก้าวหน้าของตนเองจะทำให้นักกีฬาคนนั้นเกิดแรงจูงใจและมีกำลังใจที่จะฝึกซ้อมฝึกฝน ต่อสู้ต่อไป เช่น นักกรีฑาวิ่ง 100 เมตร ถ้าทำสถิติได้เท่าที่กำหนดหรือน้อยกว่าจะได้สิทธิ์เป็นตัวแทนชาติไปแข่งขันกีฬาโอลิมปิก เป็นต้น

2.3 สิ่งจูงใจ (Incentives) คือ สิ่งที่ผู้ฝึกสอน ผู้จัดการทีม หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ นำมาใช้จูงใจนักกีฬา เพื่อกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจ เช่น การมอบเงินสด ทองคำ หรือทุนการศึกษาแก่นักกีฬาที่ได้เหรียญทอง เป็นต้น

อารี พันธุ์มณี (2544) กล่าวว่า แรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรมย่อมจะทำให้พฤติกรรม หรือการเรียนรู้ในสั่งนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ลักษณะของของแรงจูงใจของบุคคลจึงขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ทุกคนมีธรรมชาติของตนแตกต่างกับคนอื่น หรือลักษณะเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1 แรงขับ แรงขับของบุคคลเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการเกิดพฤติกรรมแรงขับเป็นสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลภายในร่างกายของมนุษย์ เช่นสภาวะความต้องการอาหาร น้ำ สภาวะความตึงเครียด ความรู้สึกเจ็บปวด เป็นต้น แรงขับเกิดขึ้นได้จากลักษณะ 2 ประการ คือ แรงขับภายในร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความง่วงนอน เป็นต้น และแรงขับที่เกิดจากภายนอกร่างกาย เช่น การได้รับความเจ็บปวดจากสิ่งเร้าภายนอก สภาวะความกดดันทำให้เกิดความตึงเครียด

1.2 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลมีผลต่อการเรียนรู้ หรือพฤติกรรม ความวิตกกังวลจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล เมื่ออายุมากขึ้นมีประสบการณ์เพิ่มขึ้นย่อมเกิดวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น เด็กเล็ก ๆ จะไม่มีความกังวลใจ แต่จะมีความกลัวเมื่ออายุมากขึ้นความกังวลจะลดลงกลายเป็นความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นทันที

2. สถานการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เป็นต้นว่าส่งผลให้บุคคลเกิดความสับสนวุ่นวายหรืออื่น ๆ และวัฒนธรรมแต่ละสังคมย่อมจะส่งผลให้พัฒนาการของผู้เรียนแตกต่างกันด้วย ลักษณะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจ ได้แก่

2.1 การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่นต้องการทำให้ตนมีสถานการณ์ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือ การแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ตนเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่นให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่นมักจะพยายามทำทุกวิถีทาง เพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ

2.2 ความร่วมมือ หมายถึง แรงจูงใจมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงผลักดันทางสังคมมีพฤติกรรมแบบประนีประนอมให้ความร่วมมือช่วยเหลือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพื่อให้งานหรือ

พฤติกรรมที่มุ่งปรารถนาสำเร็วลุลวงไปด้วยดี ฉะนั้นความร่วมมือของบุคคลจึงจัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น

2.3 การตั้งจุดมุ่งหมาย คือ การที่บุคคลมีการตั้งจุดหมายในชีวิตไว้มีผลทำให้บุคคลมีความพยายามที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ในบางครั้งแม้จะมีการตั้งจุดมุ่งหมายไว้ บุคคลก็ไม่สามารถกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตนตั้งไว้ได้ด้วยเหตุนี้การตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตจึงเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลักษณะของการตั้งจุดหมายมี 2 ลักษณะ คือ

2.3.1 การตั้งจุดมุ่งหมาย เป็นจุดมุ่งหมายที่มักจะมีจุดมุ่งหมายย่อย ๆ มาเกี่ยวข้อง เช่น การตั้งจุดมุ่งหมายชีวิตว่าจะเป็นนักวาดรูปที่มีชื่อเสียงของโลก แต่ขณะนี้อายุยังน้อยจึงมีเป้าหมายย่อย ๆ หลายเป้าหมายมารวมกัน คือ จะวาดรูปให้ชนะการแข่งขัน จะวาดรูปให้ได้รับคำชมจากครู จะวาดรูปให้เพื่อน ๆ ยอมรับ เป็นต้น

2.3.2 การตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกล เพื่อจุดหมายใดจุดหมายหนึ่ง โดยเฉพาะการตั้งจุดมุ่งหมายระยะไกลจะเกิดกับคนที่มีวุฒิภาวะทางด้านสมองพอสมควรจะไม่เกิดในเด็กเล็ก

2.4 การตั้งความทะเยอทะยาน เป็นการตั้งความหวังสูงไว้ และมีความพยายามมุมานะ อย่างมากที่จะทำให้สำเร็จการตั้งความหวังเกิดความทะเยอทะยานจึงเป็นแรงจูงใจที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ถ้าบุคคลตั้งทะเยอทะยานไว้สูงเกินความสามารถของตนเองจะทำให้บุคคลเกิดความล้มเหลวได้ง่ายทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการทำงานนั้น ๆ หรือเกิดความท้อถ้อยหรือถ้าตั้งความหวังไว้ต่ำกว่าความสามารถก็ไม่มีแรงจูงใจที่จะกระทำ เพราะว่าตนประสบความสำเร็จในงานนั้น ๆ ง่ายเกินไปความยากง่ายของงานจึงส่งผลต่อแรงจูงใจ การตั้งเป้าหมายขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้

2.4.1 ความยาก งานนั้นมีความยากมากจนกระทั่งบุคคลไม่สามารถมองเห็นหนทางที่จะทำงานสำเร็จได้

2.4.2 ความง่าย งานนั้นมีความง่ายจนเกินไปทำให้ไม่มีความรู้สึกอยากจะทำงาน

2.4.3 ความมั่นใจ บุคคลขาดความมั่นใจที่จะตั้งเป้าหมายในชีวิตหรือขาดความมั่นใจที่จะตั้งความหวังหรือความทะเยอทะยาน

2.4.4 ความมุ่งหมายต่ำ ผู้เรียนตั้งจุดมุ่งหมายในชีวิตไว้ต่ำเกินความเป็นจริงหรือต่ำกว่าความสามารถของบุคคล

2.4.5 คำแนะนำ บุคคลมักจะขาดคำชี้แนะอย่างถูกต้องเกี่ยวกับการตั้งความหวังหรือการตั้งเป้าหมายในชีวิต

3. ความเข้มแข็งของแรงจูงใจลักษณะของความเข้มแข็งของแรงจูงใจในแต่ละบุคคลย่อมจะมีแตกต่างกัน และขึ้นอยู่กับลักษณะดังต่อไปนี้

การเสริมแรง หมายถึง การส่งเสริมบุคคลอื่นให้แสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วให้มีความคงทนถาวร หรือเกิดซ้ำ ๆ การเสริมแรงมี 2 ลักษณะ คือ

1. การเสริมแรงทางบวก หมายถึง การที่อินทรีย์ได้รับสิ่งเร้าแล้วเกิดพอใจ เช่น การให้รางวัล การยกย่อง ชมเชย การสร้างแรงบวกนั้นอาจจะมีผลดีและผลเสีย ฉะนั้นในเรื่องของรางวัลจึงมีข้อควรระวัง ดังนี้

1.1 การให้รางวัลจะมีผลทาให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อต้องการรางวัล หรือยึดติดกับรางวัล

1.2 ถ้าปราศจากรางวัลแม้จะมีผลทาให้ประสิทธิภาพในการเรียนลดลงอย่างรวดเร็ว

2. การเสริมแรงทางลบ หมายถึง การที่อินทรีย์ถูกนำสิ่งที่ไม่พอใจออกไปแล้วให้อินทรีย์พอใจ เช่น การลงโทษ ซึ่งจะทาให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวด ความอับอาย ความรู้สึกไม่พอใจ ข้อสังเกตในการใช้การเสริมแรงทางลบ คือ

2.1 การลงโทษจะเป็นการป้องกันมิให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นอีกต่อไป

2.2 การลงโทษจะมีผลทาให้พฤติกรรมอื่นเข้ามาแทนที่

ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด การที่บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใด ๆ ได้ดีเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความสนใจกับบุคคลนั้นประการหนึ่งถ้าบุคคลนั้นไม่มีความสนใจย่อมจะทำให้พฤติกรรมต่าง ๆ ได้ค่อนข้างยาก สาเหตุที่ทำให้บุคคลเกิดความสนใจ ได้แก่

1. ความถนัด หรือพรสวรรค์ เป็นความสามารถที่อยู่ในตัวของบุคคลตั้งแต่กำเนิด ความสนใจลักษณะนี้ถ้าได้รับการสนับสนุนหรือได้รับความช่วยเหลืออย่างถูกต้องจะทาให้บุคคลสามารถ ทางานหรือมีพฤติกรรมที่ดีมีประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ความสำเร็จ เป็นความสนใจที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับความสำเร็จในสิ่งใดสิ่งหนึ่งทำให้บุคคลได้หันมาให้ความสนใจในสิ่งที่ตนได้รับความสำเร็จ

สิ่งที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจมีหลาย ๆ ด้านด้วยกัน โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นลักษณะทางด้านร่างกาย วัย อายุ การศึกษา วุฒิภาวะ ที่แตงต่างกันไปในแต่ละบุคคลก็จะทำให้เกิดแรงจูงใจที่แตกต่างกันไป แรงจูงใจบางอย่าง ใช้กับบุคคลหนึ่งไม่ได้ แต่กลับกันสามารถใช้กับอีกคนหนึ่งได้ เนื่องจากแรงขับ หรือความต้องการไม่เหมือนกัน รวมไปถึงสถานการณ์ ประสบการณ์ และสิ่งเร้าต่าง ๆ ทางสังคมรอบข้างของบุคคลนั้น ๆ ก็มีอิทธิพลต่อการเกิดแรงจูงใจ เช่น การแข่งขัน การร่วมมือ การตั้งจุดมุ่งหมาย และความทะเยอทะยานที่จะให้สังคมยอมรับความสามารถตัวเอง

5.8 แรงจูงใจกับการเลือกฝึกกีฬา

พีระพงศ์ บุญศิริ (2536) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเตรียมทีม และการฝึกกีฬาอย่างสูง นักจิตวิทยาได้ให้ทัศนะต่อแรงจูงใจต่างกัน แต่สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่อยู่ในตัวของนักกีฬาแต่ละคน และพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น

นักจิตวิทยาได้พยายามใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อจำแนกประเภทของแรงจูงใจและวิธีที่ยอมรับกันเป็นส่วนใหญ่ คือ การแบ่งพื้นฐานของแรงจูง ใจ 3 ทาง คือ

1.แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีมาแต่กำเนิดเกิดจากความต้องการด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต

2. แรงจูงใจทั่วไปที่ไม่ใช่การเรียนรู้ (Unlearned General Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการในการเคลื่อนไหว หรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ ๆ

3. แรงจูงใจด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่ การสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม โดยได้รับอิทธิพลมากซึ่ง ได้แก่ บุคคล สถาบัน วัฒนธรรม ค่านิยม ความนึกคิด ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี แรงจูงใจลักษณะนี้ ได้แก่ ความต้อง การที่จะได้รับความสำเร็จ ต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานทางสังคม ชื่อเสียงเกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ

กรมพลศึกษา (2556) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสามารถเกิดขึ้นได้จาก

1. ลักษณะประจำตัวบุคคล เช่น บุคลิกภาพ ความต้องการ ความสนใจ หรือเป้าหมาย

2. สถานการณ์ เช่น ความเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอน ความสะดวกสบายของอุปกรณ์หรือประวัติผลการแข่งขันแพ้หรือชนะ

3. การผสมผสานระหว่างลักษณะประจำตัวของบุคคลและสถานการณ์ การเกิดแรงจูงใจของนักกีฬามีความเกี่ยวข้องผสมผสานกันระหว่างลักษณะประจาตัวของบุคคลและสถานการณ์ ซึ่งไม่สามารถแยกออกจากกันได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬา มีลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ 1. ความต้องการทางด้านร่างกายและความจำเป็นในการดำรงชีวิต 2. ความต้องการ ความสนใจ และเป้าหมายในการเคลื่อนไหวหรือประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการมีประสบการณ์แปลกๆ ใหม่ ๆ และบุคลิกภาพ 3. ความต้องการให้สังคมยอมรับ ต้องการตำแหน่งฐานะทางสังคม ชื่อเสียง เกียรติยศ อำนาจ ความสุขสบาย สนุกสนานในการร่วมและพักผ่อนกับหมู่คณะ และ 4. สถานการณ์ เช่น ความเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอน ความสะดวกสบายของอุปกรณ์หรือประวัติผลการแข่งขันแพ้หรือชนะ ซึ่งทั้งหมดนี้ คือแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก ซึ่งส่งผลให้บุคคลเลือกที่จะฝึกกีฬาถ้าบุคคลได้รับแรงจูงใจทั้ง 2 ด้านพร้อมกันจะทำให้ได้รับการกระตุ้นที่จะเล่นกีฬาและความพยายามฝึกฝนตัวเอง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

5.9 แรงจูงใจกับการเล่นกีฬา

ภูษณพาส สมนิล (2558) กล่าวว่า คำถามหลักในการศึกษาถึงแรงจูงใจกับการเล่นกีฬา คือ
1. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาหรือการออกกาลังกาย
2. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาอยู่หรือการออกกาลังกาย
3. ทำไม หรือ แรงจูงใจ อะไรที่ทำให้คนหยุดหรือเลิกเล่นกีฬาหรือออกาลังกาย
จากการศึกษาโดยกว้าง ๆ เพื่อให้ทราบคาตอบหรือสาเหตุของคาถาม ดังนี้

1. แรงจูงใจที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬาและ/หรือการออกกาลังกาย (Motives to initiate participating sport and/or exercise) คือ

1.1 เหตุผลเกี่ยวข้องกับความสวยงาม (Physical appearance) และสมรรถภาพทางกาย ต้องการมีร่างกายเป็นกล้ามเนื้อ ได้สัดส่วนเป็นที่สนใจจากเพศตรงข้ามและต้องการมีสมรรถภาพทางกายดี ร่างกายแข็งแรง

1.2 เหตุผลทางการแพทย์ (Medical reasons) แพทย์สั่งให้ออกกำลังกายและความเจ็บป่วยเรื้อรัง

1.2.1 มีอาการที่จะนาไปสู่โรคต่าง ๆ เช่น ปริมาณโคเลสโตรอลสูง ความดันเลือดสูงเครียด

1.2.2 มีอาการบาดเจ็บเรื้อรัง เช่น เจ็บหลัง ปวดหัวไหล่เรื้อรัง

1.2.3 เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพหลังการบาดเจ็บ หรือเจ็บป่วย หรือหลังจากที่อวัยวะหยุดเคลื่อนไหวนาน ๆ

1.2.4 เพื่อคลายเครียด และลดความวิตกกังวลจากการทำงานประจำ

1.3 เป็นเหตุผลทางสังคม (Affiliation)

1.3.1 ต้องการพบเพื่อนใหม่ รู้จักคนใหม่ โดยใช้กิจกรรมกีฬาเป็นสื่อในการเข้าสังคม

1.3.2 ต้องการใช้เวลาร่วมกับเพื่อน และคนใกล้ชิดโดยใช้กิจกรรมการออกกำลังกายเป็นสื่อ

1.3.3 ต้องการให้ตนเองเป็นที่ยอมรับหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกีฬาได้ถูกนามาเป็นสื่อประสานระหว่างสมาชิกกลุ่ม เช่น การเล่นกอล์ฟระหว่างผู้บริหาร

1.3.4 เพื่อยกระดับสถานะทางสังคม (Social status) เพื่อสร้างชื่อเสียงทางการกีฬา เช่น การเป็น ทีมชาติ เพื่อให้ได้เงิน และการยอมรับจากสังคมรอบข้าง

1.3.5 ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากคนใกล้ชิด พ่อแม่ พี่น้อง คู่ครอง

1.4 การมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬา (Attitude toward Sports)

1.4.1 การเห็นประโยชน์ ความสำคัญ และความจำเป็นของการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย

1.4.2 มีการศึกษา และการมีประสบการณ์เดิมที่ดีต่อการออกกาลังกาย

1.4.3 ชอบ และสนุกกับการออกกำลังกายกิจกรรมนั้นท้าทายความสามารถ

2. แรงจูงใจที่ทำให้คนยังคงเล่นกีฬาและ/หรือการออกกำลังกาย (Motives to continue participating sport and/or exercise) คือ

2.1 เหตุผลทางจิตวิทยา (Psychological Reasons)

2.1.1 มีแรงจูงใจในตนเอง (Self - motivation) ลักษณะของบุคลิกภาพแบบ A (Type A) ที่ชอบสังคม ชอบการมีเพื่อน ชอบความท้าทาย การเสี่ยง ชอบการแข่งขัน มักร่วมกิจกรรมการออกกาลังกาย

2.1.2 ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี (It feels good) มีความสนุกสนาน ท้าทายความสามารถ คลายเครียด ลดความวิตกกังวล มีการรับรู้ตัวว่าตนมีความสามารถ (Self - efficacy) ประสบผลสำเร็จ (Perceive competence) เป็นที่ยอมรับจากคนทั่วไป ทำให้มีความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจในตัวเอง (Self - esteem) จากการเล่นกีฬา

2.2 เหตุผลทางสรีรวิทยา (Physiological Body Composition Reasons)

2.2.1 เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย เช่น ร่างกายได้สัดส่วนกล้ามเนื้อแข็งแรง ร่างกาย กระฉับกระเฉง ทำงานได้นานขึ้นเหนื่อยน้อยลงและหายเหนื่อยเร็วขึ้น อารมณ์แจ่มใส สุขภาพจิตดี

2.2.2 สถานภาพสุขภาพดีขึ้น (Health Status) เช่น มีการเจ็บป่วยน้อยลงปริมาณไขมันในเส้นเลือดและความดันเลือดลดลง ลดความเครียด

2.2.3 พัฒนาสมรรถภาพแบบแอโรบิก (Aerobic Fitness) ระบบหายใจ และไหลเวียนโลหิตดีขึ้น

2.3 เหตุผลทางสิ่งแวดล้อม และสังคม (Situational Reasons)

2.3.1 สถานะทางสังคม และเศรษฐกิจอยู่ในสภาวะครอบครัวที่มีเศรษฐกิจที่ดีพอควรจึงมีโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าคนที่มีฐานะทางการเงินต่ำ

2.3.2 อาชีพ และการทำงานเอื้อให้เล่นกีฬา หรือการออกกาลังกาย

2.3.3 มีเวลาและมีความสะดวกสบายในการเล่นกีฬาหรือออกกาลังกาย

2.3.4 การได้พบเพื่อนใหม่ สังคมใหม่ที่ต่างไปจากชีวิตประจำวัน

2.3.5 เป็นกิจกรรมใหม่ ได้เรียนรู้สิ่งใหม่ต่างไปจากที่เคยจำเจ

2.3.6 อยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬาหรือเป็นสังคมที่สนับสนุนให้เล่นกีฬา

3. แรงจูงใจที่ทำให้คนเลิกเล่นกีฬาและ/หรือออกกาลังกาย (Motive to discontinue participating sport and/or exercise) คือ

3.1 มีปัญหาส่วนตัว (Personal Factors)

3.1.1 พฤติกรรมสุขภาพส่วนตัวไม่เหมาะสมทำให้หยุด หรือเลิกเล่นกีฬา เช่น คนที่สูบบุหรี่ อ้วน หรือมีโรคที่เกิดอันตรายได้เมื่อออกกาลังกาย เช่น โรคไขข้ออักเสบโรคตับ ทำให้ออกกำลังกายได้อย่างมีข้อจำกัด

3.1.2 ศาสนา และวัฒนธรรมความเชื่อ และวัฒนธรรมบางท้องถิ่นไม่เอื้อให้ออกกำลังกาย รวมทั้งอายุ เพศ ล้วนมีผลต่อการออกกำลังกายและเล่นกีฬา หลายคนมีความเชื่อที่ผิดว่าการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นกิจกรรมของคนหนุ่มสาวหรือของเพศชายเท่านั้น

3.1.3 มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการออกกำลังกาย เพราะมีประสบการณ์เดิมไม่ดีไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือได้รับบาดเจ็บจากการออกกาลังกายหรือเล่นกีฬา

3.2 เหตุผลจากสถานการณ์ และสิ่งแวดล้อมโดยรอบ (Environmental Factors)

3.2.1 เวลาและการจัดการไม่ดี ทาให้ไม่มีเวลาหรือไม่จัดสรรเวลาให้กับการออกกำลังกาย

3.2.2 ไม่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลใกล้ชิด เช่น โค้ช ครู พ่อแม่ พี่น้อง และเพื่อน

3.2.3 บรรยากาศในชั้นเรียน ลักษณะการจัดกิจกรรมนั้น ๆ ไม่สนุก ไม่เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

3.2.4 ราคาค่าบริการในการออกกำลังกาย หรือเล่นกีฬามีราคาแพง

3.3 เหตุผลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรม (Activity Variables)

3.3.1 ความเข้มของกิจกรรม หรือความหนักหน่วงในการฝึกซ้อมไม่เป็นที่พอใจ เช่น เบาเกินไปหรือหนักเกินไป หรือไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือทำให้เสียการเรียน การทำงานหรือสังคมส่วนอื่น ๆ

3.3.2 ได้รับบาดเจ็บจากกิจกรรมนั้น ๆ

3.3.3 กิจกรรมน่าเบื่อ ไม่หลากหลาย ไม่มีตัวให้เลือกตามที่ต้องการ

3.3.4 สนใจกิจกรรมอื่น จึงเลิกเล่นกีฬาหรือออกกาลังกายนั้น ๆ โดยเฉพาะเด็กหรือเยาวชนที่มักเปลี่ยนความสนใจตลอดเวลา

3.3.5 ไม่ประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ในการเข้าร่วมกิจกรรม

แรงจูงใจนับว่ามีบทบาทสำคัญมากต่อการเล่นการเตรียมทีมและการฝึกซ้อมกีฬานักจิตวิทยาการกีฬาให้ทัศนะต่อแรงจูงใจแตกต่างกัน สรุปแล้วพอจะกล่าวได้ว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่มีอยู่ในตัวนักกีฬาเองแต่ละคนซึ่งพร้อมที่จะได้รับการกระตุ้นจากภายนอกให้มีกำลังแรงขึ้น เพื่อให้อยากกระทำสิ่งนั้น ๆ มากขึ้น หมายความว่านักกีฬาทุกคนต่างก็มีแรงจูงใจภายในตัวเองอยู่แล้ว หน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬามีเพียงแต่ค้นหาวิธี ที่จะกระตุ้นจากภายนอกเพื่อให้เกิดกำลังแรงอีกเท่านั้น การสร้างแรงจูงใจนี้มีความเกี่ยวพันกับความต้องการมากที่สุด ความต้องการดังกล่าวนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ดังนั้นในการฝึกซ้อมกีฬาแต่ละครั้งหากว่าผู้ฝึกสอนได้เล็งเห็นความสำคัญเหล่านี้ แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์จะเป็นพื้นฐานในการฝึกซ้อมกีฬาที่ดี และยังสามารถที่จะสร้างแรงจูงใจในระดับสูงขึ้นไปได้อีกด้วยในการคัดเลือกตัวนักกีฬา เพื่อให้ได้ตัวนักกีฬาตามลักษณะ และคุณสมบัติของการเป็นตัวนักกีฬาที่แท้จริงนั้น

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์ (2529) ได้กล่าวไว้ว่า ต้องคำนึงถึง เพราะนักกีฬาที่มีความปรารถนาที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นจะมีแรงจูงใจจูง ซึ่งจะมีผลทำให้นักกีฬาคนนั้น ๆ ทำการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ มีวินัยในตนเอง ขยันขันแข็งในการฝึกซ้อม

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) ได้กล่าวถึงลักษณะนิสัยของนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จไว้ว่านักกีฬาต้องมีความกังวลใจน้อย สมาธิดี เชื่อมั่นในตนเอง มองผลงานของตนเองเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดมีแรงจูงใจมาก ดังนั้นพลังของแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนควรคำนึงถึงเป็นอย่างมาก และเป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะต้องหาวิธีกระตุ้น หรือสร้างแรงจูงใจให้เกิดกับนักกีฬาของตน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2534) ได้สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมตัวด้านจิตวิทยาก่อนการแข่งขันโดยนำเสนอปัจจัยในการเตรียมตัวนักกีฬาด้านจิตวิทยา เพื่อเข้าทำการแข่งขันให้ได้ประสบความสำเร็จไว้ ดังนี้

1. ควรให้แรงเสริม และผลย้อนกลับที่เหมาะสมแก่นักกีฬาในความสามารถทำได้ซึ่งการใช้แรงเสริมที่สามารถทำได้โดยง่ายคือ คำชมเชย และกล่าวคำที่เป็นลักษณะสร้างสรรค์ของผู้ฝึก เป็นต้น ส่วนผลย้อนกลับทำได้ โดยที่ผู้ฝึกบอกผลที่นักกีฬาสามารถทำได้

2. ควรใช้แรงจูงใจโดยการที่ครูผู้ฝึกสอนจะต้องรู้จักการสร้างสภาพการฝึกซ้อมเป็นที่น่าสนใจมีความสนใจ มีความสนุกสนาน มีความท้าทาย และสภาพการฝึกซ้อมก็ต้องคล้ายคลึงกับการแข่งขันจริง เพื่อให้นักกีฬาสามารถยืนหยัดฝึกซ้อมให้ได้มากที่สุด และดีที่สุด

3. ควรจะลดความตื่นเต้นและความฮึกโหมในการแข่งขันให้เหมาะสมและถูกต้อง เช่น การนั่งสมาธิ และการสะกดจิต

4. การจัดสภาพการฝึกซ้อมให้คล้ายคลึงกับสภาพการแข่งขันจริงให้มากที่สุด

5. ผู้ฝึกสอนต้องมีความเข้าใจความแตกต่างของนักกีฬาแต่ละคนเป็นสำคัญ

6. ผู้ฝึกซ้อมควรจะหาทางช่วยเหลือนักกีฬาให้มีความเชื่อมั่นในตนเองและมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง โดยการจัดสภาพการณ์ให้นักกีฬามีประสบการณ์ในความสำเร็จหรือประสบการณ์ที่ดีในการฝึกซ้อมและการให้แรงเสริม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

7. การใช้ความเชื่อมั่นบางอย่างให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ความเชื่อว่าได้สูดออกซิเจนก่อนการฝึกซ้อมจะทำให้มีความรู้สึกว่ามีกำลังวังชาขึ้น

8. ควรเปลี่ยนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมทาให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม

9. ผู้ฝึกสอนควรมีรูปแบบการเป็นผู้นำที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อม เช่น ผู้นำแบบประชาธิปไตย และผู้นำแบบอัตตาธิปไตย

10. โปรแกรมการฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมควรจะเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักกีฬาโดยที่โปรแกรม การฝึกซ้อม และวิธีการฝึกซ้อมที่นักกีฬาเห็นว่าสามารถที่จะเป็นไปได้และปฏิบัติได้

11. การใช้แรงจูงใจที่เกิดจากการเห็นคุณค่าของการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ดีและเป็นที่พึงปรารถนา เช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจในการเล่นกีฬาและเป็นนักกีฬาหรือการเห็นคุณค่าและประโยชน์ของกีฬา

12. ผู้ฝึกสอนควรจะมีความเข้าใจในความสัมพันธ์กันระหว่างผู้ฝึกสอนและผู้ดู และความสามารถที่นักกีฬาสามารถทำได้ โดยการมีผู้ที่ฝึกซ้อมจะทำให้นักกีฬาได้ใช้ความพยายามมากกว่าการฝึกซ้อมคนเดียว

13. การสร้างความกังวลใจ และการลดความตึงเครียดในตัวนักกีฬา

14. สุขภาพจิตของนักกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฐมพยาบาลทางจิตและอารมณ์ของนักกีฬาหลังการแข่งขัน

5.10 แรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา

การสร้างแรงจูงใจหรือการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาขณะทำการฝึกซ้อมนั้นย่อม เป็นเหตุที่สำคัญ พีระพงศ์ บุญศิริ (2536) กล่าวถึงแรงจูงใจกับความสำเร็จในการแข่งขันว่า

1. มีความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) จะเป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นอยู่ในนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดความมานะในการฝึกซ้อมอย่างมีทิฐิ เพื่อที่จะให้ตนเองมีขีดความสามารถสูงสุดเท่าที่จะทeได้ เพื่อความสำเร็จในการแข่งขันที่จะมาถึง

2. ความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) เป็นความคิดต้องการให้เป็นโดยปรารถนาจะให้เกิดขึ้นกับทีม การที่นักกีฬาสร้างจินตนาการความสำเร็จในความฝันเช่นนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกเคร่งครัดกับตนเองในการฝึกซ้อม เพราะการเห็นตนและเพื่อนร่วมทีมประสบความสำเร็จตามที่คิดคำนึงไว้ทำให้รู้สึกว่าตนเองมีความมานะขยันฝึกซ้อมแล้วย่อมพัฒนาการเล่นดีขึ้นและจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากขึ้น ความรู้สึกนี้จะเป็นแรงจูงใจแบบซ่อนเร้นที่มีในนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกที่ว่าตนถูกเหยียดหยามหรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) การที่นักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้ หรือประสบความล้มเหลวจากการแข่งขันเขาก็จะรู้สึกว่าได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไปแล้ว ความรู้สึกนี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้อยากแก้ตัวหรือแก้แค้น ถ้ามีโอกาสอีกครั้งความรู้สึกนี้จะกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกผูกพยาบาทเตือนให้มุมานะฝึกซ้อมหนักอยู่ตลอดเวลา เพื่อรอวันและโอกาสเรียกชื่อเสียงเกียรติยศที่เสียกลับคืนมาให้ได้

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) เป็นความรู้สึกที่ต้องการยกระดับมาตรฐานของตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตน ระดับทางฐานะเศรษฐกิจ สังคม หน้าที่การงาน และอื่น ๆ ซึ่งมีแรงจูงใจเป็นสิ่งซ่อนเร้นในตัว และเป็นแรงขับทำให้เกิดความพยายามในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) เป็นแรงจูงใจที่ซ่อนเร้นในตัวนักกีฬาแต่ละคน ซึ่งเกิดจากพยายามฝึกซ้อมหนัก เพื่อให้มีสมรรถภาพทั้งทางกายและใจทำให้เกิดความมั่นใจตนเองสูงขึ้นและจะค้นพบสิ่งใหม่ในการฝึกซ้อมอย่างคาดไม่ถึง เช่น ทักษะพิเศษ ซึ่งจะเป็นตัวทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น แรงจูงใจชนิดนี้จะเป็นแรงขับให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

6. ความปรารถนาที่จะเอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาที่มีความสามารถสูงจะมีพลังซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นเตือนสำนึกอยู่ตลอดเวลา คือ ปรารถนาชัยชนะทำให้ต้องฝึกหนักอยู่เพื่อการเอาชนะ ซึ่งหมายความถึงเครื่องบ่งชี้ให้สังคมเห็นว่าเขามีความสามารถอย่างแท้จริงและจะมีมหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติผลด้านอื่น ๆ ตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่งการงาน สภาพความเป็นอยู่ เป็นต้น ซึ่งจะต้องมีแรงจูงใจให้เกิดความมานะพยายามเพื่อชัยชนะอยู่เสมอ

ชาญชัย โพธิ์คลัง (2532) ได้กล่าวถึงนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันนั้นย่อมมีเหตุผลซึ่งเกิดจากการสร้างแรงจูงใจที่แตกต่างกันความพอใจที่ทาให้เขาประสบความสำเร็จที่ซ้อนเร้นอยู่ภายใต้จิตสำนึกคือ

1. ความรู้สึกเกิดความภาคภูมิใจ (Personal Pride) ความภาคภูมิใจเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ที่มีกับนักกีฬาทุกคน เมื่อนักกีฬาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ก็จะขยันซ้อมเพื่อที่จะให้ตนมีขีดความสามารถสูงสุด เพื่อความสำเร็จในการแข่งขัน

2. ความรู้สึกเพ้อฝัน (Self Image) มนุษย์เราที่เกิดมาไม่ว่าจะแยกความอยากหรือเป็นนักกีฬาก็ตามย่อมจะมีความเพ้อฝัน ความอยาก ด้วยกันทั้งนั้น หากจะแยกความอยากหรือความรู้สึกเพ้อฝันที่เกี่ยวกับนักกีฬาแล้วสามารถแยกความรู้สึกออกได้เป็น 2 ทางด้วยกัน คือความรู้สึกอยากที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และความรู้สึกที่มีต่อบุคคลอื่นหรือ เพื่อนร่วมทีม นักกีฬาที่สร้างจินตนาการของความรู้สึกเพ้อฝันนี้ มักจะเคร่งครัดกับตนเองเป็นพิเศษในการฝึกซ้อมและกฎระเบียบต่าง ๆ เพราะเขามีความรู้สึกอยากที่จะเห็นตนเองประสบความสำเร็จเหมือนกับนักกีฬาระดับแชมป์เปี้ยนต่าง ๆ ทั้งหลาย อีกพวกหนึ่งจะเคร่งครัดกับตนเองเพื่อไม่ให้ทีมหรือเพื่อนร่วมทีมตกต่ำหรือถูกตำหนิจากเพื่อน และพวกนี้ยังรู้สึกว่าหากตนมีความขยันและมีการพัฒนาแล้วจะสามารถช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมได้มากอีกด้วย ดังนั้นความรูสึกเพ้อฝันนี้ก็คือแรงจูงใจแบบหนึ่งที่ซ่อนเร้นอยู่กับนักกีฬาเกือบทุกคน

3. ความรู้สึกที่ว่าตนถูกเหยียดหยามหรือผูกพยาบาท (The Sense of Humiliation and Revenge) หากนักกีฬาคนใดคนหนึ่งเกิดความพ่ายแพ้หรือล้มเหลวจากการแข่งขัน นักกีฬาคนนั้นจะ

มีความรู้สึกว่าเขาได้สูญเสียเกียรติยศที่มีอยู่ไป ความรู้สึกนั้นจะเป็นแรงกระตุ้นอย่างหนึ่งให้เขาอยากแก้ตัวหรือแก้แค้นหากมีโอกาสจริงจากการถูกลบหลู่จึงเกิดแรงกระตุ้นให้จิตพยายามเตือนเขาอยู่เสมอให้เขาฝึกซ้อมหนักขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพื่อจะเรียกชื่อเสียงและเกียรติยศที่สูญเสียไปนั้นกลับคืนมา ลักษณะเช่นนี้เป็นแรงจูงใจที่เป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่ง

4. ความต้องการที่จะยกระดับตนเอง (Level of Aspiration) แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับ นักกีฬามีมากมายหลายอย่าง เป็นต้นว่า นักกีฬาบางคนอาจมีความต้องการที่จะยกระดับตนเองให้สูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น ระดับการเล่นของตนเอง ระดับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ระดับของหน้าที่การงาน และอื่น ๆ ด้วยเหตุที่มีแรงจูงใจเป็นพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในตัวแล้วจึงเป็นแรงขับที่ดี อย่างหนึ่งทำให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

5. ความเชื่อมั่นในตนเองและการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเอง (Confidence and Self Discovery) ลักษณะของความเชื่อมั่นในตนเอง และการได้ค้นพบสิ่งใหม่ด้วยตนเองเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นผลส่งให้นักกีฬาเหล่านั้นประสบความสำเร็จในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน นักกีฬามหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติจะฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อให้มีความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองสูงสุด ขณะฝึกซ้อมก็จะค้นพบสิ่งใหม่เกิดกับตนเองอย่างไม่คาดฝันยิ่งทำให้เพิ่มความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้น แรงจูงใจนี้จะเป็นแรงขับที่ทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการแข่งขันด้วย

6. ความปรารถนาที่เอาชนะ (The Desire to Win) นักกีฬาระดับแชมป์จะมีพลังที่ซ่อนเร้นอย่างหนึ่งกระตุ้นให้รู้สึกสำนึกอยู่ตลอดเวลาให้เขาต้องฝึกหนักนั่น คือความปรารถนาที่จะได้รับชัยชนะในการแข่งขันนั้น ๆ เพราะชัยชนะเหล่านั้น คือเครื่องชี้ให้เห็นว่าเขาคือผู้ยิ่งใหญ่ในสนามแข่งขันและอาจมีผลตอบแทนอื่น ๆ ติดตามมา เช่น รางวัล ตำแหน่ง หน้าที่การงาน ระดับความเป็นอยู่ และสถานภาพทางสังคมที่แวดล้อม แรงจูงใจชนิดนี้ก็มีส่วนอย่างมากที่ช่วยผลักดันให้นักกีฬาประสบผลสำเร็จในการฝึกซ้อมและแข่งขันได้เช่นกัน

พิชิต เมืองนาโพธิ์ (2534) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาไว้ว่า

1. ให้นักกีฬาได้รับประสบการณ์แห่งการประสบความสำเร็จทั่วถึงกันในการกีฬาการจัดสภาพแวดล้อมในการกีฬาควรจัดให้นักกีฬาได้รับความสำเร็จ ซึ่งทำให้เพิ่มแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น เช่น การลดความสูงของแป้นบาสเกตบอลให้เด็กเล็ก

2. ให้นักกีฬามีโอกาสรับผิดชอบในการตั้งกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจทำให้นักกีฬามีโอกาสควบคุมความประพฤติของตนเอง และเกิดความรู้สึกสำเร็จ

3. ให้คำชมเชยทั้งคำพูดและท่าทาง ควรใช้บ่อย ๆ ให้นักกีฬาได้รับรู้ถึงการมีส่วนช่วยเหลือกัน เน้นบทบาทสำคัญของแต่ละคนที่มีความสำเร็จของทีมทาให้นักกีฬามีความรู้สึกว่าตัวเองมีค่า

4. การตั้งจุดมุ่งหมายต้องเป็นจุดมุ่งหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ด้วยความพยายามมีการประเมินและการปรับปรุงว่านักกีฬาได้บรรลุจุดมุ่งหมายแค่ไหน

5. มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการฝึกทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ทำให้การฝึกซ้อมเกิดความสนุกสนาน ทำให้นักกีฬาเกิดพบสิ่งใหม่ ๆ

6. การทำให้เกิดความสนุกสนาน เกิดความสมดุลระหว่างความสามารถของนักกีฬากับความยากง่ายของการฝึก ท้าทายความสามารถ เกิดอยากลองเล่นซ้อม และอยากแข่งขัน

สรุปได้ว่า แนวคิด และทฤษฎีแรงจูงใจด้านต่าง ๆ มีผลต่อการเลือกฝึกซ้อมกีฬา การเล่นกีฬา และความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเป็นอย่างมากอย่างยิ่ง แรงจูงใจทางการกีฬานั้นมีบทบาทและความสำคัญเป็นอย่างมากในการที่จะกระตุ้นนักกีฬาให้มีความตั้งใจ พยายาม อดทน และพัฒนาตนเอง จนประสบผลสำเร็จตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ ซึ่งแนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจูงใจให้บุคคลที่มีความสนใจ มีความพร้อม และมีความเหมาะสมเลือกเล่นกีฬานั้น ๆ ให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้ฝึกสอนและผู้เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการและพัฒนากีฬาชนิดนั้น ๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อไปได้

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ แรงจูงใจทางการกีฬา หมายถึง ปัจจัยที่มากระตุ้นให้บุคคลหรือนักกีฬาพยายามแสดงพฤติกรรมที่นำไปสู่สิ่งที่ตนเองต้องการและอยากมีส่วนร่วมในการกีฬา ซึ่งแรงจูงใจนั้นมีผลต่อการกำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจที่จะกระทำหรือเลือกปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ อย่างเต็มที่ เช่น การออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การฝึกซ้อม และการแข่งขันกีฬา เป็นต้น ประเภทของแรงจูงใจตามการแสดงออกของพฤติกรรม แบ่งได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1. แรงจูงใจภายใน และ2. แรงจูงใจภายนอก ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬานั้นสามารถแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้ ดังนี้ 1. ด้านสุขภาพ 2. ด้านความรัก ความถนัด ความสามารถ และความสนใจ 3. ด้านผลประโยชน์ 4. ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง 5. ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และบุคคลที่เกี่ยวข้อง และ6.ด้านความก้าวหน้าในอนาคต

6. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

6.1 ความหมายของเจตคติ

“เจตคติ” ตรงกับภาษาอังกฤษคาว่า “Attitude” มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Aptus" แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม ซึ่งมีผู้ใช้คำอื่นในความหมายเดียวกัน เช่น ทัศนคติ เจตนคติ (ธีรวุฒิ เอกะกุล, 2550) นักจิตวิทยาและนักการศึกษาให้ความหมายของเจตคติไว้หลากหลาย ดังนี้

Anastasi (1990) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง แนวโน้มในการแสดงออกถึงความชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปจากพฤติกรรมที่แสดงออกมา

Lefton (1997) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อ และพฤติกรรมที่มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นต่อบุคคลหรือสิ่งอื่น

Greenwald (2014) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมของแต่ละบุคคลต่อสภาพแวดล้อม

สุชา จันทร์เอม และ สุรางค์ จันทร์เอม (2520) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของ หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึก หรือท่าทีจะเป็นไปในทำนองที่ พึงพอใจ หรือไม่พอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2564) ให้ความหมายว่าของเจตคติว่า เป็นอัชฌาสัย (Disposition) หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด (Ideas) เจตคติอาจเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใดก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีเจตคติลบก็จะหลีกเลี่ยง

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า ที่แสดงออกมาในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย

6.2 ความสำคัญของเจตคติ

ลักขณา สิรวัฒน์ (2549) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเรื่องหนึ่งของพฤติกรรมซึ่งสรุปความสำคัญ ได้ ดังนี้

1. เจตคติเป็นมโนมติที่ครอบคลุมปรากฏการณ์หลายอย่างได้ เช่น ความรักของบุคคลที่มีต่อครอบครัวก็สรุปรวมถึงพฤติกรรมหลายอย่างของบุคคลได้ในการใช้เวลากับครอบครัวมากดูแลสมาชิกในครอบครัว ทำสิ่งต่าง ๆ ให้สมาชิกในครอบครัว ตลอดจนถึงให้การดูแลเอาใจใส่และปลอบใจสมาชิกในครอบครัว

2. เจตคติเป็นสาเหตุของพฤติกรรม นักจิตวิทยาสังคมจำนวนมากเชื่อกันว่า เจตคติเป็นสาเหตุของพฤติกรรม จึงได้พยายามทำการวิจัยเพื่อแสดงหลักฐานให้เห็นและก็มีหลักฐานมาสนับสนุนพอสมควร แต่ก็มีงานวิจัยที่แสดงว่าพฤติกรรมเป็นสาเหตุของเจตคติได้เช่นกัน การที่มีงานวิจัยเกิดขึ้นก็จะเป็นประโยชน์ต่อนักจิตบำบัด นักพฤติกรรมบำบัด ผู้แนะแนวหรือครูแนะแนว และครูโดยทั่วไป

3. เจตคติมีความสำคัญในตัวเอง ไม่ว่าเจตคติของบุคคลจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของเขาหรือไม่ก็ตาม เช่น เจตคติต่อสถาบันต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นแนวทางที่เขารับรู้โลกรอบตัวเขาจึงเป็นเรื่องสำคัญน่าศึกษาในตัวเอง

4. เจตคติเป็นเรื่องที่นักจิตวิทยาหลายสาขาสนใจร่วมกันนอกจากนักจิตวิทยาสังคมที่สนใจศึกษาเรื่องเจตคติแล้วนักจิตวิทยาสาขาอื่น ๆ ก็สนใจในเรื่องเจตคติเช่นเดียวกัน เช่น นักจิตวิทยาคลินิก อาจสนใจศึกษาเจตคติที่บุคคลมีต่อตนเอง เพื่อเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจในเรื่องอื่น ๆ

หรือนักจิตวิทยาบุคลิกภาพก็สนใจว่าการเปลี่ยนเจตคติวิธีใดได้ผลกับบุคคลที่มีบุคลิกภาพเช่นไร เป็นต้น

5. เจตคติเป็นเรื่องที่นักโฆษณาประชาสัมพันธ์สนใจ นักโฆษณาประชาสัมพันธ์สนใจเรื่องเจตคติทั้งในแง่ของการศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการทำงาน เช่น การโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่อ ต้านการค้ายาบ้า โฆษณาให้คนไทยนิยมท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นต้น

6. เจตคติเป็นเรื่องที่นักการตลาดสนใจโดยมีความสนใจว่าเจตคติของบุคคลมีต่อแง่มุมใดที่เป็นปัจจัยส่งเสริมให้เขาซื้อสินค้านั้น ๆ มาใช้ เช่น เจตคติต่อชื่อสินค้า เจตคติต่อยี่ห้อสินค้าหรือเจตคติต่อตัวสินค้าเอง เป็นต้น

7. เจตคติเป็นเรื่องที่นักรัฐศาสตร์สนใจนักรัฐศาสตร์สนใจเจตคติของประชาชนต่อเรื่องต่าง ๆ ที่มีความสำคัญ ทางการเมืองการปกครอง เช่น เจตคติของประชาชนต่อการบริหารงานของรัฐบาล เจตคติของประชาชนต่อการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น

8. เจตคติเป็นเรื่องที่นักสังคมวิทยาบางสาขาสนใจจะมีนักสังคมวิทยาเพียงบางสาขาเท่านั้นที่สนใจในเรื่อง เจตคติ คือ สาขาจิตวิทยาสังคม ซึ่งนักสังคมวิทยาบางคนเห็นว่าเจตคติเป็นพื้นฐานของพฤติกรรมทางสังคมเนื่องจากมีการถ่ายทอดวัฒนธรรมในเรื่องต่าง ๆ ผ่านเจตคติของบุคคลในวัฒนธรรมนั้น ๆ

9. เจตคติเป็นเรื่องที่นักการศึกษาสนใจ นักการศึกษาสามารถใช้ประโยชน์จากเรื่องเจตคติได้มากมายในลักษณะการศึกษาวิจัย ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น นักแนะแนวอาจสนใจศึกษาเจตคติของนักเรียนต่ออาชีพต่าง ๆ เพื่อนำข้อความรู้นี้ไปเป็นพื้นฐานในการแนะแนวอาชีพให้แก่นักเรียนได้อย่างมีหลักเกณฑ์

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เจตคติมีความสำคัญต่องานและอาชีพต่าง ๆ โดยเฉพาะการศึกษา เพราะครูมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนรู้ที่ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อครูและวิชาเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

6.3 ลักษณะของเจตคติ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายคนได้ระบุถึงลักษณะสำคัญของเจตคติที่สอดคล้องกัน สามารถสรุปได้ ดังนี้

Sax (1974) ระบุถึงลักษณะของเจตคติที่มีการเปลี่ยนแปลงไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. มีทิศทาง (Direction) เจตคติมีทิศทางเป็นบวกหรือลบ ชอบหรือไม่ชอบ

2. มีความเข้ม (Intensity) เจตคติเป็นความรู้สึกที่ต่อเนื่องตั้งแต่บวกถึงลบ มีความมากน้อยแตกต่างกันออกไป

3. มีการแพร่กระจาย (Pervasiveness) เจตคติมีลักษณะแพร่กระจายจากคนกลุ่มหนึ่งไปอีกกลุ่มหนึ่งได้

4. มีความคงเส้นคงวา (Consistency) เจตคติเป็นความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงได้ไม่ง่ายนัก มีลักษณะแน่นนานพอสมควรและค่อนข้างคงที่

5. มีความพร้อมที่จะแสดงออก (Salience) เป็นระดับความพร้อมหรือความเต็มใจในการแสดงออก

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553) ได้กล่าวถึง เจตคติมีคุณลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวบุคคล การเลี้ยงดู การเรียนรู้ ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่าประสบการณ์ที่เหมือนกันก็จะมีเจตคติที่แตกต่างกันไปด้วยสาเหตุหลายประการ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น

2. เจตคติเป็นการตระเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียมความพร้อมภายในของจิตใจ มากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ สภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองมีลักษณะที่ซับซ้อนของบุคคลที่จะชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ และจะเกี่ยวเนื่องกับอารมณ์ด้วยเป็นสิ่งที่อธิบายไม่ค่อยจะได้และบางครั้งไม่ค่อยมีเหตุผล

3. เจตคติมีทิศทางของการประเมินทิศทางของการประเมิน คือ ลักษณะความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นความรู้สึกหรือการประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วย ก็คือเป็นทิศทางในทางที่ดีเรียกว่าเป็นทิศทางในทางบวก และถ้าการประเมินออกมาในทางไม่ดี เช่น ไม่ชอบ ไม่พอใจ ก็มีทิศทางในทางลบเจตคติทางลบไม่ได้หมายความว่าไม่ควรมีเจตคตินั้น แต่เป็นเพียงความรู้สึกในทางไม่ดีเช่น เจตคติในทางลบต่อการคดโกงการเล่น การพนัน

4. เจตคติมีความเข้มคือมีปริมาณมากน้อยของความรู้สึกถ้าชอบมาก หรือไม่เห็นด้วยอย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลยหรือเกลียดที่สุดก็แสดงว่ามีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง

5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของคนนั้นการยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นได้ยาก

6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก พฤติกรรมภายในเป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าบุคคลนั้นมีเจตคติอย่างไรในเรื่องนั้น เจตคติที่เป็นพฤติกรรมภายนอกจะแสดงออก เนื่องจากถูกกระตุ้นและการกระตุ้นนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ ร่วมอยู่ด้วย เช่น บุคคลแสดงความไม่ชอบด้วยการดุด่าคนอื่นนอกจากไม่ชอบคนนั้นแล้วอาจจะเป็นเพราะถูกท้าทายก่อน

7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออกจากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้นต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับปทัสถานของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550) ระบุถึงลักษะของเจตคติไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. เจตคติเป็นเรื่องของความรู้สึก (Feeling) อาจเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์หรือเงื่อนไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบุคคลรู้ว่ามีคนสังเกตก็อาจเกิดการแสร้งกระทำโดยแสดงออกไม่ตรงกับความรู้สึก

2. เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกัน แต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจแสดงออกเหมือนกันแต่ความรู้สึกต่างกันได้

3. เจตคติมีทิศทาง (Direction) การแสดงความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทางบวกที่สังคมพึงประสงค์ และทางลบที่สังคมไม่พึงประสงค์ เช่น รัก – เกลียด ชอบ – เบื่อ

4. เจตคติมีความเข้ม (Intensity) บุคคลที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกันอาจจะมีความรู้สึกเหมือนกัน แต่ความเข้มที่รู้สึกอาจมากน้อยแตกต่างกัน เช่น ชอบมาก ชอบน้อย

5. เจตคติต้องมีเป้า (Target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อรักแม่ ขยันเข้าเรียน ขี้เกียจทำการบ้าน เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เจตคติมีลักษณะเป็นสภาพความรู้ ความรู้สึก หรือท่าทีการแสดงออก สามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง คือ ทางบวกและทางลบ เกิดจากการประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเป้าเจตคติ หรือสิ่งเร้า เช่น การเข้าเรียน การซ้อมกีฬา เป็นต้น มีความเข้มของเจตคติในลักษณะที่มากหรือน้อยแตกต่างออกไป เช่น ชอบมาก ชอบน้อย เป็นต้น ซึ่งเจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก แต่สามารถเสริมสร้างการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์

6.4 องค์ประกอบของเจตคติ

นักจิตวิทยาที่เสนอแนวคิดเจตคติมี 3 องค์ประกอบ เช่น Rosenberg and Hovland (1960) Triandis (1971) ตามแนวความคิดนี้มองว่าเจตคติ ประกอบด้วย

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อเป้าเจตคตินั้นอาจเป็นการรับรู้เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ บุคคล หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความ และรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินค่าเป้าเจตคตินั้น การเกิดเจตคตินั้นหากบุคคลมีความรู้ความเข้าใจกับเป้าเจตคติทางบวกก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางบวก แต่หากมีความรู้ความเข้าใจกับเป้าเจตคติในทางลบก็จะมีเจตคติต่อสิ่งนั้นในทางลบด้วยหรือไม่รู้จักสิ่งนั้นเจตคติก็จะไม่เกิดขึ้น

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อเป้าเจตคตินั้น ต่างเป็นผลต่อเนื่องมาจากที่บุคคลประเมินค่าเป้าเจตคตินั้น แล้วพบว่าดีหรือไม่ดี พอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ซึ่งเมื่อเกิดเจตคติขึ้นในทางใดทางหนึ่งแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยากมาก

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะแสดงพฤติกรรม หรือตอบสนองต่อเป้าเจตคติในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับจากการประเมินค่าให้สอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่

Harry C. Trinadis (1971) กล่าวว่า องค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ

1. ส่วนของการรับรู้เชิงแนวคิด (Cognitive Component) เป็นส่วนของความรู้ (Knowledge) การรับรู้ (Perception) และความเชื่อ (Belief) ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าเป็นตัวกำหนดทิศทางเจตคติของบุคคลว่าจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีความรู้ ความคิดต่อสิ่งเร้าทางบวก ก็จะมีเจตคติทางบวก แต่ถ้าบุคคลมีความรู้ความคิดต่อสิ่งเร้าทางลบก็จะมีเจตคติทางลบ

2. ส่วนของอารมณ์ (Affective Component) อารมณ์ หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของเจตคติของบุคคล ถ้าบุคคลอารมณ์ดีก็จะมีเจตคติทางบวก แต่ถ้าบุคคลอารมณ์ไม่ดีก็จะมีเจตคติทางลบ

3. ส่วนของพฤติกรรม (Behavioral Component) พฤติกรรมของบุคคลที่ แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอกลักษณะและทิศทางของเจตคติของบุคคล ถ้าบุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งเร้าชัดเจนแน่นอน เจตคติก็จะมีลักษณะชัดเจนแน่นอน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553) กล่าวว่า โดยทั่วไป เจตคติประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่จะสรุปความและรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าเป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินผลสิ่งเร้านั้นแล้วว่าพอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว องค์ประกอบทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กันเจตคติบางอย่างจะประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจมาก แต่ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้สึก หรืออารมณ์น้อย แต่เจตคติบางอย่างก็มีลักษณะ ตรงกันข้าม ตัวอย่างเช่น เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจะมีองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจสูง แต่มีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่ำ ส่วนเจตคติทางนิยมแฟชั่นเสื้อผ้าจะมีองค์ประกอบบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์สูง แต่องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงอยู่ที่ครูจะเน้นองค์ประกอบด้านใดเป็นสำคัญ และเหมาะกับธรรมชาติของการเรียนรู้นั้น

3. องค์ประกอบพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้าในทิศทางที่จะสนับสนุ

หรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับจากการประเมินผลพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมาจะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ เช่น คนที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อศาสนาก็จะไม่สนใจเข้าวัดฟังธรรม หรือผู้ที่มีเจตคติต่อการเรียนดีก็จะมานะพยายามที่จะเรียนให้ดี และเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า เจตคติแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบได้แก่ 1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ช่วยในการประเมินค่า และเป็นตัวกำหนดทิศทางของเจตคติว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ 2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลต่อสิ่งเร้า เป็นผลต่อเนื่องมาจากการประเมินค่าสิ่งเร้านั้นแสดงออกมาในลักษณะของความรู้สึก เช่น ชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ เป็นต้น เมื่อมีเจตคติในด้านนี้เกิดขึ้นจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก 3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) คือ การแสดงออกทางการปฏิบัติต่อสิ่งเร้า ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับจากการประเมินค่า

6.5 การเกิดเจตคติ

การเกิดเจตคติหรือทัศนคติ โดยทั่วไปเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการเรียนรู้เมื่อเกิดเจตคติหรือทัศนคติมีความแตกต่างกันแล้วแต่ลักษณะของเจตคติหรือทัศนคติของแต่ละบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไปจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ของเจตคติหรือทัศนคติว่าสามารถเกิดขึ้นอย่างไร ดังนี้

Gordon Allport (1975) ได้ให้ความเห็นเรื่องเจตคติว่าอาจเกิดขึ้นจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากการเรียนรู้ เด็กเกิดใหม่จะได้รับการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับ วัฒนธรรม และประเพณีจากบิดามารดา ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม ตลอดจนได้เห็นแนวการปฏิบัติของพ่อแม่แล้วรับมาปฏิบัติตามต่อไป

2. เกิดจากความสามารถในการแยกแยะความแตกต่าง คือ แยกสิ่งใดดีหรือไม่ดี เช่น ผู้ใหญ่กับเด็กจะมีการกระทำที่แตกต่างกัน

3. เกิดจากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งแตกต่างกันออกไป เช่น บางคนมีเจตคติไม่ดีต่อครู เพราะเคยตำหนิตน แต่บางคนมีเจตคติที่ดีต่อครูคนเดียวกันนั้น เพราะเคยชมเชยตนเสมอ

4. เกิดจากการเลียนแบบ หรือ รับเอาเจตคติของผู้อื่นมาเป็นของตน เช่น เด็กอาจรับเจตคติของบิดามารดา หรือ ครูที่ตนนิยมชมชอบ มาเป็นเจตคติของตนได้

Loudon and Della Bitta (1993) กล่าวถึง แหล่งที่มาของการเกิดเจตคติ ซึ่งเกิดมาจากหลายปัจจัย ดังนี้

1. ประสบการณ์โดยตรงของบุคคล (Personal Experience) เนื่องจากในชีวิตประจำวันของบุคคล จำเป็นต้องติดต่อสัมพันธ์สิ่งต่าง ๆ (Objects) รอบ ๆ ตัวตลอดเวลา จึงมีการประเมินสิ่งใหม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

และประเมินสิ่งเก่าซ้ำ ๆ ซาก ๆ กระบวนการประเมินเหล่านี้ทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาขึ้นเป็นเจตคติที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ขึ้น นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ อันเกิดจากตัวบุคคลนั้นเองที่มีอิทธิพลต่อสิ่งนั้นโดยตรง 3 ประการคือ

1.1. ความต้องการ (Needs) เนื่องจากความต้องการของบุคคลนั้นไม่อยู่กับที่ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย แต่จะเปลี่ยนแปลงแปรผันไปตามกาลเวลาจึงทำให้เจตคติของคนเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยสิ่งๆเดียวกันจะได้รับการประเมินต่างกันในแต่ละช่วงของชีวิตนั่นคือ มีเจตคติต่อสิ่งนั้นไม่เหมือนกันเมื่ออายุหรือวัยเปลี่ยนไป

1.2. แนวคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept บางครั้งเรียก Self - Image หรือ Self - Perception) ซึ่งหมายถึง ผลรวมของความคิดและความรู้สึกทั้งหมดที่บุคคลมองตัวเองว่ามีลักษณะอย่างไรเคยเป็นอย่างไรและคาดหวังจะให้เป็นอย่างไรในอนาคต และเมื่อบุคคลมีแนวความคิดเกี่ยวกับตนเองอย่างไรแล้วก็จะมีผลสะท้อนให้บุคคลแสดงพฤติกรรมไปตามนั้นด้วย ดังนั้นเมื่อบุคคลเผชิญกับสิ่งเร้า หรือสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น บุคคลจะไม่รับรู้ทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้ และเลือกที่จะแปลความว่าตนเองมีความรู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร หรือมีท่าทีอย่างไรต่อสิ่งเหล่านี้จึงขึ้นอยู่กับแนวความคิดเกี่ยวกับตนเองที่จะตีค่าต่อสิ่งเหล่านี้ด้วย

1.3. บุคลิกภาพ (Personality) บุคลิกภาพของบุคคลเป็นปัจจัยอีกอย่างหนึ่งคู่กับแนวความคิดแห่งตนที่มีอิทธิพลต่อการประเมินสิ่งต่าง ๆ บุคคลที่มีบุคลิกภาพเฉพาะตัว ก้าวร้าว เฉื่อยชา เก็บตัว หรือเปิดเผย สิ่งดังกล่าวเหล่านี้มีผลกระทบต่อการก่อตัวเป็นเจตคติของบุคคลนั้นทั้งสิ้น

2. การเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ (Group Associations) คนเราทุกคนย่อมได้รับอิทธิพลไม่มากก็น้อยจากสมาชิกคนอื่น ๆ ที่ตนเองเข้าไปร่วมอยู่ด้วยเสมอโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านเจตคติ เจตคติของเราที่จะมีต่อสิ่งต่าง ๆ จริยธรรม สวัสดิภาพและสถานการณ์แวดล้อมอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของกลุ่มที่ตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องหรือปรารถนาที่จะเข้าร่วมด้วยอย่างมาก กลุ่มตีคุณค่าหรือมีความเชื่อความคิดอย่างไร ก็จะจูงใจให้บุคคลมีเจตคติคล้อยตามไปด้วย กลุ่มดังกล่าวได้แก่ครอบครัว กลุ่มเพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน รวมทั้งกลุ่มวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดกันมานับว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการทางด้านเจตคติของบุคคลโดยตรง

3. ปัจจัยอิทธิพลอื่น ๆ (Influential Others) การก่อตัวของเจตคติของบุคคล นอกจากเกิดจากแหล่งที่มาหลายทางดังกล่าวมาแล้ว เจตคติของบุคคลหรือเจตคติของผู้บริโภค ยังสามารถก่อตัวขึ้นหรืออาจเกิดการเปลี่ยนแปลงได้จากการที่ผู้บริโภคได้เข้าไปติดต่อสัมผัสกับบุคคลที่มีอิทธิพลที่ตนเองยอมรับและศรัทธาอีกด้วย เช่น เพื่อนที่ตนเองนับถือ ญาติพี่น้อง และผู้เชี่ยวชาญ เป็นต้น อย่างเช่น ผู้นำทางความคิด (Opinion Leaders) จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อ เจตคติ และพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค

ธงชัย สันติวงษ์ (2539) กล่าวว่า เจตคติก่อตัวเกิดขึ้นมาและเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากปัจจัยหลายประการด้วยกัน คือ

1. การจูงใจทางร่างกาย (Biological Motivation) เจตคติจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลใด บุคคลหนึ่งกำลังดำเนินการตอบสนองตามความต้องการหรือแรงผลักดันทางร่างกาย ตัวบุคคลจะสร้างเจตคติที่ดีหรือสิ่งของที่สามารถช่วยให้เขามีโอกาสตอบสนองความต้องการของตนได้

2. ข่าวสารข้อมูล (Information) เจตคติจะมีพื้นฐานมาจากชนิดและขนาดของข่าวสารที่ได้รับรวมทั้งลักษณะของแหล่งที่มาของข่าวสารด้วยกลไกของการเลือกเฟ้นในการมองเห็นและเข้าใจปัญหาต่าง ๆ (Selective Perception) ข่าวสารข้อมูลบางส่วนที่เข้ามาสู่บุคคลนั้นจะทำให้บุคคลนั้นเก็บไปคิดและสร้างเป็นเจตคติขึ้นมาได้

3. การเข้าเกี่ยวข้องกับกลุ่ม (Group Affiliation) เจตคติบางอย่างอาจมาจากกลุ่มต่าง ๆ ที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม เช่น ครอบครัว กลุ่มเพื่อนร่วมงาน กลุ่มกีฬา กลุ่มสังคมต่าง ๆ โดยกลุ่มเหล่านี้ไม่เพียงแต่เป็นแหล่งรวมของค่านิยมต่าง ๆ แต่ยังมีการถ่ายทอดข้อมูลให้แก่บุคคลในกลุ่ม ซึ่งทำให้สามารถสร้างเจตคติขึ้นได้ โดยเฉพาะครอบครัวและกลุ่มเพื่อนร่วมงานเป็นกลุ่มที่สำคัญที่สุด (Primary Group) ที่จะเป็นแหล่งสร้างเจตคติให้แกบุคคลได้

4. ประสบการณ์ (Experience) ประสบการณ์ของคนที่มีต่อวัตถุสิ่งของย่อมเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้บุคคลต่าง ๆ ตีค่าสิ่งที่เขาได้มีประสบการณ์มาจนกลายเป็นเจตคติได้

5. ลักษณะท่าทาง (Personality) ลักษณะท่าทางหลายประการต่างก็มีส่วนทางอ้อมที่สำคัญในการสร้างเจตคติให้กับตัวบุคคล

ศศิวิมล ตามไท (2542) กล่าวว่า เจตคติเกิดจากมูลเหตุ 2 ประการ

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยผ่านประสบการณ์ทั้งในทางตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ในทางอ้อม (Indirect Experience) ที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของ บุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรง เช่น การได้พบได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม ได้แก่ การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว โดยทั้งประสบการณ์ทางตรง และทางอ้อมล้วนทำให้บุคคลเกิดเจตคติได้ทั้งสิ้น หากบุคคลไม่เคยมีประสบการณ์ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมตต่อสิ่งเร้าแล้วบุคคลก็จะไม่มีเจตคติต่อสิ่งเหล่านั้น

2. เจตคติเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินตามค่านิยม (Value Judgments) ในสังคม โดยที่กลุ่มชนแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินตามค่านิยมไม่เหมือนกัน เจตคติของแต่ละกลุ่มชนต่อสิ่งเดียวกันจึงอาจไม่เหมือนกัน การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

จากที่กล่าวมาข้างตนสรุปได้ว่า การเกิดเจตคติเกิดขึ้นได้จากประสบการณ์และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ได้แก่ ความต้องการของตนเอง แนวคิดเกี่ยวกับตนเอง และบุคลิกภาพของตนเอง เป็นการสร้างเจตคติให้สอดคล้องกับตนเอง เช่น แนวคิดของตนเองคือ ถ้าออกกำลังจากจะสุขภาพดีตนจึงชอบการออกกำลังกาย เป็นต้น นอกจากนี้สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ค่านิยม และมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่อาศัยอยู่ก็มีผลต่อการเกิดเจตคติ เช่น อาจจะรับเจตคติจากบิดามารดา คนที่ตนเองนับถือและชื่นชอบ เป็นต้น รวมไปถึงแรงจูงใจที่ตอบสนองความต้องการหรือแรงผลักดัน ตัวบุคคลจะสร้างเจตคติเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง

6.6 การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

การเปลี่ยนแปลงเจตคติหรือทัศนคติสามารถทำได้ นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายคนได้ระบุไว้ ดังนี้

Benjamin S. Bloom (1956) อธิบายว่า ในการเปลี่ยนแปลง เจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของมนุษย์นั้นจะมีกระบวนการเปลี่ยนแปลงอยู่ 3 ระดับคือ

1. การเปลี่ยนแปลงความคิด (Cognition) คือ สิ่งที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้จะมาจากแหล่งข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ ซึ่งอาจมาจากสื่อมวลชนและสื่อบุคคลอื่น

2. การเปลี่ยนความรู้สึก (Affection) การเปลี่ยนในระดับนี้จะมาจากประสบการณ์ หรือความประทับใจ หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความสะเทือนใจ

3. การเปลี่ยนพฤติกรรม (Behavior) การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งที่แตกต่างออกไปจากเดิม โดยจะเป็นพฤติกรรมใหม่ของบุคคลนั้นที่จะบ่งบอกถึงแนวคิดทั้งหมดข้างต้นเนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ หากมีการรับข่าวสารหรือสิ่งเร้าที่ ทำให้เกิดการยอมรับสิ่งใหม่ โดยจะต้องเป็นข่าวสารหรือสิ่งเร้าที่มีความสัมพันธ์กับบุคคลนั้น ๆ เจตคติของเด็กที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงอาจจะเปลี่ยนจากการมีเจตคติเชิงลบหรือเจตคติที่เป็นกลางไปสู่เจตคติเชิงบวกได้ หากได้รับการกระตุ้นที่เหมาะสมจากประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่ดีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การท่องศัพท์จากการฟังเพลงสอนภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งทำให้การเรียนสนุกสนาน ไม่น่าเบื่อและจำศัพท์ได้ง่าย ๆ เด็กจึงเกิดความเต็มใจที่จะเรียนรู้ ไม่รู้สึกถูกบังคับเหมือนการเรียนแบบเก่าที่ทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ แต่เด็กจะมีความกระตือรือร้นมากขึ้นที่จะท่องศัพท์โดยการร้องเพลง ผลจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในระดับ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่มีต่อภาษาอังกฤษเหล่านี้ หลังจากที่ได้เปิดรับสื่อเพลงสอน ภาษาอังกฤษ ย่อมนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ในที่สุด

George Richard Kelman (1972) ได้แบ่งการเปลี่ยนแปลง เจตคติออกเป็น 3 ประการ ได้แก่ การยินยอม (Compliance) การเลียนแบบ (Identification) และความต้องการจะเปลี่ยน (Internalization)

1. การยินยอม (Compliance) การยินยอมจะเกิดได้เมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวเขา และมุ่งหวังจะได้รับความพอใจจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมกระทำตามสิ่งที่อยากให้เขากระทำนั้น ไม่ใช้เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะเขาคาดหวังว่าจะได้รับรางวัลหรือการยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วยและกระทำตาม ดังนั้นความพอใจที่ได้รับจากการยอมกระทำตามนั้น เป็นผลมาจากอิทธิพลทางสังคมหรืออิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิดการยอมรับนั้น กล่าวได้ว่าการยอมกระทำตามนี้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ซึ่งจะมีพลังผลักดันให้บุคคลยอมกระทำตามมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนหรือความรุนแรงของรางวัลและการลงโทษ

2. การเลียนแบบ (Identification) การเลียนแบบเกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้า หรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลมาจากการที่บุคคลต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือที่พอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่น จากการเลียนแบบนี้เจตคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่าการเลียนแบบเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ซึ่งพลังผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนี้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความโน้มน้าวใจของสิ่งเร้าที่มีต้อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลัง (Power) ของผู้สงสาร

3. ความต้องการจะเปลี่ยน (Internalization) กระบวนการเปลี่ยนแปลงเจตคติแบบนี้เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มามีอิทธิพล ทั้งนี้เพราะสิ่งนั้นตรงกับความต้องการภายในของบุคคล ตรงกับค่านิยมของเขา ตรงกับความต้องการของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปโดยกระบวนการนี้จะสอดคล้องกับค่านิยมที่มีอยู่เดิม

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2520) กล่าวว่า เจตคติของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้เนื่องมาจาก

1. การชักชวน (Persuasion) ทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงใหม่ได้หลังจากที่ได้รับคำแนะนำ บอกเล่า หรือได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงกลุ่ม (Group change) ช่วยเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลได้

3. การโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) เป็นการชักชวนให้บุคคลหันมาสนใจหรือรับรู้โดยการสร้างสิ่ง แปลกๆใหม่ๆขึ้นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเจตคติ คือ

1. บิดา มารดา ของเด็ก

2. ระเบียบแบบแผน วัฒนธรรมของสังคม

3. การศึกษาเล่าเรียน

4. สิ่งแวดล้อมในสังคม

5. การพักผ่อนหย่อนใจที่แต่ละคนใช้ประจำตัว

การแก้ไขเจตคติหรือวิธีสร้างเจตคติ เจตคติเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยากถ้าจำเป็นจะต้องช่วยแก้ไขเปลี่ยนเจตคติของคนอาจใช้วิธีเหล่านั้น คือ

1. การค่อย ๆ ให้เข้าใจ

2. หาสิ่งเร้าและสิ่งจูงใจอย่างเข้มข้นมายั่วยุ

3. คบหาสมาคมกับเพื่อนดีดี

4. ให้อ่านหนังสือดีมีประโยชน์

5. ให้ลองทำจนเห็นชอบแล้วกลับตัวดีเอง

นพมาศ ธีรเวคิน (2542) ในการเปลี่ยนแปลงเจตคติทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. สร้างเจตคติใหม่ เช่น ต้องการความงามทางร่างกาย ต้องไม่เว้นการออกกาลังกาย

2. ในกรณีที่มีเจตคติเดิม ๆ ก็ลบล้างเจตคติเดิม

3. สร้างเสริมความเชื่อเดิมให้เข้มแข็ง

4. ปรับเปลี่ยนตัวแปรต่าง ๆ

5. เปลี่ยนเจตคติโดยใช้สื่อมวลชนและการโฆษณาชักจูงใจ รวมทั้งการใช้บุคคลที่น่าเชื่อถือเป็นตัวแบบที่ดี

6. การใช้กลุ่มในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ เช่น ค่านิยม เป็นต้น เนื่องจากกลุ่มอิทธิพลต่อบุคคลโดยเฉพาะวัยรุ่น นอกจากนั้นกลุ่มอาจช่วยในการเปลี่ยนแปลงความเชื่อและค่านิยมได้ดี

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550) กล่าวว่า นักจิตวิทยาหลายท่าน ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคล ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยที่มีองค์ประกอบร่วมกันหลายอย่างและปัจจัยบางอย่างมีลักษณะแตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง ดังนี้

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific experiences) วิธีการหนึ่งที่เราเรียนรู้เจตคติ คือจากการมีประสบการณ์เฉพาะอย่างกับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเจตคตินั้น เช่น การมีประสบการณ์ที่ดีการได้รับ การลงโทษทางร่างกายและจิตใจการเกิดภาวะคับข้องใจ เป็นต้น

2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from others) เจตคติหลายอย่างของบุคคลเกิดขึ้นจากผลของการได้ติดต่อ สื่อสารกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการที่เด็กได้รับในครอบครัวและสังคม เช่น การได้รับคำบอกเล่าจากผู้ปกครองและครู เป็นต้น

3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Models) เจตคติบางอย่างของบุคคลถูกสร้างขึ้นจากการเลียนแบบจากคนอื่น กระบวนการเลียนแบบเริ่มขึ้นตั้งแต่การสังเกตพฤติกรรมของคนอื่นขั้นต่อไปเป็นการแปลความหมายการปฏิบัติให้อยู่ในรูปของความเชื่อ ยิ่งบุคคลที่เป็นแบบอย่างเป็นที่เคารพหรือได้รับการยกย่องอยู่แล้วจะมีผลต่อความเชื่อมากยิ่งขึ้น

4. องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional factors) เจตคติของบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา หน่วยงานต่าง ๆ เป็นต้น สถาบันเหล่านี้จะเป็นทั้งแหล่งที่มาและสิ่งช่วยสนับสนุนให้เกิดเจตคติบางอย่างได้

จากที่กล่าวมาข้างตนสรุปได้ว่า เจตคติจะเปลี่ยนแปลงได้จากการได้รับประสบการณ์และการเรียนรู้ใหม่ ๆ เช่น การได้รับความรู้ใหม่ คำแนะนำใหม่ ๆ เป็นต้น และมีอิทธิพลต่อตนเอง นอกจากนี้สภาพแวดล้อม วัฒนธรรม ค่านิยม และมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมใหม่ ๆ ก็มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ เช่น การไปอยู่กับเพื่อนใหม่ มีบุคคลต้นแบบคนใหม่ เป็นต้น รวมไปถึงสิ่งจูงใจเพื่อให้เกิดความต้องการของตัวบุคคลและจะสามารถเปลี่ยนแปลงเจตคติได้

6.7 การสร้างเสริมเจตคติ

การสร้างเสริมทัศนคติโดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับกันว่าเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้เมื่อเกิดทัศนคติ มีความแตกต่างกันแล้วแต่ลักษณะของทัศนคติของแต่ละบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไปในการศึกษาทัศนคติจึงจาเป็นต้องพิจารณาถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ของทัศนคติว่าสามารถเกิดขึ้นอย่างไร ดังนี้ (ลัดดา กิตติวิภาค, 2532)

1. การสร้างเสริมทัศนคติทางด้านความรู้ ความคิด (The Formation of Cognitive Component) เนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนเรามีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เราต้องรับรู้มากมาย สมองของคนเรานั้นไม่สามารถจะคิดจำ จะจดจำ จะตอบโต้กับข้อมูลทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาได้ เราจึงต้องจัดประเภทหรือจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับรวมทั้งการเลือกรับข้อมูลการตัดสินภาพพจน์ ตลอดจนให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะเด่นบางอย่างของสิ่งเร้าด้วย

2. การสร้างเสริมทัศนคติทางด้านอารมณ์ (The Formation of the Affective Component) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกได้แก่ ความรู้สึกทางบวก กับความรู้สึกทางลบ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิด คือเมื่อสิ่งเร้าได้รับการตีความว่าอย่างไรบุคคลก็จะมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่สอดคล้องกับการตีความนั้น เช่น ถ้าเรารับรู้ว่าสุขภาพเราแข็งแรงเราก็จะเกิดความรู้สึกปลอดภัยมีความรู้สึกที่ดีในทางตรงกันข้ามกันถ้าเรารับรู้ว่าสุขภาพเราอ่อนแอ

3. การสร้างเสริมทัศนคติทางด้านพฤติกรรม (The Formation of The Behavioral Component) บรรทัดฐานของสังคม (Social Norm) เป็นตัวกำหนดทัศนคติด้านพฤติกรรมเนื่องจากบรรทัดฐานของสังคมควบคุมพฤติกรรมของคนให้ทำในสิ่งที่สังคมเห็นว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ทัศนคติในด้านพฤติกรรมนี้มักจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มเนื่องจากวัฒนธรรมต่างกัน บรรทัดฐานของกลุ่มก็แตกต่างกันไปด้วย

6.8 แนวคิดทฤษฎีพัฒนาด้านเจตคติ

Joyce and Weil (1996) และ ทิศนา แขมมณี (2546) กล่าวว่า แนวคิดการพัฒนาด้านเจตคติ คือ แนวคิด การพัฒนาคุณลักษณะภายในของคนแล้วแสดงพฤติกรรม หรือการกระทำออกมาตามอารมณ์ ความรู้สึก ไม่ว่าจะเป็นจะเป็นด้านความสนใจความ สนใจ เจตคติ ความชื่นชม ค่านิยมจนพัฒนาเป็น คุณลักษณะของตนเอง ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน

ขั้นตอนการพัฒนาด้านเจตคติ ได้แก่

1. การรับรู้ (Receiving) เป็นขั้นแรกของความรู้สึกถือเป็นการสัมผัสเบื้องต้นเพียงได้รู้ได้เห็นจะเรียกว่าเป็นขั้นการจดจำสิ่งที่ได้รับการสัมผัสจากประสาทสัมผัสของเราก็ได้ แบ่งได้เป็น 3 ขั้น คือ

1. การรู้จัก (Awareness)

2. ความเต็มใจในการรับ (Willingness to Receive)

3. ควบคุมหรือคัดเลือกความเอาใจใส่ (Controlled or Selected Attention)

2. การตอบสนอง (Responding) เมื่อเลือกพอใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งเรียบร้อยก็จะถึงความรู้สึก ขั้นนี้เป็นขั้นที่มีจิตใจจดจ่อ นั่นคือการเกิดความสนใจ ชื่นชอบกิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ความรู้สึกด้านนี้แบ่งได้ 3 ขั้น คือ

1. การยินยอมในการตอบสนอง (Acquiescence in Responding)

2. ความเต็มใจที่จะตอบสนอง (Willingness to Response)

3. ความพึงพอใจในการตอบสนอง (Satisfactions in Response)

3. การเห็นคุณค่า (Valuing) ในขั้นนี้เป็นความรู้สึกเห็นคุณค่าของสิ่งของปรากฏการณ์หรือพฤติกรรมซึ่งตนเองได้รับและซึมซบมาตั้งแต่ต้น ความรู้สึกนี้อาจยอมรับหรือไม่ยอมรับคุณค่าก็ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาคุณค่าพฤติกรรมระดับนี้ค่อนข้างจะคงเส้นคงวาในการแสดงความรู้สึกและรับรู้คุณค่าสิ่งต่าง ๆ เจตคติเป็นความรู้สึกระดับนี้แบ่งความรู้สึกออกเป็น 3 ขั้น คือ

1) การรับรู้คุณค่า (Acceptance of Value)

2) การชื่นชอบคุณค่า (Preference for Value)

3) การยินยอมรับ (Commitment)

4. การจัดระบบคุณค่า (Organization) ขั้นความรู้สึกที่แล้วมามนุษย์ย่อมเห็นคุณค่า หรือค่านิยมมากมายที่ผ่านเข้ามาในประสบการณ์ของชีวิต แต่ความรู้สึกของมนุษย์จะนิยมชมชอบ เฉพาะกลุ่มค่านิยมใดค่านิยมหนึ่งเท่านั้นการจัดระบบในระดับนี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งอาจจะให้อยู่ในกลุ่มก้อนหนึ่งที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันหรืออาจจัดตามความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรืออาจจัดเอาตัวที่เด่นมากหรือกระจายมากที่สุดก็ได้มาตัวหนึ่ง ระบบดังกล่าวจะสร้างขึ้นจากค่านิยมส่วนย่อย ๆ นำมาประสานสัมพันธ์กัน การเปลี่ยนแปลงค่านิยมในระยะเป็นผู้ใหญ่จะยากกว่าในระยะเป็นเด็ก เพราะความยึดติดสิ่งที่คิดว่าดีคงพิจารณามานานแล้วความรู้สึกระดับนี้แบ่งออกได้เป็น 2 อย่าง คือ

1. การสร้างมโนภาพของคุณค่า (Conceptualization of a Value)

2. การจัดระบบคุณค่าของค่านิยม (Organization of a Value System)

5. การสร้างลักษณะนิสัยตามค่านิยม (Characterization) การนาค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัวให้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อมแล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยาย

กลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ จนกลายเป็นค่านิยมและยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควบคุมทิศทางพฤติกรรมของคนคนจะรู้ดีรู้ชั่วอย่างไรนั้นก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

เป็นขั้นสั่งสมความรู้สึกเป็นรูปเป็นแบบมาจนกระทั่งจึงถือเป็นลักษณะนิสัยเป็นแนว ความเชื่อถือศรัทธา แนวปรัชญาชีวิตมีลักษณะส่วนตัวที่เป็นเอกลักษณ์ของเขา คือ รู้ว่าเขาคือใคร มีอุดมคติมีแนวลัทธิเป็นของตนความรู้สึกระดับนี้เป็นความรู้สึกที่สั่งสมมาตั้งแต่ขั้นแรกจนเกิดการเลือกสรรยึดติดเป็นของตนเป็นวิถีดำเนินชีวิตเป็นเป้าหมายปลายทางชีวิต เรียกว่าเป็นความรู้สึกที่ตกตะกอนแล้วกลายเป็นบุคลิกภาพก็ว่าได้ ระดับนี้แบ่งความรู้สึกออกเป็น 2 ขั้น

1. การสรุปโดยทั่วไปของคุณค่า หรือค่านิยม (Generalized Set)
2. การสร้างลักษณะนิสัย (Characterization)

สรุปได้ว่า ระดับพฤติกรรมด้านเจตคติ มี 5 ระดับ ได้แก่ 1. การรับรู้ (Receiving) 2. การตอบสนอง (Responding) 3. การเห็นคุณค่า (Valuing) 4. การจัดระบบคุณค่า (Organization) 5. การสร้างลักษณะนิสัยตามค่านิยม (Characterization) โดยจะมีระดับเริ่มต้นไปจนถึงสูงสุด แต่ละขั้นนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงด้านเจตคติของแต่ละบุคคล การตอบสนองของแต่ละบุคคลจะมีความแตกต่างกันออกไป ถ้ามีความเต็มใจ พอใจ หรือมีความรักในความชอบต่อสิ่งเร้าก็จะนำสู่ขั้นสร้างลักษณะนิสัยสู่การเปลี่ยนแปลงด้านเจตคติในระยะยาว

6.9 ทฤษฎีเจตคติ

Loudon and Della Bitta (1993) กล่าวว่า ทฤษฎีเจตคติ (Attitude Theories) ส่วนมากจะพูดถึงว่าเจตคติพัฒนาขึ้นมาได้อย่างไร และจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทฤษฎีเจตคติที่กล่าวถึงกันมากที่สุดในวงวิชาการมีอยู่ 3 ทฤษฎี อันเกิดจากหลักทฤษฎีเบื้องต้นที่กล่าวไว้ว่า “มนุษย์นั้นจะพยายามรักษาจิตของตนให้เกิดความกลมกลืนสมดุลหรือความสอดคล้องเสมอท่ามกลางเจตคติที่เกิดจากการรับรู้ต่อสิ่งต่าง ๆ ในขณะนั้น” เพราะหากจิตเกิดความไม่ลงรอยขัดแย้งกันภายในโครงสร้างของเจตคติ ภาวะความตึงเครียดทางจิต (Mental Tension) ก็จะเกิดขึ้นเพื่อให้กลับสู่สภาวะเดิม ทฤษฎีคลาสสิกที่เกี่ยวกับความสอดคล้องของจิต 3 ทฤษฎีดังกล่าวได้แก่

1. ทฤษฎีความสอดคล้องกัน (Congruity Theory)
2. ทฤษฎีความสมดุล (Balance Theory)
3. ทฤษฎีความขัดแย้งทางความคิด (Cognitive Dissonance)

ไม่ว่าความขัดแย้งทางความคิดเกิดจากสาเหตุใดก็ตาม บุคคลจะรู้สึกไม่สบายใจหงุดหงิดจึงจำเป็นต้องหาทางลดความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนี้ ซึ่งวิธีการลดความขัดแย้ง (Dissonance Reduction) ที่เป็นหลักสำคัญมี 3 แนวทาง ดังนี้ คือ

1. การหาเหตุผลมาอ้างเข้าข้างตัวเอง (Rationalizations) จากตัวอย่างข้างต้น คนที่สูบบุหรี่ก็อาจหาเหตุผลมาอ้างว่า เพราะต้องทำงานกลางคืนช่วยให้ไม่ง่วงนอน หรือเพราะไม่ชอบอยู่เฉยๆ

โดยไม่ทำอะไร การสูบบุหรี่จะทำให้ไม่เหงา รู้สึกเท่ และให้ความเพลิดเพลินดี เข้าลักษณะทำนองอุ่นเปรี้ยว มะนาวหวาน เป็นการป้องกันตนเองให้เกิดความรู้สึกสบายใจ

2. การหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนหรือยืนยันการกระทำของตน (Seeking Additional Information That is Supportive of or Consistent with his Behavior) ตัวอย่างเช่น คนที่สูบบุหรี่อาจหาบุคคลสำคัญที่สูบบุหรี่เหมือนกันมาอ้างแม้แต่หมอเองยังสูบบุหรี่หรือบุคคลบางคนสูบบุหรี่จนกระทั่งวันตายเมื่ออายุ 90 ปี เป็นต้น

3. หาวิธีการกำจัดหรือเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความขัดแย้งบางประการ (Eliminating or Altering Some of The Dissonant Elements) ซึ่งอาจทำได้ด้วยการเลิก สูบบุหรี่ โดยคิดถึงผลการวิจัยที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสูบบุหรี่กับการเกิดมะเร็งมาพิจารณาใคร่ครวญ เพื่อเปลี่ยนเจตคติใหม่ก็อาจเป็นได้

วรรณ์ดี แสงประทีปทอง (2544) กล่าวว่า เจตคติไม่ได้เกิดขึ้น โดยกำเนิดหรือพันธุกรรม แต่เกิดขึ้นภายหลัง ซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้การเลียนแบบหรืออิทธิพลจากสิ่งอื่น ๆ นอกจากนี้เจตคติเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ การศึกษาเจตคติจึงควรศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนเจตคติด้วย ซึ่งได้แก่

1. ทฤษฎีความสอดคล้องของความคิด
2. ทฤษฎีความขัดแย้งของความคิด
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม
4. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม
5. ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล

รายละเอียดของแต่ละทฤษฎีมี ดังนี้

1. ทฤษฎีความสอดคล้องของความคิด (Theories of Cognitive Consistency) ทฤษฎีนี้มีแนวคิดที่ว่าการคิดหรือการรู้เรื่องหนึ่ง ๆ ของบุคคลทำให้เกิดความรู้หลายๆ ด้าน หรือมีส่วนประกอบของการรู้หลายอย่างรู้ในทางที่ดีหรือไม่ดี ถ้าเรารู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดีมากกว่าในทางที่ไม่ดี ก็จะเกิดความสอดคล้องของความรู้ขึ้นทำให้เราเกิดเจตคติที่ดีในสิ่งนั้น และในทำนองเดียวกัน ถ้าเรารู้สึกในทางที่ไม่ดีมากกว่าในทางที่ดีต่อสิ่งใดก็ตามเราก็จะเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

นักจิตวิทยาหลายท่านได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงเจตคติของบุคคลพบว่า บุคคลจะแก้ปัญหาภาวะไม่สมดุลของความคิดด้วยวิธีการ ดังนี้

1. เปลี่ยนแปลงความคิดของตนเองให้เข้ากับเพื่อน
2. ไม่ยอมรับเพื่อนคนนั้น โดยถือว่าเขามีความสามารถน้อยกว่าตน
3. พยายามลืมความขัดแย้งในด้านความคิดนั้น ๆ
4. ไม่ให้ความสำคัญต่อเรื่องนั้น

2.ทฤษฎีความขัดแย้งของความคิด (Theories of Cognitive Dissonance) ทฤษฎีนี้คิด โดยเฟสติงเกอร์ (Festinger) โดยมาจากความคิดที่ว่ามนุษย์ไม่สามารถทนต่อความขัดแย้ง หรือความไม่สอดคล้องกันได้จึงจำเป็นต้องลดความขัดแย้งนั้นด้วยการเปลี่ยนแปลงเจตคติ เฟสติงเกอร์ กล่าวว่าถ้าเจตคติไม่สอดคล้องกับการกระทำแล้ว เจตคติต่อสิ่งเร้านั้นจะเปลี่ยนไป หลักการของทฤษฎีนี้ คือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลประกอบด้วยส่วนประกอบของความขัดแย้ง สามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลได้ โดยการเปลี่ยนส่วนประกอบของการรับรู้ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งกันนั้น

นักจิตวิทยาบางท่านเชื่อว่าตัวแปรที่จะช่วยลดความขัดแย้งมี ดังนี้

1. ความสำคัญของส่วนประกอบของการรับรู้ เช่น คนแก่อายุมากกับการดื่มเหล้าจะมีการรับรู้ 2 อย่าง คือ การดื่มเหล้าไม่ดีทำให้เป็นโรคตับแข็ง เมื่อคิดว่าตนเองนั้นแก่แล้วความขัดแย้งก็จะไม่ต่างกันมากนัก แต่ถ้าบุคคลนั้นยังไม่อยากตายส่วนประกอบของความขัดแย้งก็จะมีมาก

2. อัตราส่วนของส่วนประกอบที่ขัดแย้งกับส่วนประกอบที่เหมือนกัน ถ้าอัตราส่วนความขัดแย้งยิ่งสูงจะทำให้ความขัดแย้งมีมากขึ้น ดังนั้นถ้าต้องการลดความขัดแย้งก็ให้เพิ่มส่วนประกอบที่เหมือนกัน

3. ชนิดของส่วนประกอบที่เหมือนกัน ถ้าอยู่ในส่วนประกอบที่เหมือนกันก็ย่อมจะลดความขัดแย้งลงได้ เช่น การเลือกซื้อระหว่างรถจักรยานยนต์ 2 คัน ย่อมมีความขัดแย้งน้อยกว่าการเลือกซื้อรถยนต์ 1 คัน และรถจักรยานยนต์ 1 คัน เป็นต้น

วิธีที่จะช่วยลดความขัดแย้งทางความคิด หรือการรับรู้ให้น้อยลงคือ

1. พยายามตัดสินใจใหม่อีกครั้ง โดยการตัดสินใจอย่างอิสระหรือยินยอม โดยมีสิ่งบังคับจากภายนอก

2. ลดความสำคัญของการรับรู้บางอย่าง เปรียบเทียบดูว่าความรู้อย่างใดดีกว่ากัน

3. เพิ่มความเหมือนกันระหว่างสิ่งสองอย่างนั้น

4. เพิ่มส่วนประกอบที่เหมือนกันให้มากขึ้น

จะเห็นว่าความขัดแย้งจะเกิดขึ้นหลังจากเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว การลดความขัดแย้งก็เป็นการเพิ่มความสนใจให้กับอีกสิ่งหนึ่งที่เลือกไว้นั่นเองแสดงว่าเจตคติที่มีต่อสิ่งสองสิ่งนั้นเปลี่ยนแปลงไป

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม (Active Participation Theory) แนวความคิดของทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมเป็นผลมาจากการวิจัยทางจิตวิทยาสังคมบางเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ซึ่งเสนอแนะว่าการเปลี่ยนเจตคติ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทำให้เกิดขึ้นได้โดยการสร้างสถานการณ์ให้เกิดการมีส่วนร่วมในกลุ่มบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ มีข้อมูลที่ศึกษาและแสดงให้เห็นว่ากลุ่มบุคคลมีส่วนร่วมของอิทธิพลที่มีต่อเจตคติและพฤติกรรมของบุคคล เช่น จอห์นและนีลได้สรุปผลการวิจัยหลายเรื่องสามารถนำมาประยุกต์ในการเปลี่ยนแปลงเจตคติได้ ดังนี้

1. เจตคติของบุคคลจะมีผลอย่างมากจากกลุ่มที่เขามีส่วนร่วมและกลุ่มที่เขาต้องการร่วมด้วย

2. ถ้าเจตคติของบุคคลสอดคล้องกับมาตรฐานของกลุ่มจะเป็นแรงเสริมกำลังให้กับเจตคตินั้นมากขึ้น ในทางตรงข้ามจะเป็นการลงโทษ ถ้าบุคคลนั้นมีเจตคติไม่ตรงกับมาตรฐานของกลุ่ม

3. บุคคลขึ้นอยู่กับกลุ่มอย่างมากจะเป็นบุคคลที่เปลี่ยนแปลงเจตคติได้ยากที่สุด ถ้าการเปลี่ยนนั้นเป็นความพยายามของบุคคลภายนอก

4. การสนับสนุนเจตคติบางอย่างของสมาชิกในกลุ่ม ถึงแม้เพียงหนึ่งคนก็จะสามารถลดพลังของกลุ่ม ใหญ่ที่จะมีอิทธิพลต่อเจตคติของสมาชิกในกลุ่มได้

5. ถึงแม้จะเป็นเพียงสมาชิกในกลุ่มจำนวน 2 คนเท่านั้นที่ยึดมั่นในเจตคติบางอย่างก็จะมีอิทธิพลของสมาชิกของคนอื่น ๆ ในกลุ่มได้เช่นกัน

6. การมีส่วนร่วมในการอภิปรายกลุ่ม และการตัดสินใจของกลุ่มจะช่วยแก้ไขการต่อต้านที่จะเปลี่ยนเจตคติใหม่ ๆ ถ้ากลุ่มตัดสินใจที่จะยอมรับเจตคติใหม่ สมาชิกในกลุ่มก็จะยอมรับเจตคตินั้นด้วย

7. ถ้าบุคคลเปลี่ยนแปลงกลุ่มอ้างอิงของตน เจตคติของบุคคลมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงด้วย

4. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) แนวความคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมมีความเชื่อว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลนั้นจะอยู่ในรูปแบบของการเรียนรู้ และการที่จะแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ถ้าผลสืบเนื่องเป็นไปในทางที่ดีพฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มเกิดขึ้นอีก แต่ถ้าผลสืบเนื่องเป็นไปในทางที่ไม่ดีพฤติกรรมนั้นก็จะมีแนวโน้มไม่เกิดขึ้นอีก กล่าวคือพฤติกรรมของบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปทิศทางใดหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ที่เขาได้รับจากสังคมแวดล้อม สังคมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคลและจะมีปฏิกิริยาซึ่งกันและกันเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเสมอระหว่างพฤติกรรมของบุคคล สิ่งที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลซึ่งได้แก่ ความคิด อารมณ์ ความคาดหวัง ฯลฯ และผลสืบเนื่องที่เกิดขึ้นหลังจากบุคคลกระทำพฤติกรรมนั้น พฤติกรรมที่จะแสดงออกต่อไปนั้นขึ้นอยู่กับการประเมินผลย้อนกลับของพฤติกรรมที่เขาได้แสดงออกไปแล้ว

องค์ประกอบที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลที่สำคัญมี 4 อย่าง คือ

1. การให้แรงเสริมกำลังโดยตรง (Direct Reinforcement) เป็นวิธีการที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยวิธีค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการตอบสนองของบุคคลให้กระทำพฤติกรรมที่มีความยากเพิ่มขึ้นบุคคลก็จะเรียนรู้ปฏิกิริยาตอบสนองใหม่ และมีประสบการณ์ตรงกับผลสืบเนื่องจากการกระทำปฏิกิริยาตอบสนองนั้น

2. การหยุดพฤติกรรม (Extinction) ถ้าต้องการจะให้บุคคลหยุดกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง สามารถกระทำได้โดยไม่ให้ผลสืบเนื่องที่เขาคาดหวังเกิดขึ้น

3. การให้รู้ถึงแรงเสริมกำลัง และการหยุดพฤติกรรมโดยการสังเกตจากบุคคลอื่น (Vicarious Reinforcement and Vicarious Extinction) การให้บุคคลสังเกตการกระทำของบุคคลอื่นแทนที่จะได้ประสบการณ์โดยตรงจะช่วยทำให้บุคคลนั้นเปลี่ยนเจตคติหรือพฤติกรรมได้

4. การสื่อสาร (Communication) การให้ข่าวสารที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองสิ่งที่ให้นี้แตกต่างจากความเชื่อของบุคคลอาจช่วยเปลี่ยนเจตคติและพฤติกรรมได้

5. ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (A Theory of Reasoned Action) แนวคิดของทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลได้มีการพัฒนาและเสนอเต็มรูปแบบ โดยไอเซนและพิชบายน์มีสาระ ดังนี้ มนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและใช้ข้อมูลที่ตนมีอยู่อย่างเป็นระบบมนุษย์พิจารณาผลที่อาจเกิดจากการกระทำของตนเองก่อนตัดสินลงมือหรือไม่ทำพฤติกรรม ใจความของทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลมี ดังนี้

1. พฤติกรรมส่วนมากอยู่ภายใต้การควบคุมของเจตนาของบุคคล เจตนาเชิงพฤติกรรม (Behavioral Intention) ของบุคคลจึงเป็นตัวกำหนดที่ใกล้ชิดกับการกระทำ

2. เจตนาเชิงพฤติกรรมขึ้นอยู่กับตัวกำหนด 2 ตัว คือ

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นการประเมินทางบวกหรือลบของบุคคลต่อการกระทำเรียกว่า เจตคติต่อพฤติกรรม เจตคติต่อพฤติกรรมขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับผลของการกระทำ (Behavior of Consequences)

2.2 ปัจจัยทางสังคม เป็นการประมาณของบุคคลว่าตนจะมีการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective Norm) เพียงใด กลุ่มอ้างอิง หมายถึง บุคคลใกล้ชิดที่มีความสำคัญต่อบุคคลผู้นั้น การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงขึ้นอยู่กับความเชื่อเกี่ยวกับทัศนะของกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำของตน (Normative Belief) ซึ่งหมายถึง ความเชื่อที่ว่าบุคคลแต่ละคนที่อยู่ในกลุ่มอ้างอิงประสงค์จะให้ตนทำหรือไม่ทำพฤติกรรมนั้นเพียงใดและยังขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Motivation to Comply)

3. ความสำคัญของเจตคติต่อพฤติกรรม และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับเจตนาเชิงพฤติกรรมหรือพฤติกรรมเองนั่น คือ พฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจถูกกำหนดโดยเจตคติต่อพฤติกรรมมากกว่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ส่วนพฤติกรรมบางพฤติกรรมอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทั้งสองไล่เลี่ยกันความสำคัญของปัจจัยทั้งสองอาจแตกต่างกันจากบุคคลหนึ่งไปสู่อักบุคคลหนึ่ง

4. ตัวแปรภายนอก (External Variable) เช่น ตัวแปรชีวสังคม เจตคติต่อเป้าหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมนั้น ๆ หรือบุคลิกภาพจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก็ต่อเมื่อตัวแปรนั้น ๆ มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อพฤติกรรมมีอิทธิพลต่อการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงหรือมีอิทธิพลต่อน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรทั้งสองที่ส่อเจตนาเชิงพฤติกรรม

5. การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษาจำเป็นต้องกำหนดโดยคำนึงถึง

5.1 การกระทำ (Action) จะต้องกำหนดว่าเป็นการกระทำอย่างเดียว (Single Act) เช่น การให้ลูก ดื่มนม การสบูบุหรี่ เป็นต้น หรือเป็นกลุ่มการกระทำ (Behavior Category) เช่น การออกกำลังกาย ซึ่งอาจประกอบด้วยการกระทำย่อย ๆ หลายการกระทำ เช่น การวิ่ง การกระโดดเชือก และการเล่นฟุตบอล เป็นต้น

5.2 เป้าหมาย (Target) หมายถึง เป้าหมายของการกระทำ เช่น การให้ลูก ดื่มนม อาจกำหนดเป้าหมายเป็นให้ดื่มนมแม่

5.3 เวลา (Time) หมายถึง เวลาที่พฤติกรรมที่เราสนใจจะเกิดขึ้น เช่น การดื่มนมแม่ตอนค่ำ

5.4 บริบท (Context) หมายถึง สถานการณ์ที่พฤติกรรมที่เราสนใจศึกษาจะเกิดขึ้น เช่น การดื่มนมแม่ที่บ้าน

การกำหนดพฤติกรรมที่จะศึกษานี้สามารถกำหนดให้มีความเฉพาะตามที่เราสนใจจะศึกษา เมื่อกำหนดพฤติกรรมได้แล้ว การวัดเจตคติต่อพฤติกรรมก็ต้องวัดให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่กำหนดขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งได้มีทฤษฎีเจตคติต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

6.10 การวัดและประเมินผลเจตคติ

เจตคติเกิดจากความรู้สึกภายในจิตใจที่เป็นนามธรรมจึงวัดได้ยากเมื่อเทียบกับการวัดด้าน อื่น ๆ นักจิตวิทยาและนักวัดผลได้พยายามออกแบบวิธีการและสร้างเครื่องมือวัดเจตคติที่มีคุณภาพ สามารถวัดความรู้สึกของผู้ถูกวัดได้อย่างแท้จริง ดังนี้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543) ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550) และศักดิ์ สุนทรเสณี (2531) ได้สรุปวิธีการวัดเจตคติไว้สอดคล้องกันได้ ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นวิธีพูดคุยกันอย่างมีจุดหมาย ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายและตรงไปตรงมามากที่สุดวิธีหนึ่ง ซึ่งผู้สัมภาษณ์จะต้องเตรียมข้อรายการที่จะซักถามไว้อย่างดีข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่จะสามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย ผู้สัมภาษณ์จะได้ทราบความคิดหรือความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อย่างไรก็ตามผู้สัมภาษณ์ต้องสร้างบรรยากาศในการสัมภาษณ์ให้เป็นกันเอง ผู้ตอบรู้สึกสบายใจ เป็นอิสระ ไม่เครียด และคำตอบนั้นจะเป็นความลับ เพื่อให้ได้รับคำตอบที่จริงใจจากผู้ตอบ มิให้ผู้ตอบบิดเบือนคำตอบ เนื่องจากกังวลหรือกลัวที่จะแสดงความคิดเห็นบางอย่าง การสัมภาษณ์ที่ดีผู้สัมภาษณ์ต้องยึดตามแนววัตถุประสงค์ที่จะวัดและบันทึกไว้ได้อย่างถูกต้องต้อง ฟังมากกว่าพูดและต้องไม่หูเบา และใช้ข้อคำถามที่กระตุ้นให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบความรู้สึก

ต่อเป้าเจตคติที่ผู้ทำการสัมภาษณ์ต้องการได้ข้อคำถามหรือข้อรายการนั้นต้องเขียนเน้นความรู้สึกที่สามารถวัดเจตคติให้ตรงเป้าหมาย

2. การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการตรวจสอบบุคคลอื่น โดยการเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีจุดมุ่งหมายและมีแบบแผน เพื่อให้ทราบเจตคติของบุคคลที่สังเกต เครื่องมือสำคัญของการสังเกต คือ ประสาทสัมผัสทางตาและหูของผู้สังเกต ซึ่งผู้สังเกตควรจะมีการรับรู้และประสาทตาที่ดีมีการเตรียมข้อรายการของพฤติกรรม เพื่อการบันทึกได้ทันทีเมื่อผู้ถูกสังเกตแสดงพฤติกรรม การสังเกตเจตคติของคนต้องใช้เวลา เพื่อหาความแน่นอนของการเกิดพฤติกรรมนั้น จึงต้องทำการสังเกตหลายช่วงเวลาและมีความเป็นกลาง เพื่อให้ได้ข้อมูลจากการสังเกตที่ถูกต้องแน่นอน และใกล้เคียงกับความเป็นจริงไม่คลาดเคลื่อน

3. การรายงานตนเอง (Self – Report) เป็นวิธีการที่ให้ผู้ถูกวัดแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่สัมผัสเอง ทั้งที่เป็นภาพ ข้อความ หรือข้อคำถามที่ตอบด้วยการแสดงความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา เช่น รู้สึกชอบหรือไม่ชอบ เห็นว่าดีหรือไม่ดี ซึ่งผู้รายงานตัวเองจะเล่าหรือบรรยายความรู้สึกนึกคิดออกมาตามประสบการณ์ และความสามารถที่มีอยู่ ซึ่งแตกต่างกันออกไปในแต่ละบุคคล แบบทดสอบหรือมาตรวัดแบบต่าง ๆ ที่สอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของการสร้างและการวัด ได้แก่ Thurstone, Guttman, Likert และ Osgood คะแนนที่ได้จากการวัดเจตคติจะจัดแบ่งออกเป็นช่วง ๆ โดยแต่ละช่วงจะมีขนาดเท่ากันสามารถที่จะนำมาเปรียบเทียบความมากน้อยของเจตคติได้ วิธีนี้นิยมใช้วัดเจตคติกันมาก โดยเฉพาะงานวิจัยทางสังคมศาสตร์

4. เทคนิคจินตนาการ (Projective Techniques) เป็นวิธีการที่อาศัยสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งเร้าผู้ทดสอบ สถานการณ์ที่กำหนดให้จะไม่มีโครงสร้างที่แน่นอนทำให้ผู้สอบจะต้องจินตนาการออกมาตามแต่ประสบการณ์เดิมของตน แต่ละคนจะแสดงออกมาไม่เหมือนกัน เช่น การเติมประโยคให้สมบูรณ์ ภาพหรือเรื่องราวแปลก ๆ เล่านิทานจากภาพ เป็นต้น เมื่อผู้ทดสอบเห็นสิ่งเหล่านี้จะจินตนาการแล้วนำมาตีความหมาย กระตุ้นให้ผู้ทดสอบแสดงความคิดเห็นออกมา ซึ่งจะทำให้สามารถวัดเจตคติต่อเป้าหมายได้อย่างใกล้เคียงความจริง

5. การวัดสรีรภาพ (Physiological Measurement) เป็นวิธีการที่อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่น ๆ ในการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย เพื่อวัดความรู้สึกที่ทาให้พลังไฟฟ้าในร่างกายเปลี่ยนแปลง ซึ่งใช้หลักการเดียวกับเครื่องจับเท็จ

วรรณ์ดี แสงประทีปทอง (2544) กล่าวว่า การวัดเจตคติอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้แก่ วิธีการสังเกต วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการใช้มาตรวัด วิธีการวัดทางอ้อม วิธีการวัดร่องรอย และวิธีการวัดทางสรีระ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิธีการสังเกต การสังเกตเป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่เก่าแก่ที่สุด การสังเกต หมายถึง การเฝ้ามองและจดบันทึกพฤติกรรมของบุคคลอย่างมีแบบแผน การวัดเจตคติโดยการสังเกตนี้ผู้ศึกษาจะต้อง

อนุมานเจตคติของบุคคลเป้าหมายจากพฤติกรรมที่เขาแสดงในการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลนี้ ผู้สังเกตจะต้องสังเกตพฤติกรรมตามธรรมชาติของบุคคล กล่าวคือ 1. ไม่ให้ผู้สังเกตรู้ว่ากำลังถูกสังเกต 2. ไม่ขอความร่วมมือจากผู้ถูกสังเกต และ 3. ไม่เปลี่ยนแปลงปรากฏการณ์ที่ต้องการวัด นอกจากการใช้บุคคลเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมแล้ว พฤติกรรมบางประเภทอาจใช้เครื่องมือบันทึกได้ เช่น การนับจำนวนคนที่เข้าไปใช้บริการห้องสมุดข้อดีของการสังเกต คือ ใช้ได้ง่ายในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้สังเกตอาจสังเกตพฤติกรรมหลายอย่างไปพร้อม ๆ กันก็ได้ข้อจำกัดของการสังเกต คือ สามารถศึกษาได้เฉพาะพฤติกรรมปัจจุบันของบุคคล การแสดงพฤติกรรมอาจทำด้วยเหตุผลหลายอย่างและอาจถูกจำกัดด้วยสภาพแวดล้อม ฉะนั้นข้อมูลที่ได้จึงแคบและเฉพาะเจาะจง ซึ่งอาจทำให้การอนุมานเจตคติจากพฤติกรรมที่สังเกตได้ขาดความเที่ยงตรงโดยทั่วไปในการวัดเจตคติไม่นิยมใช้การสังเกตพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว แต่จะใช้ควบคู่ไปกับวิธีการสัมภาษณ์หรือวิธีการอื่น ๆ

2. วิธีการสัมภาษณ์ การสัมภาษณ์เป็นการถามให้ตอบด้วยปากเปล่า ผู้สัมภาษณ์อาจจดบันทึกคำตอบหรือ อัดเสียงคำตอบไว้แล้วนำมาวิเคราะห์ในภายหลัง การสัมภาษณ์จะทำให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมทั้งข้อมูลในอดีต ปัจจุบัน และอนาคตข้อดีของการสัมภาษณ์ คือ การเก็บข้อมูลทำได้สะดวก และสามารถเก็บข้อมูลได้มาก เป็นที่แน่ชัดในระยะเวลาอันสั้นและอาจจะได้ข้อมูลบางอย่างที่เป็นประโยชน์แก่เรื่องที่ศึกษา ซึ่งข้อมูลเช่นนี้อาจจะไม่เกิดขึ้นในการวัดด้วยวิธีการอื่น ๆ เช่น ผู้สัมภาษณ์ได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ที่ไม่ชอบรับประทานผักว่า เมื่อบุคคลที่ถูกสัมภาษณ์เป็นเด็กเคยรับประทานผักแล้วเกิดป่วยหนัก เพราะผักที่รับประทานเข้าไปมีสารกาจัดศัตรูพืชผสมอยู่มาก ข้อจำกัดของการสัมภาษณ์ คือ การสัมภาษณ์อาจไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริงจากผู้ตอบ ผู้ถูกสัมภาษณ์อาจรู้สึกว่าตนไม่มีอิสระเสรีพอที่จะตอบอย่างเปิดอก หรืออาจรู้สึกว่าไม่คุ้นเคยกับผู้สัมภาษณ์เพียงพอที่จะเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงของตน ฉะนั้นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เกี่ยวกับเจตคติของบุคคลต่อเรื่อง ต่าง ๆ อาจไม่ตรงกับความจริง แต่เป็นคำตอบที่ตอบตามความคาดหวังที่คิดว่าควรจะเป็น

3. วิธีการใช้มาตรวัด มาตรวัดเจตคติ หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยอาศัยระเบียบวิธีที่มีการศึกษาวิจัยกัน มาแล้วมาตรวัดเจตคติที่นิยมใช้ในปัจจุบันได้แก่ มาตรอันตรภาคเท่ากันของเทอร์สโตน มาตรวัดรวมของลิเคอร์ท มาตรวัดของกัตต์แมน และมาตรจำแนกความหมายของออสกูด

ข้อดีของการใช้มาตรวัด คือ สามารถใช้กับคนจำนวนมากได้ในเวลาเดียวกันทำให้สิ้นเปลืองงบประมาณน้อยกว่าวิธีการอื่น ๆ และผู้ตอบสามารถตอบได้โดยอิสระ มาตรวัดที่ใช้จะมีความชัดเจนในเชิงทฤษฎีและสามารถนำคะแนนการวัดเจตคติที่ได้ไปเปรียบเทียบระหว่างบุคคลหรือเป็นกลุ่มได้ วิธีการนี้จึงเป็นที่นิยมมาก

ข้อจำกัดของการใช้มาตรวัด คือ การสร้างเครื่องมือต้องใช้เวลามากกว่าวิธีการอื่นและในหลายกรณีเครื่องมือที่สร้างขึ้นไม่สามารถนำไปใช้กับเรื่องอื่น ๆ ได้ เช่น มาตรวัดรวมของลิเคอร์ทที่สร้างขึ้นสำหรับวัดเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก็ไม่สามารถนำไปใช้วัดเจตคติต่อการเรียนวิชา

ภาษาไทยได้ นอกจากนี่การใช้มาตรวัดจะใช้ได้เฉพาะผู้ที่อ่านออกเขียนได้และกลุ่มเป้าหมายอาจไม่ยอมตอบและไม่ส่งแบบสอบถามกลับคืน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ระบุถึงวิธีการวัดเจตคติว่า มาตรวัดเจตคติที่มักนิยมใช้มีอยู่ 3 ชนิด ได้แก่ วิธีของเทอร์สโตน (Thurston Type) วิธีของลิเคอร์ท (Likert) และวิธีของออสกู้ด (Osgood) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีของเทอร์สโตน (Thurston Type) ใช้การสร้างข้อความทางบวก ข้อความเป็นกลาง และข้อความทางลบให้ได้มากที่สุด โดยให้แต่ละข้อมีมาตรวัด 11 ช่วง จาก A ถึง K ซึ่งข้อความ A เป็นข้อความทางลบ ลักษณะที่จะวัดกลุ่มข้อความ B C D E เป็นข้อความทางลบน้อยลงตามลำดับ ต่อมาข้อความ F เป็นข้อความที่มีความเป็นกลาง และกลุ่มข้อความ G H I J K เป็นข้อความทางบวกมากขึ้นตามลำดับแล้วให้กลุ่มบุคคลจำนวนหนึ่งทำการตัดสินข้อความที่สร้างขึ้น เพื่อเป็นการตัดสินว่าแต่ละข้อความสนับสนุนหรือต่อต้านมากน้อยเพียงใด

2. วิธีของลิเคิร์ท (Likert) ใช้แบบวัดความรู้สึกและความเชื่อของบุคคลทั้งทางบวกและทางลบ โดยกำหนดช่วงความรู้สึกของบุคคลเป็น 3 – 5 ช่วง เช่น 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยการกำหนดคะแนนการตอบแต่ละตัวเลือกสำหรับข้อความทางบวก เป็น 5 4 3 2 1 และสำหรับข้อความทางลบเป็น 1 2 3 4 5 ซึ่งข้อความที่จะใช้ในมาตรวัดจะต้องประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกที่ดีและไม่ดีต่อสิ่งที่ต้องการจะวัดในจำนวนข้อที่เท่า ๆ กัน อาจจะมีข้อความประมาณ 18 – 20 ข้อความขึ้นไป โดยจำนวนข้อนั้นควรคำนึงถึงกลุ่มตัวอย่างและระดับอายุ เช่น ความสามารถในการอ่าน อาจทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการตอบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กจึงไม่ควรมีหลายข้อจนเกินไป

3. วิธีของออสกู้ด (Osgood) เป็นการให้บุคคลใช้ความหมายทางภาษา เพื่อศึกษามโนทัศน์ของสิ่งของ สถานที่ เหตุการณ์ บุคคล ฯลฯ โดยใช้คาศัพท์ที่อธิบายคุณลักษณะของสิ่งเร้าในลักษณะเป็นคำตรงกันข้ามที่มีลำดับความมากน้อยจากด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่งทั้งหมด 7 อันดับ ซึ่งพิจารณาถึงองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ 1. การประเมินค่า เช่น ดี – เลว ชอบ – ไม่ชอบ 2. ศักยภาพ เช่น หนัก – เบา แข็งแรง – อ่อนแอ และ 3. การเคลื่อนไหว เช่น รวดเร็ว – เชื่องช้า ร่าเริง – เหงาหงอย

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่า พฤติกรรมด้านเจตคติ เป็นพฤติกรรมที่ว่าด้วยความรู้สึก ความสนใจ ค่านิยม และอารมณ์ของบุคคลด้วยกัน แต่ในหลักการพลศึกษาจะได้เห็นว่า เจตคติของการออกกาลังกายและการเล่นกีฬา เกิดควบคู่กันไปในระหว่างการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาและการเล่นกีฬานั้นเป็นพฤติกรรมที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตจริง โดยเฉพาะเจตคตินั้นเป็นพฤติกรรมที่มีความสำคัญในการที่จะช่วยให้นักเรียนได้นำพฤติกรรมที่เรียนไปแล้วไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในโอกาสต่อไปอีก แต่เนื่องจาก พฤติกรรมทางด้านเจตคตินี้เป็นพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม

จึงทำให้มีความยากลำบากในการวัดและประเมินผลมากกว่าพฤติกรรมด้านอื่น ๆ ดังนั้นครูพลศึกษาส่วนใหญ่แม้จะได้วางจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้บรรลุพฤติกรรมด้านนี้ไว้แล้วก็ตาม แต่ก็มักไม่ค่อยได้ทำการวัดเพื่อประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่วางไว้เท่าที่ควร

แบบหรือวิธีการวัดพฤติกรรมทางด้านเจตคติ ได้แก่

1. แบบวัดเจตคติทางพลศึกษาของอดัมส์ (Modified Adams Attitude Scale)

2. แบบวัดเจตคติทางพลศึกษาซึ่งดัดแปลงจากแบบวัดเจตคติของเวียร์ (Modified Wear Attitude Scale)

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า วิธีการวัดและประเมินผลเจตคติ ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกต การรายงานตนเอง เทคนิคการจิตนาการ การวัดสรีรภาพ และมาตรวัดเจตคติ สามารถเลือกวิธีการวัดและประเมินเจตคติได้ตามความถูกต้องและเหมาะสม

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ เจตคติหมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า ที่แสดงออกมาในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ภายนอก ปัจจัยที่เกี่ยวข้องและส่งผลต่อเจตคติในการเรียนวิชากรีฑาแบ่งออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้ ดังนี้ 1.ปัจจัยด้านส่วนตัว แบ่งออกเป็นนิสัยและบุคลิกภาพในการเรียน และแรงจูงใจในการเรียน 2. ปัจจัยด้านสังคม แบ่งออกเป็นครูผู้สอน เพื่อน และครอบครัว ผู้ปกครอง 3. ด้านการจัดการเรียนรู้ แบ่งออกเป็นความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีการจัดเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล 4. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน แบ่งออกเป็นสถานที่และอุปกรณ์ในการเรียน สภาพอากาศ และสิ่งอำนวยความสะดวก

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 งานวิจัยในประเทศ

วิสุทธ์ ทิพย์พงษ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยเพื่อการอาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพตามการรับรู้ของบุคลากรในวงการมวย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครังนี้ ได้แก่ นายสนามมวย ผู้จัดรายการแข่งขันมวย ผู้จัดการนักมวย หัวหน้าค่ายมวยนักมวย ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน และผู้สื่อข่าวกีฬา ในเขตกรุงเทพมหานคร และเขตปริมณฑลรวม 150 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพปัจจุบันของการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ มีนักมวยไทยเป็นแชมเปี้ยนโลกหลายคน นักมวยที่เป็นผู้เยาว์ได้รับความนิยมจากคนดูมากกว่านักมวยผู้ใหญ่มีจ้านวนองค์กรกีฬาที่จะพัฒนาและสนับสนุนมวยไทยน้อย ค่ายมวยส่วนใหญ่ยังไม่ขึ้นทะเบียนนักมวยมีรายได้ไม่เพียงพอ ยังมีสนามมวยไม่ครบทุกจังหวัดปัจจุบันมีพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 บุคคลในวงการมวยขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ. 2542 ในกรุงเทพมหานครมีการจัดแข่งขันกีฬามวยไทยทุกวัน การ

เผยแพร่และประชาสัมพันธ์กีฬามวยไทยยังมีน้อย และสวัสดิการส่วนใหญ่ของนักมวยได้มาจากหน่วยงานเอกชน 2. ปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อพิจารณาปัญหาของทุกด้านเป็นรายข้อสามารถเรียงล้าดับปัญหาข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดและรองลงมาตามล้าดับรวม 4 ล้าดับ ได้แก่ นักมวยที่ไม่อยู่ในเครือผู้จัดรายการแข่งขันมวย แม้จะมีอันดับความสามารถสูงก็ไม่มีโอกาสได้ชิงแชมเปี้ยน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75) ไม่มีการให้แชมเปี้ยน 2 สนามมวยมาตรฐานพิสูจน์ความสามารถ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60) นักมวยที่ทุพพลภาพยังขาดการให้การสงเคราะห์ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.53) และยังไม่มีการให้ความรู้ความเข้าใจที่ดีแก่บุคคลในวงการมวยเกี่ยวกับกองทุนกีฬามวย (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.52)

สุรเชษฐ์ โชติวรานนท์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์คือ 1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเพทมหานคร และ 2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเพทมหานคร โดยศึกษาปัจจัยหลัก 4 ตัว ได้แก่ 1. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา 2. ปัจจัยทางด้านสังคม 3. ปัจจัยทางด้านการเรียนการสอน และ 4. ปัจจัยทางด้านกายภาพ และศึกษาปัจจัยย่อย 12 ตัว ได้แก่ 1. ปัจจัยทางด้านความเชื่ออำนาจภายในตน 2. ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจภายใน 3. ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจภายนอก 4. ปัจจัยทางด้านพ่อแม่หรือผู้ปกครอง 5. ปัจจัยทางด้านครูพลศึกษา 6. ปัจจัยทางด้านเพื่อน 7. ปัจจัยทางด้านวิธีสอน 8. ปัจจัยทางด้านความเหมาะสมของเนื้อหา 9. ปัจจัยทางด้านการวัด และประเมินผล 10. ปัจจัยทางด้านสนามกีฬาและอุปกรณ์กีฬา 11. ปัจจัยทางด้านสภาพอากาศ มลพิษ และ 12. ปัจจัยทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเพทมหานคร จำนวน 400 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson’s Product Moment Correlation Coefficient) รวมทั้งวิเคราะห์หาปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) โดยทดสอบระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ได้รับ .05

ผลการวิจับพบว่า

1. ปัจจัยหลักที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ได้แก่ 1. ปัจจัยทางด้านความเชื่ออำนาจภายในตน 2. ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจภายใน 3. ปัจจัยทางด้านแรงจูงใจภายนอก 4. ปัจจัยทางด้านพ่อแม่หรือผู้ปกครอง 5. ปัจจัยทางด้านครูพลศึกษา 6. ปัจจัยทางด้านเพื่อน 7. ปัจจัยทางด้านวิธีสอน 8. ปัจจัยทางด้านความเหมาะสมของเนื้อหา 9. ปัจจัยทางด้านการวัดและประเมินผล

10. ปัจจัยทางด้านสนามกีฬาและอุปกรณ์กีฬา 11. ปัจจัยทางด้านสภาพอากาศ มลพิษ และ 12. ปัจจัยทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

2. ปัจจัยหลักที่ร่วมกันทำนายการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาคือ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา และปัจจัยทางด้านสังคม ปัจจัยทั้ง 3 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายการมีเจตคติที่ต่อวิชาพลศึกษาได้ร้อยละ 45.2

3. ปัจจัยย่อยที่ร่วมกันทำนายการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาคือ ปัจจัยทางด้านความเชื่ออำนาจภายในตน ปัจจัยทางด้านความเพื่อน ปัจจัยทางด้านความการวัดและประเมินผล ปัจจัยทางด้านความความเหมาะสมของเนื้อหา และปัจจัยทางด้านแรงจูงใจภายใน ปัจจัยทั้ง 5 ตัวนี้สามารถร่วมกันทำนายการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาได้ร้อยละ 47.4

เฉลิมรัฐ ทองศิริมณีรัตน์ ผาณิต บิลมาศ และสมชาย ไกรสังข์ (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนในจังหวัดลำปาง พ.ศ. 2551 การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนจังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกรีฑานักเรียนจังหวัดลำปาง ปี พ.ศ. 2551 ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 252 คน ให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .93 แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจของเยาวชนชาย และเยาวชนหญิงโดยใช้สถิติที (t – test) และสถิติเอฟ (F – test) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจภายในของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำปางมีค่าความถี่ในระดับมากที่สุดในด้านความรู้สึก ภาคภูมิใจที่ได้เป็นนักกรีฑาของจังหวัด เพื่อให้มองดูเป็นที่น่าดึงดูดใจโดดเด่นในสังคม และรู้สึกในคุณค่าของตนเองและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น คิดเป็นร้อยละ 47.6, 39.7 และ 39.7 ตามลำดับ และระดับแรงจูงใจภายในที่มีค่าความถี่ในระดับน้อยที่สุดในเรื่องความต้องการสู่ความสำเร็จเกี่ยวกับเกียรติยศ และชื่อเสียงคิดเป็นร้อยละ 25

2. แรงจูงใจภายนอกของนักกรีฑาเยาวชนในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดลำปางมีค่าความถี่ในระดับมากที่สุด ในเรื่องความรู้สึกภาคภูมิใจที่มีการจัดการแข่งขัน โดยมีรางวัลเป็นสิ่งกระตุ้นนักกรีฑาเยาวชนที่มีชื่อเสียงทุก ๆ ระดับจะได้รับการยกย่องและชมเชย คิดเป็นร้อยละ 36.5 และ 28.2 ตามลำดับ และระดับแรงจูงใจภายนอกที่มีค่า ความถี่ในระดับน้อยที่สุดในเรื่องการลงโทษว่ากล่าวตักเตือนในนักกรีฑาเยาวชนที่ขาดวินัยคิดเป็นร้อยละ 15.9

3. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างนักกรีฑาชายและนักกรีฑาหญิงไม่แตกต่างกัน

4. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 1 เขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 2 และเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 1 และเขต 2 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 1 และ เขต 3 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจของนักกรีฑาระหว่างเขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 2 และ เขต 3 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรัณย์ รื่นณรงค์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานครการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร โดยจำแนกปัจจัยที่ศึกษาเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาพลศึกษา แรงจูงใจในการเรียนวิชาพลศึกษาและบุคลิกภาพ ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาพลศึกษาของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพในการเรียนวิชาพลศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่2โรงเรียนสาธิตแห่ง มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 256 คน เป็นนักเรียนชาย 138 คน และนักเรียนหญิง 118 คนซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่ง ชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้น และเพศเป็นชั้น (Strata) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาพลศึกษา แรงจูงใจในการเรียนวิชาพลศึกษา บุคลิกภาพ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาพลศึกษาของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพในการเรียนวิชาพลศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูผู้สอนวิชาพลศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ลักษณะทางกายภาพในการเรียนวิชาพลศึกษา บุคลิกภาพ และแรงจูงใจในการเรียนวิชาพลศึกษา ซึ่งปัจจัยทั้ง 5 นี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 63.30

สรายุธ รักภู่ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑา ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 จานวน 280 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 146 คน เพศหญิง จำนวน 134 คน และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .89 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t - test) วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของแอลเอสดี (LSD) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 มีแรงจูงใจในระดับมากทั้งแรงจูงใจภายใน และแรงจูงใจภายนอก

2. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ระหว่างเพศชายและเพศหญิง มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ไม่แตกต่างกัน

3. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ที่มีประสบการณ์ต่างกันในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑาไม่แตกต่างกัน

4. แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39 ที่มีประเภทการแข่งขันต่างกัน มีแรงจูงใจในการเล่นกรีฑา ไม่แตกต่างกัน

ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล และชาญชัย ยมดิษฐ์ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชามวยไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรรายวิชามวยไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขต

กำแพงแสน ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา และโรงเรียนกำแพงแสนวิทยา โรงเรียนละ 80 คน โดยการสุ่มแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร 2. แบบสอบถามความคิดเห็น 3. แผนการจัดการเรียนรู้ 4. แบบวัดความรู้ 5. แบบทดสอบทักษะ 6. แบบวัดเจตคติ 7. แบบวัดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน และ 8. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายที่สัมพันธ์กับสุขภาพ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าทีผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรรายวิชามวยไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยผ่านขั้นตอนการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ทำให้ได้เอกสารหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษาได้

ธีรวุฒิ พรหมจมร (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของ นักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 จำนวน 285 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นอย่างไม่เป็นสัดส่วน (non - proportional stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดย การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t - test Independent) ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก (X=4.12, SD=0.41) ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก

2. ค่าเฉลี่ยแรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาสาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37 ระหว่างนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับนักกีฬาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกัน

ภัทรดนัย ประสานตรี (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 รวมทั้งสิ้นจานวน 240 คน เป็นชายจานวน 144 คน เป็นหญิงจานวน 96 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นอย่างเป็นสัดส่วน (proportional stratified random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่

ผู้วิจัยสร้างขึ้นมามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .95 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ แจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความ แปรปรวนทางเดียว กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัย แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 โดยรวมมีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 ทั้งด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด ด้านความคิดเหน็เกี่ยวกับตนเองและบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านประโยชน์และโอกาสที่ได้รับ และด้านเกียรติย ศชื่อเสียง

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40

2.1 แรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามตัวแปรเพศพบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

2.2 แรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40 จำแนกตามประสบการณ์ในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลพบว่า แรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ไม่แตกต่างกัน

ชาญวิทย์ สร้อยค้า (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรวิชาพลศึกษาเพื่อการพัฒนาบุคลิกภาพ เรื่องฟุตซอล สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชันปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรวิชาพลศึกษา เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ เรื่องฟุตซอล สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชันปีที่ 1 โดยดำเนินงาน 7 ขั้นตอน คือ 1. การสำรวจความต้องการให้พัฒนาหลักสูตร 2. การสร้างหลักสูตรฉบับร่าง 3. การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร 4. การทดลองใช้หลักสูตร 5. การประเมินหลักสูตร 6. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร 7. การเผยแพร่หลักสูตรฉบับสมบูรณ์ โดยทดลองใช้หลักสูตรกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างของวิทยาลัยเทคโนโลยีพณิชการราชดำเนิน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จ้านวน 32 คน ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้ปกครองร้อยละ 93.75 และนักเรียนร้อยละ 100.00 ความต้องการให้พัฒนาหลักสูตรฟุตซอล 2. หลักสูตรฉบับร่างที่พัฒนาขึ้น มีสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาประโยชน์ ความรู้ทั่วไป ทักษะการเล่น กฎ กติกาและผู้ตัดสิน กีฬา ฟุตซอล และการเล่นเป็นทีม 3. ผลการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่าองค์ประกอบของหลักสูตรความเหมาะสมและสอดคล้องกันในระดับมาก 4. การทดลองใช้หลักสูตรพบว่า มีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องระยะเวลาเรียนและความเพียงพอของสื่อในบางแผนการจัดการเรียนรู้ 5. ผลการประเมินหลักสูตรหลังทดลองใช้พบว่า นักเรียน มีความรู้ความเข้าใจ และทักษะปฏิบัติผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 6. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรท้าได้โดยการเพิ่มระยะเวลาเรียน และกำหนดแนวทางการจัดเตรียมสื่อการเรียนรู้ให้เพียงพอกับจ้านวนนักเรียนในบางแผนการสอน 7. การ

นำเสนอ เผยแพร่ หลักสูตรโดยการเผยแพร่ต่อสถานศึกษาที่ใช้ทดลอง สถานศึกษาที่มีการสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และวารสารวิชาการ

นิศาชล ภาวงศ์ (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การนำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยครังนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นของหลักสูตรรายวิชา พลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย 2. เพื่อนำเสนอร่างหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้าใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 525 คน แบ่งเป็นครูพลศึกษาและผู้บริหาร โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไป 180 ชุด ได้กลับคืนมา 140 ชุด คิดเป็นร้อย ละ 77.78 โดยเป็นแบบสอบถามของผู้บริหาร 20 ชุด แบบสอบถามของครูพลศึกษา 120 ชุด และส่งแบบสอบถาม ให้นักเรียนชันมัธยมศึกษาตอนปลายจ้านวน 450 ชุด ได้กลับคืนมา 385 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.56 เครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัยคือ แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ พบว่า ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องรวมของผู้บริการและครู พลศึกษาเท่ากับ 0.73 และได้ค่าดัชนีความสอดคล้องรวมของนักเรียนเท่ากับ 0.77 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1. การจัดการเรียนรู้รายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วย 4 ด้านคือ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ สภาพ ปัญหาโดยรวมพบว่า ผู้บริหารมีสภาพปัญหาอยู่ในระดับ ปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก ขณะที่ความต้องการจ้าเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมากและพบว่าครูพลศึกษามีสภาพ ปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีสภาพปัญหาอยู่ในระดับมาก ขณะที่ความต้องการจำเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมากและนอกจากนี้พบว่า นักเรียนมีสภาพปัญหา และความต้องการจำเป็นในทุกด้านอยู่ในระดับมาก 2. การนำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาประกอบด้วย จุดมุ่งหมายหลักสูตร โครงสร้างรายวิชา จุดประสงค์ของรายวิชาน้ำใจนักกีฬา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน คำอธิบายรายวิชา ประมวลรายวิชา และการวัดและการประเมินผล

กษมา สุขุมาลจันทร์ (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อ ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกของนักกีฬาชักกะเย่อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จำแนกตามเพศและประสบการณ์การแข่งขัน ประชากรที่ใช้ใน

การวิจัยครั้งนี้ คือ นักกีฬาชักกะเย่อ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 จานวน 204 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 มีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .94 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบียงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t - test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ทางเดียว (One way ANOVA) กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe)

ผลการวิจัยพบว่า

1. แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32 ด้านแรงจูงใจภายใน อยู่ในระดับมาก ด้านแรงจูงใจภายนอก อยู่ในระดับมาก

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ ระหว่างนักกีฬาหญิง กับนักกีฬาชาย พบว่า ด้านแรงจูงใจภายนอก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อ ระหว่างนักกีฬาที่มีประสบการณ์การแข่งขันต่างกันพบว่า ด้านแรงจูงใจภายในมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภัทรพงศ์ รัตนกาญจน์ (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้ตามหลักการทรงงานของรัชกาลที่ 9 และทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัยที่มีต่อเจตคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตาม หลักการทรงงานของรัชกาลที่ 9 และทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัยที่ส่งผลต่อเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2. เพื่อเปรียบเทียบผลของความแตกต่างด้านเจตคติของกลุ่มทดลองที่ได้รับการ จัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยประยุกต์ใช้หลักการทรงงานของศาสตร์พระราชาและทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัยกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาแบบปกติกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 50 คน โรงเรียนในสังกัดสานักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษากรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตาม หลักการทรงงานของรัชกาลที่ 9 และทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัย จำนวน 25 คน และนักเรียนกลุ่ม ควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามหลักการทรงงานของรัชกาลที่ 9 และทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัย จำนวน 8 แผน และแบบวัดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่า “ที”

ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อวิชาพลศึกษาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อวิชาพลศึกษาหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทนงศักดิ์ ลิ่มเนี่ยว และประภาส มันตะสูตร (2561) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา แรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล และศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยการบริหารภายในองค์การ ประชากรที่ศึกษา คือ นักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล จานวน 113 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์สำเร็จรูปด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในการแจกแจงความถี่ในรูปของตารางสถิติค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Means) ค่าส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation) และสถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ สถิติ t-test, F - test (One - way ANOVA) เพื่อใช้ทดสอบความแตกต่างของตัวแปรที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล ในภาพรวม ทุกด้าน มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมากทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก มีระดับแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูลไม่แตกต่างกัน นักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูลที่ศึกษาส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการภายในองค์กรที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล ในภาพรวม ทุกด้านอยู่ในระดับ ปานกลาง การทดสอบสมมติฐานนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูลทั้งหมดมีปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการบริหารงานแตกต่างกัน ระดับแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จาตุรนต์ ลิ่มหัน และภาคภูมิ รัตนโรจนากุล (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการตัดสินใจเล่นกีฬาฟุตซอลอาชีพ การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาฟุตซอลอาชีพและเพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้า ร่วมการแข่งขัน เอไอเอส ฟุตซอลไทยลีก และดิวิชั่น1 2018 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน เอไอเอส ฟุตซอลไทยลีก และดิวิชั่น1 2018 จำนวน 22 ทีม ทีมละ 18 คน รวมทั้งสิ้น 396 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม “ แรงจูงใจในการตัดสินใจเล่นกีฬาฟุตซอลอาชีพ ” สำหรับนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน เอไอเอส ฟุตซอลไทยลีกและดิวิชั่น 1 2018 วิเคราะห์ข้อมูลโดย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที ผลการวิจัยพบว่า 1. แรงจูงใจของนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน เอไอเอสฟุตซอลไทยลีกและดิวิชั่น 1 2018 มีแรงจูงใจภายในอยู่ในระดับมาก มีแรงจูงใจภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง 2. ปัจจัยแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน เอไอเอส ฟุตซอลไทยลีกและดิวิชั่น 1 2018 ด้านความรัก ความสนใจ และความถนัด มีแรงจูงใจอยู่ในระดับมาก ด้าน

รายได้และผลประโยชน์ ด้านเกียรติยศและชื่อเสียง และด้านความก้าวหน้าในอนาคตมีแรงจูงใจอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.89, 3.21 และ 3.38 ตามลำดับ 3. ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตซอลอาชีพที่ลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขัน เอไอเอส ฟุตซอลไทยลีกและดิวิชั่น 1 2018 ระหว่างแรงจูงใจภายในกับแรงจูงใจภายนอก และระหว่างปัจจัยแรงจูงใจทั้ง 4 ด้าน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกรายการ

ยงยุทธ ลาดนอก (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬา มวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา ซึ่งขั้นตอนการทำวิจัย 4 ขั้นตอน 1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร ตารา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2. สร้างต้นร่างแบบสอบถาม แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของเด็กนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา 3. นำต้นร่างแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคาแนะนาปรับปรุง ตรวจสอบ ความครอบคลุม ความเหมาะสม 4. การหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้ 1. หาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องความคิดเห็น (IOC) 2. หาคุณภาพด้านความเที่ยงตรงของเครื่องมือ จากนักเรียนซึ่งเป็นกีฬามวยสากลสมัครเล่นโรงเรียน กีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษาจานวน 224 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแรงจูงใจ ในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา ที่ผู้วิจัยสร้าง ขึ้นมีความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .87 แบบสอบถามดังกล่าวประกอบด้วย 6 ด้าน คือ 1. ด้านสุขภาพอนามัย 2. ด้านรายได้และผลประโยชน์ 3. ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ 4. ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง 5. ด้านเกียรติยศชื่อเสียง 6. ด้านความก้าวหน้าในอนาคต วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t - test, Independent) และทดสอบแบบค่าเอฟ (F - test)

ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา ระหว่างเพศชายและเพศหญิงพบว่า มีความแตกต่างกันในด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ และด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ระหว่างช่วงอายุ 12 - 14 ปี 15 - 16 ปี และ17 - มากกว่า 18 ปี พบว่า มีความแตกต่างกัน ในด้านสุขภาพอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความก้าวหน้าในอนาคต ระหว่างประสบการณ์การชกมวย 1 - 2 ปี 3 - 4 ปี และมากกว่า 4 ปี พบว่า แตกต่างกันในทุกด้าน การวิจัยครั้งนี้พบว่า แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา เป็นแรงกระตุ้นที่ช่วยให้นักกีฬาเกิดแรงจูงใจการเล่นกีฬามากยิ่งขึ้น และเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจด้านสุขภาพอนามัย ด้าน

รายได้และผลประโยชน์ ด้านความรัก ความถนัด และความสนใจ ด้านบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ด้านเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความก้าวหน้าในอนาคตของนักกีฬา ผลวิจัยครั้งนี้ ยังได้เป็นแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมนักกีฬามวยสากลสมัครเล่น และปลูกฝัง ให้นักกีฬามีความรัก ความสนใจในกีฬามวยสากลสมัครเล่นเป็นอันดับแรก ซึ่งควรนำผลที่ได้รับจาก การวิจัยในครั้งนี้ไปใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาเพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาวงการมวยสากลสมัครเล่นต่อไป

วิสิทธิ์ ศรีแก้ว (2564) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง อิทธิพลของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และปัจจัยร่วมที่มีต่อเจตคติของนักเรียนในวิชาพลศึกษา การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และปัจจัยร่วมที่มีต่อเจตคติของนักเรียนในวิชาพลศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 544 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple linear regression) โดยวิธี Forward selection ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติในวิชาพลศึกษาของนักเรียนที่มีอิทธิพลมากที่สุดคือปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ รองลงมาคือระดับความชอบวิชาพลศึกษา รองลงมาคือความสนุกสนานในชั่วโมง พลศึกษา และเพศซึ่งนักเรียนชายจะมีเจตคติในวิชาพลศึกษาสูงกว่านักเรียนหญิงตามลำดับ

เมสญา แทนสง่า (2565) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจโดยใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (quasi - experimental research) one group;pretest - posttest design กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4/2 โรงเรียนเซนต์โยเซฟระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 23 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างแบ่งเป็นกลุ่ม (cluster random sampling) ระยะเวลาการวิจัย 1 ภาคเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แผนการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาโดยใช้รูปแบบการสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจ หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผ่านผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้กับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ด้วยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.80 –1.00 และ 2. แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย ด้านสมรรถภาพทางกายพิสัย และด้านจิตพิสัย หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผ่านผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องของแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษากับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ด้วยวิธีการของ Rovinelli and Hambleton ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence: IOC) ตั้งแต่ 0.80 –1.00 โดยด้านพุทธิพิสัย มี

ค่าระดับความยากง่าย ตั้งแต่ 0.30 –0.57 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.36 –0.64 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ paired samples t-test อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาหลังการใช้รูปแบบการสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจ 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านทักษะพิสัย และด้านจิตพิสัย ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษาหลังการใช้รูปแบบการสอนเกมเพื่อความเข้าใจด้านสมรรถภาพทางกายพิสัย 3 องค์ประกอบ คือ ความอ่อนตัว และความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อ ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 องค์ประกอบของร่างกายแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความอดทนของระบบไหลเวียนเลือดและระบบหายใจ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Wood (1988) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบเจตคติต่อกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนที่เก่งและไม่เก่งทางด้านวิชาการ ประชากรที่ศึกษาคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 802 คน โดยมีนักเรียนที่เก่งทางด้านวิชาการ จำนวน 369 คน และนักเรียนที่ไม่เก่งทางด้านวิชาการ 433 คน การวิจัยนี้ใช้แบบวัดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา (CATIPA) ในการวัด พบว่า 1. นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษา 2. นักเรียนมีความเชื่อว่าการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาเป็นการได้รับโอกาสในการเข้าร่วมสังคมกับคนอื่น 3. นักเรียนตระหนักถึงคุณประโยชน์ของกิจกรรมพลศึกษาในด้านสุขภาพและสมรรถภาพมากที่สุด 4. นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา เพื่อลดความเครียดมากที่สุด 5. นักเรียนที่เรียนเก่งทางด้านวิชาการและไม่เก่งทางด้านวิชาการมีความแตกต่างกันเกี่ยวกับเจตคติต่อกิจกรรมพลศึกษา 6. นักเรียนที่เรียนเก่งทางด้านวิชาการส่วนมาก จะไม่เห็นด้วยและไม่เข้าร่วมปฏิบัติกิจกรรมที่ท้าทาย 7. นักเรียนหญิงที่เรียนเก่งและไม่เก่งทางด้านวิชาการมีความแตกต่างเกี่ยวกับเจตคติต่อกิจกรรมพลศึกษา 8. นักเรียนชายที่เรียนเก่งและไม่เก่งทางด้านวิชาการมีความแตกต่างเกี่ยวกับเจตคติต่อกิจกรรมพลศึกษา 9. นักเรียนหญิงชื่นชอบกิจกรรมพลศึกษาทางด้านสุนทรียภาพมากกว่านักเรียนชาย

McMillan (1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองของนักเรียนต่อแผนการสอนในวิชาพลศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อบรรยายการตอบสนองของนักเรียนที่มีต่องานแผนการสอนในวิชาพลศึกษา ดังนี้ 1. การยอมรับทางสังคมตามการรับรู้ 2. สมรรถภาพทางกีฬาตามการรับรู้ 3. ความรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่า 4. การปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามเป้าหมาย 5. เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา 6. เวลาในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง การวิจัยนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 4 (Grade 4) จำนวน 143 คน ระดับ 6 (Grade 6) จำนวน 7 คน และระดับ 9 (Grade 9) จำนวน

142 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

พบข้อสรุป โดยที่ข้อสรุปจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวแปรอื่นนอกเหนือจากตัวแปรที่ทำการศึกษา ดังนี้

1. การรับรู้ของนักเรียนด้านสมรรถภาพทางกีฬามีความสัมพันธ์กับระดับการเข้าร่วมในวิชาพลศึกษา การรับรู้ทางบวกทางด้านสมรรถภาพของนักเรียนมีระดับการเข้าร่วมสูงสุดในชั้นเรียน

2. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษามีค่าลดลง ขณะที่ระดับชั้นของนักเรียนสูงขึ้นจากระดับ 4 ถึงระดับ 9

3. ระดับการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนมีค่าลดลง ขณะที่ระดับชั้นของนักเรียนสูงขึ้นจากระดับ 4 ถึงระดับ 9

4. การปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามเป้าหมายที่นักเรียนตั้งไว้ไม่สนับสนุนต้อพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมที่ลงลงในวิชาพลศึกษา

5. นักเรียนระดับ 4 มีวิสัยทัศน์และเป้าหมายต่อการทำงานและประกอบกิจกรรมมากกว่านักเรียนระดับ 6, 7 หรือ 9

6. นักเรียนใช้เวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาน้อยลง โดยเฉพาะกิจกรรมที่ใช้กำลัง

7. พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนในวิชาพลศึกษาไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้พฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษานอกโรงเรียน

Karussanu and Roberts (1995) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในกิจกรรมพลศึกษา โดยเฉพาะในแง่บทบาทของบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน และประสิทธิภาพของตนเอง การศึกษานี้ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศเสริมแรงจูงใจ แรงจูงใจภายใน และประสิทธิภาพของตนเองในกิจกรรมพลศึกษา และเพื่อค้นหาบทบาทของการกำหนดเป้าหมายชัดเจนและบรรยากาศ เสริมแรงจูงใจภายในที่มีต่อระดับแรงจูงใจภายในและประสิทธิภาพของตน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา จำนวน 247 คน ที่ลงทะเบียนและเข้าร่วมเรียนเทนนิสระดับพื้นฐาน แบบสอบถามนั้นเกี่ยวกับเป้าหมายของการเล่นกีฬา บรรยากาศที่ช่วยเสริมความต้องการเรียน ดัชนีชี้ถึงแรงจูงใจภายในประสิทธิภาพ และความสามารถของตนเองที่มีครูชี้แนะจะทำให้นักเรียนสนุกสนานมีความพยายามพัฒนาความสามารถ เมื่อมีการเรียนการสอนโฟร์แฮนด์ แบคแฮนด์ และวอลเลย์ในช่วงที่ให้นักเรียนแสดงหากมีความตึงเครียดจะให้ผลดีแต่ในทางชี้แนะและสาธิต การตั้งเป้าหมายทางอารมณ์ แสดงว่ามีแรงจูงใจภายในขณะที่บรรยากาศเสริมแรงจูงใจที่รับรู้โดยจะแสดงประสิทธิภาพได้ จะเห็นได้ว่าการแยกแยะช่วงชี้แนะช่วงแสดงออกจากกันจะมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนในการทำกิจกรรมพลศึกษา

Luck and Sineslair (1996) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความแตกต่างทางเพศกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา” โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อที่จะหาปัจจัยที่เป็นตัวกาหนดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จานวน 488 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกาหนดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาได้แก่ 1. เนื้อหาวิชา 2. พฤติกรรมของผู้สอน 3. บรรยากาศในชั้นเรียน 4. การรับรู้ 5. อุปกรณ์ และไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมดนี้

Vincent; & Charles (1997) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจในการเข้าร่วมแข่งขันฟุตบอลในโรงเรียน และระดับมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาชาย 52 คน นักกีฬาหญิง 46 คน โดยการใช้แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักกีฬาที่เข้าร่วมเพราะต้องการความสนุกสนาน ปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และการมีเพื่อนใหม่ นักกีฬาชายที่เข้าร่วมเพราะต้องการมีสมรรถภาพร่างกายที่ดีตามแบบฉบับของนักกีฬาฟุตบอล ตรงกันข้ามกับนักกีฬาหญิงไม่ได้สนใจเรื่องสมรรถภาพร่างกายหรือเรื่องของชัยชนะมากไปกว่าเรื่องการมีเพื่อนในทีม

Jaakkola (2002) ได้ทำการวิจัยเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงแรงจูงใจ การออกกำลังกาย เป้าหมายและความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนอันมีผลมาจาการปรับเปลี่ยนการเรียนการสอนพลศึกษาในโรงเรียน การวิเคราะห์แรงจูงใจในการออกกำลังกายการหล่อหลอมตั้งเป้าหมาย และความสามารถทางการกีฬาของนักเรียนที่ได้รับมอบหมายหรือเพิ่ม กิจกรรมระหว่างชั้นเรียนพลศึกษา นอกจากนี้ยังมีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาและการจัดทำเอกสารสำหรับโปรแกรมที่ใช้ในการทดลอง (Intervention) โดยวิธีการนี้ประกอบด้วยการประชุมครูในแต่ละสัปดาห์ กลุ่มทดลองคือ นักเรียนเกรด 9 จำนวน 178 คน สอนโดยครู 4 คน กลุ่มควบคุมมีนักเรียน จำนวน 259 คน สอนโดยครู 5 คน การศึกษานี้เป็นแบบกึ่งทดลองที่กลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามที่เป็นภาษาฟินแลนด์เกี่ยวกับแรงจูงใจในการกีฬา แบบสอบถามความสามารถทางการกีฬา (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถาม PSPP) และแบบสอบถามการรับรู้ความสำเร็จ CFA การวิเคราะห์เชิง ยืนยันผลการวิเคราะห์แบบสอบถามพบว่าแบบสอบถามทั้ง 3 แบบเชื่อถือได้

จากการวิเคราะห์ ANCOVA พบว่ากลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองมีการเพิ่มแรงจูงใจน้อยที่สุด ขณะที่กลุ่มควบคุมมีระดับของแรงจูงใจลดลง นอกจากนี้หลังจากการปรับระดับความแตกต่างในตอนต้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่าตัวเองมีเป้าหมายที่เกี่ยวกับงานมากกว่ากลุ่มควบคุมมีการลดเรื่องของกฎเกณฑ์ ขณะที่ในกลุ่มทดลองพบว่ามีการเพิ่มขึ้นในกลุ่มควบคุมขาดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นในระดับปานกลางขณะที่เด็กหญิงขาดแรงจูงใจลดลงเล็กน้อย ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ครูผู้สอนมีผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนหากให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนพลศึกษาและผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการสอนที่เพิ่มบรรยากาศการมีส่วนรวมในกิจกรรมพลศึกษานั้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้

Bufarsan (2000) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์หลักสูตรในโปรแกรมเตรียมความพร้อมของครูวิทยาลัยการศึกษาขั้นพื้นฐานของคูเวต เพื่ออธิบายถึงเป้าหมายและการรับรู้ถึงโปรแกรมเตรียมความพร้อมของครู ซึ่งข้อมูลที่ได้จะช่วยในการตัดสินใจด้านการศึกษาในคูเวต และทำให้รู้ว่าอะไรคือความต้องการที่จะให้โปรแกรมนี้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น การศึกษานี้จะประเมินการรับรู้ด้านความรู้ ทักษะ ทัศนคติของครูนักเรียน ครูเข้าใหม่และผู้สอนอื่น ๆ ที่อยู่นอกโปรแกรมในวิทยาลัยแห่งนี้ ซึ่งจะพิจารณาบริบทที่เป็นมาตรฐาน 5 ด้าน คือ ความรู้ในเนื้อหาการสอน ความหลากหลาย การพัฒนาวิชาชีพและการทำงานด้านการสอน โดยเก็บแบบสอบถามจากการสำรวจจำนวน 280 ชุด พบว่าความรู้และทักษะของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อโปรแกรมเตรียมความพร้อมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและครูที่มีประสบการณ์ในการสอนไม่น้อยกว่า 5 ปี จะมีการรับรู้ต่อโปรแกรมนี้ในทางบวก ดังนั้นการวิเคราะห์หลักสูตรนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาโปรแกรมเตรียมความพร้อมของครู อาจทำได้โดยการนำเอาเทคโนโลยีมาใช้และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพและผู้วิจัยแนะนำให้ทำการศึกษาในวิทยาลัยการศึกษาอื่น ๆ ในตะวันออกกลางด้วย

Salguero; et al. (2004) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมและการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬาว่ายน้ำชายประเทศสเปน จำนวน 428 คน ประกอบด้วยนักกีฬาชาย 204 คน และนักกีฬาหญิง 224 คน อายุระหว่าง 8 - 22 ปี แบ่งการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาชายออกเป็น 3 ระดับต่ำ กลาง และสูง โดยใช้แบบทดสอบแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมมีจำนวนข้อคำถามที่เป็นเหตุผลสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรม จำนวน 32 ข้อ แต่ละข้อให้คะแนนแบบประเมินค่า 3 ระดับ 3 เท่ากับความสำคัญ 2 เท่ากับความสำคัญบ้าง 1 เท่ากับไม่สำคัญ โดยแบบสอบถามนี้ถูกแบ่งออกเป็น 7 ด้าน คือ ด้านสุขภาพ ด้านความสนุกหรือสัมพันธ์ภาพ ด้านการแข่งขัน หรือทักษะ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเอง ด้านการเข้าร่วมเป็นสมาชิก (Affiliation) ด้านสถานภาพ (Status) ด้านการปลดปล่อยพลังงาน และแบบสอบถามการรับรู้ความสามารถทางกาย (the perceived physical ability scale: PPA) จานวน 10 ข้อ มี 6 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุดจนถึงไม่เห็นด้วยมากที่สุด ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยด้านการแข่งขันหรือทักษะมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง มีค่าเฉลี่ยของ PPA สูงกว่า กลุ่มที่อยู่ระดับกลางและระดับต่ำทุกด้านของแรงจูงใจ และพบความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำระหว่างแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการรับรู้ความสามารถทางกายของนักกีฬา 6 ด้าน ยกเว้นความสนุกหรือด้านสัมพันธ์ภาพ แรงจูงใจระหว่างชายกับหญิงมีความแตกต่างในด้านเพื่อความสนุกสนานหรือสัมพันธภาพ ด้านบุคคลอื่น ๆ ที่มีความสำคัญกับตัวเองและด้านสถานภาพ

Jennifer (2005) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบแรงจูงใจภายในระหว่างนักกีฬาระดับเยาวชน 2 กลุ่ม ผลการศึกษา พบว่า สำหรับตัวบุคคลแล้วเพื่อที่จะเรียนรู้และปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหว ซึ่งคาดหวังไว้ว่าพวกเขาจะไม่เพียงแต่บรรลุระดับความเข้าใจเฉพาะด้าน เช่น

กระบวนการรับรู้ แต่พวกเขายังต้องทะนุบำรุงรักษาระดับของความสนใจหรือความกระตือรือร้น สิ่งต่อไปนี้ก็คือ การเปรียบเทียบที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อประมวลผลการกระทำของคำสั่งในเรื่องแรงจูงใจภายใน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลอันดับรองลงมาเพื่อกำหนดว่าแรงจูงใจภายในที่ได้จากแบบทดสอบที่มีพื้นฐานทางด้านทัศนคตินั้นแตกต่างกันในกลุ่มของผู้เล่นฮอกกี้ส่วนน้อยที่ได้รับการฝึกสอนถึงเรื่องมโนคติ (ความคิด) และยอมให้มีการตรวจเช็คร่างกายกับกลุ่มของผู้เล่นกีฬาสมาคมฮอกกี้ที่ไม่อนุญาตให้มีการตรวจเช็คร่างกายหรือไม่ แม้ผลลัพธ์ต่าง ๆ ได้บ่งชี้ว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในส่วนแรงจูงใจภายในระหว่างสองกลุ่มดังกล่าว นักวิจัยได้แนะนำว่า การศึกษาวิจัยต่าง ๆ ในอนาคตควรจะพิจารณาบันทึกต่าง ๆ มากมายและมีอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีให้บางอย่างก็รวมถึงพลังของทีม ตารางการเล่น และการฝึกซ้อม จำนวนของเวลาที่ใช้เล่น วิธีการสั่ง เช่นเดียวกับโครงสร้างต่าง ๆ ทางจิตวิทยา เช่น ความคิดที่จะสะท้อนตนเอง การบรรลุนิติภาวะด้านการรับรู้ อายุ เรื่องราวต่าง ๆ ทางสังคม

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตรพบว่า การสร้างหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตร หรือการพัฒนาหลักสูตรสามารถแก้ไขสภาพปัญหาและตอบโจทย์กับความต้องการของผู้เรียนและสังคม สอดคล้องกับบริบทของสังคมทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและสร้างเสริมในด้านต่าง ๆ ตามที่จุดประสงค์ของหลักสูตรได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก เพราะจะทำให้รู้ว่าอะไรทำให้เกิดแรงจูงใจ เมื่อมีแรงจูงใจเกิดกับบุคคลก็จะผลต่อการแสดงพฤติกรรมที่ต้องการเป็นอย่างดี เช่น มีแรงจูงใจในการเล่นกีฬาหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ก็จะปฏิบัติอย่างตั้งใจและสม่ำเสมอ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมาก เพราะจะทำให้รู้ว่าอะไรทำให้เกิดเจตคติ เมื่อมีเจคติที่ดีต่ออะไรบางอย่างจะส่งผลให้เกิดความรู้สึกชอบและพอใจกับสิ่งนั้น ทำให้เกิดพฤติกรรมการแสดงออกที่ดีและสม่ำเสมอ เช่น มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนพลศึกษาก็จะทำให้ตั้งใจเรียน รู้สึกชอบเรียน มีความต้องการ หรืออยากจะเรียนส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด รวมไปถึงนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในการเล่นกีฬาในเวลาว่างทำเกิดประโยชน์ในด้านสุขภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

ดังนั้น การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียนจัดทำขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาวิชาที่ผู้เรียนรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่ชอบเรียน ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและสังคม ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน รวมถึงเพื่อพัฒนาและส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติให้ดียิ่งขึ้นต่อไปได้

กรอบแนวคิด

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีกรอบแนวคิดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. แนวคิดการสร้างและพัฒนาหลักสูตร
3. แนวคิดการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
4. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกรีฑา
5. แนวคิดการพัฒนาแรงจูงใจและเจตคติ

→

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

→

หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ความต้องการจำเป็น และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 การกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

1.3.1 สร้างแบบสอบถาม

1.3.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 สถิติที่ใช้

ขั้นที่ 3 การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

3.1 ขั้นตอนการศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน โดยการใช้แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน สภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3.2 การพัฒนาหลักสูตร

3.3 การติดต่อประสานงานในการหาคุณภาพหลักสูตร

3.4 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

3.5 การปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

กรอบสรุปขั้นตอนการวิจัย

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ความต้องการจำเป็น และวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 การกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

↓

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

↓

ขั้นที่ 3 การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

3.1 ขั้นตอนการศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน โดยการใช้แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน สภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3.2 การพัฒนาหลักสูตร

3.3 การติดต่อประสานงานในการหาคุณภาพหลักสูตร

3.4 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

3.5 การปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นที่ 1 การศึกษาสภาพ ปัญหา ความต้องการจำเป็น และวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

1.1.2 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรรายวิชา

1.1.3 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและ เจตคติ

1.2 การกำหนดประชากร กลุ่มตัวอย่าง และตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. ผู้บริหาร ครูพลศึกษา โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เป็นผู้สอนหรือเคยสอนวิชากรีฑา หรือเคยตรวจแผนการสอน เคยสังเกต หรือเคยนิเทศการสอนวิชากรีฑา รวมถึงเคยเห็นหรือรู้และเข้าใจบริบทการเรียนการสอนวิชากรีฑาในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไป 60 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับมา 44 ชุด คิดเป็นร้อยละ 73.33 โดยแบ่งเป็นแบบสอบถามของผู้บริหาร 12 ชุด และของครูพลศึกษา 32 ชุด ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และ 2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในประเทศไทยปีการศึกษา 2565 จำนวน 1,690,698 คน (สำนักงานนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) และการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1973 อ้างถึงใน, นันทวัน วงษ์ประเสริฐ, 2557) ได้จำนวน 400 คน โดยเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กำลังศึกษารายวิชากรีฑา หรือเคยศึกษารายวิชากรีฑาในภาคการศึกษาหรือปีการศึกษาที่ผ่านมา ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด 500 ชุด ได้แบบสอบถามกลับมา 440 ชุดคิดเป็นร้อยละ 88 ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling) ดังนี้

1. การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งเป็น 4 ภูมิภาค ได้แก่ 1. ภาคเหนือ 2. ภาคกลาง 3. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ4. ภาคใต้ และภูมิภาคละ 2 จังหวัด และจังหวัดละ 1 โรงเรียน

2. การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) สุ่มจังหวัด 2 จังหวัดของแต่ละภูมิภาค และสุ่มโรงเรียน 1 แห่ง ของแต่ละจังหวัดที่ผ่านการสุ่มแล้ว จะได้โรงเรียนทั้งหมด 8 แห่ง

ตัวแปรที่ศึกษา ตัวแปรต้น คือ การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาโดยมีองค์ประกอบดังนี้ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และ ตัวแปรตาม คือ หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

1.3 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือในการวิจัย

1.3.1 สร้างแบบสอบถาม

แบบสอบถามการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับ แบ่งออกเป็น 1. แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา และ 2. แบบสอบถามสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา ซึ่งเป็นคำถามแบบประเมินค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิดแบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด

1.3.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม
2. นำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุง
3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตทางสุขศึกษาและพลศึกษา หรือสาขาที่เกี่ยวข้องตรวจสอบคุณภาพ โดยหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับความตรงตามวัตถุประสงค์การวิจัย (Index of Congruence หรือ IOC) พิจารณาข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แบบสอบถามสำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษาได้ค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.60 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียน มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.90 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้
4. แก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ขอหนังสือจากทางฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

2. นำหนังสือจากฝ่ายวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ส่งถึงผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อแจ้งวัตถุประสงค์ให้ทราบและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามถึงผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่กำลังศึกษารายวิชากรีฑาหรือเคยศึกษารายวิชากรีฑาในภาคการศึกษาหรือปีการศึกษาที่ผ่านมา โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ในประเทศไทย โดยมีหนังสือขอความร่วมมือของผู้วิจัยไปด้วย โดยส่งทางทางออนไลน์

3. ให้ผู้ตอบแบบสอบถามส่งแบบสอบถามกลับคืนให้ผู้วิจัยผ่านทางออนไลน์

4. ถ้ามีโรงเรียนใดที่ส่งแบบสอบถามกลับมาล่าช้า ผู้วิจัยจะส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์และแบบสอบถามไปอีกครั้ง หรือติดตามทางออนไลน์

5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ต่อไป

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ใช้คอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามแบบเลือกตอบ วิเคราะห์โดยใช้วิธีการหาความถี่และหาค่าร้อยละ (Precentage)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการหาเป็นค่าร้อยละมาแจกแจงความถี่ของคำตอบและวิเคราะห์ข้อมูลโดยคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) วิเคราะห์ความแตกต่างของระดับความคิดเห็นโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปคอมพิวเตอร์ โดยแบ่งเป็น 4 ด้านโดยกำหนดมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันดับ ตามหลักของลิเคอร์ท (Likert, 1932 อ้างถึงใน วิรดี เอกรณรงค์ชัย, 2554)

5 หมายความว่า มากที่สุด
4 หมายความว่า มาก
3 หมายความว่า ปานกลาง
2 หมายความว่า น้อย
1 หมายความว่า น้อยที่สุด

หาค่าเฉลี่ยแปลความหมายของข้อมูล ตามหลักของ อำนวย เลิศชยันตี (2545) โดยใช้เกณฑ์เป็นตัวกำหนด ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึง มากที่สุด
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง มาก
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง ปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง น้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.49 หมายถึง น้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดนำเสนอโดยความเรียง โดยข้อเสนอแนะส่วนมากและสรุปใจความสำคัญ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับการแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติ ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดนำเสนอโดยความเรียง โดยข้อคิดเห็นส่วนมากและสรุปใจความสำคัญ

2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและค่าสถิติต่าง ๆ วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ช่วยในการวิจัยครั้งนี้

1. ค่าความตรง (Validity)
2. ค่าร้อยละ (Percentage)
3. ค่าเฉลี่ย (Mean)
4. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ขั้นที่ 3 การดำเนินการพัฒนาหลักสูตร

การพัฒนาหลักสูตร คือ หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ โดยได้ศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับหลักสูตรของนักวิชาการหลาย ๆ ท่านและนำมาสังเคราะห์เป็นกระบวนการสร้างหลักสูตรรายวิชา ดังนี้

3.1 ขั้นตอนการศึกษาและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน โดยการใช้แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐาน สภาพปัญหา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ใช้หลักสูตร

3.2 การพัฒนาหลักสูตร โดยการนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม พร้อมกับข้อมูลที่ได้จากการศึกษาเกี่ยวกับหลักสูตร และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และมาวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย

3.2.1 หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3.2.2 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน
3.2.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

CHULALONGKORN UNIVERSITY

3.2.4 วิสัยทัศน์ของโรงเรียน

3.2.5 การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา

3.2.6 ตารางโครงสร้างรายวิชา

3.2.7 แผนการวัดและประเมินผล

3.3 การติดต่อประสานงานในการหาคุณภาพหลักสูตรกรีฑา เชิญผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรรายวิชา

3.3.1 จบการศึกษาระดับปริญญามหาบัณฑิตด้านสุขศึกษาและพลศึกษาหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 มีความรู้ความเข้าใจ เรื่องหลักสูตรวิชาพลศึกษา

3.4 ขั้นตอนการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร เป็นการตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของหลักสูตรรายวิชา โดยใช้แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรจากผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและการให้ความคิดเห็น โดยมีค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence หรือ IOC) ระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตร พิจารณาที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

3.5 การปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิให้หลักสูตรมีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครูพลศึกษาในโรงเรียน ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไป 60 ชุด ได้รับแบบสอบถามกลับมา 44 ชุด คิดเป็นร้อยละ 73.33 โดยแบ่งเป็นแบบสอบถามของผู้บริหาร 12 ชุด และของครูพลศึกษา 32 ชุด และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ส่งแบบสอบถามไปทั้งหมด 500 ชุด ได้แบบสอบถามกลับมา 440 ชุดคิดเป็นร้อยละ 88 รวมทั้งหมด 484 คน และแบบตรวจคุณสอบภาพหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 6 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติ สัญลักษณ์และค้ายย่อที่ใช้แสดงผลการวิเคราห์ข้อมูลมีดังนี้

Mean หมายถึง ค่าเฉลี่ย

SD หมายถึง ส่วนเบียงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 5 การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 6 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้บริหารและครูพลศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิการศึกษา และภูมิภาคของสถานศึกษาที่ท่านสังกัดอยู่

รายการ	ผู้บริหาร (n=12)		ครูพลศึกษา (n=32)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. เพศ				
ชาย	8	66.67	26	76.47
หญิง	4	33.33	8	23.53
รวม	12	100	32	100
2. อายุ				
21 - 30			11	34.38
31 – 40	2	16.67	9	28.12
41 - 50	6	50	8	25
51 - 60	4	33.33	4	12.50
รวม	12	100	32	100
3. วุฒิการศึกษา				
ปริญญาตรี			22	68.75
ปริญญาโท	10	83.33	10	31.25
ปริญญาเอก	2	16.67		
รวม	12	100	32	100
4. ภูมิภาคของสถานศึกษาที่สังกัดอยู่				
ภาคเหนือ	3	25	8	25
ภาคกลาง	4	33.33	11	34.38
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	3	25	7	21.87
ภาคใต้	2	16.67	6	18.75
รวม	12	100	32	100

จุฬา
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 66.67 ส่วนเพศหญิงร้อยละ 33.33 ส่วนใหญ่ผู้บริหารมีอายุ 41 - 50 ปี ร้อยละ 50 รองลงมาคือ อายุ 51 - 60 ปีร้อยละ 33.33 และ อายุ 31 – 40 ปีร้อยละ 16.67 ตามลำดับ ผู้บริหารส่วนใหญ่มีระดับวุฒิการศึกษาปริญญาโท 83.33 รองลงมาคือ ปริญญาเอก ร้อยละ 16.67 และภูมิภาคของสถานศึกษาของผู้บริหาร ภาคเหนือร้อยละ 25 ภาคกลางร้อยละ 33.33 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 25 และภาคใต้ร้อยละ 16.67

ครูพลศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 76.47 ส่วนเพศหญิงร้อยละ 23.53 ส่วนใหญ่ครูพลศึกษามีอายุ 21 – 30 ปี ร้อยละ 50 รองลงมาคือ อายุ 31 – 40 ปีร้อยละ 28.12 อายุ 41 – 50 ปี ร้อยละ 25 และ อายุ 51 – 60 ปีร้อยละ 12.50 ตามลำดับ ครูพลศึกษาส่วนใหญ่มีระดับวุฒิการศึกษาปริญญาตรี 68.75 รองลงมาคือ ปริญญาโท ร้อยละ 31.25 และภูมิภาคของสถานศึกษาของครูพลศึกษา ภาคเหนือร้อยละ 25 ภาคกลางร้อยละ 34.38 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 21.87 และภาคใต้ร้อยละ 18.75

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ ระดับชั้น ภูมิภาคของสถานศึกษา

รายการ	นักเรียน (n=440)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. เพศ		
ชาย	208	47.27
หญิง	232	52.73
รวม	440	100
2. อายุ		
12	35	7.95
13	122	27.73
14	231	52.50
15	52	11.82
รวม	440	100
3. ระดับชั้น		
มัธยมศึกษาปีที่ 1	12	35
มัธยมศึกษาปีที่ 2	13	122
มัธยมศึกษาปีที่ 3	14	231
รวม	440	100
4. ภูมิภาคของสถานศึกษา		
ภาคเหนือ	105	23.86
ภาคกลาง	120	27.27
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	104	23.64
ภาคใต้	111	25.23
รวม	440	100

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 2 พบว่านักเรียนเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 47.27 ส่วนเพศชายร้อยละ 51.73 มีอายุอยู่ระหว่าง 12 – 15 ปี ส่วนใหญ่นักเรียนมีอายุ 14 ปี ร้อยละ 52.50 รองลงมาคือ อายุ 13 ปีร้อยละ 27.73 อายุ 15 ปีร้อยละ 11.82 และอายุ 12 ปี ร้อยละ 7.95 ตามลำดับ นักเรียนส่วนใหญ่อยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 62.73 รองลงมาคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 20.45 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 16.82 ตามลำดับ และภูมิภาคของสถานศึกษาของนักเรียน ภาคเหนือร้อยละ 23.86 ภาคกลางร้อยละ 27.27 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 23.64 และภาคใต้ร้อยละ 25.23

ตอนที่ 2 สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	2.45	0.82	สภาพปัญหาน้อย
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	2.54	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.58	0.75	สภาพปัญหาปานกลาง
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	2.50	0.79	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.52	0.75	สภาพปัญหาปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 3 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	2.46	1.14	สภาพปัญหาน้อย
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	2.56	1.16	สภาพปัญหาปานกลาง
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.57	1.12	สภาพปัญหาปานกลาง
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	2.55	1.14	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.54	1.14	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	2.45	1.29	สภาพปัญหาน้อย
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	2.56	1.27	สภาพปัญหาปานกลาง
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.58	1.25	สภาพปัญหาปานกลาง
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	2.52	1.23	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.53	1.26	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.53 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน	2.51	0.79	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา	2.43	0.78	สภาพปัญหาน้อย
1.3 ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง	2.42	0.89	สภาพปัญหาน้อย
รวม	2.45	0.82	สภาพปัญหาน้อย

จากตารางที่ 6 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.45 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 มีสภาพปัญหาปานกลาง และข้อ 1.2 และ 1.3 มีสภาพปัญหาน้อย

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน	2.53	1.14	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา	2.44	1.14	สภาพปัญหาน้อย

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา (ต่อ)

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1.3 ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง	2.40	1.13	สภาพปัญหาน้อย
รวม	2.46	1.14	สภาพปัญหาน้อย

จากตารางที่ 7 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 มีสภาพปัญหาปานกลาง และข้อ 1.2 และ 1.3 มีสภาพปัญหาน้อย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบเรียน	2.45	1.30	สภาพปัญหาน้อย
1.2 ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบที่ครูผู้สอนแจ้งให้ทราบ	2.41	1.26	สภาพปัญหาน้อย
1.3 ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	2.50	1.29	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.45	1.29	สภาพปัญหาน้อย

จากตารางที่ 8 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.42 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อ 1.3 มีสภาพปัญหาปานกลาง และข้อ 1.1 และ 1.2 มีสภาพปัญหาน้อย

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	2.58	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑาเพื่อ เป็นต้น	2.50	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.54	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 9 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหารด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	2.58	1.18	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น	2.55	1.15	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.56	1.16	สภาพปัญหาปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 10 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	2.57	1.27	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น	2.54	1.27	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.56	1.27	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 11 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	2.58	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น	2.50	0.80	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์	2.67	0.78	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.58	0.75	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 12 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.58 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	2.55	1.09	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น	2.56	1.15	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์	2.59	1.12	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.57	1.12	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 13 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.57 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 รายวิชากรีฑามีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	2.60	1.24	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 การเรียนในรายวิชากรีฑามีการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น	2.57	1.24	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ผู้เรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์	2.58	1.28	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.58	1.25	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 14 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.58 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	2.42	0.79	สภาพปัญหาน้อย
1.2 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น	2.50	0.90	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา	2.50	0.80	สภาพปัญหาปานกลาง
1.4 ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป	2.58	0.67	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.50	0.79	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 15 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.2 1.3 และ 1.4 มีสภาพปัญหาปานกลาง และข้อ 1.1 มีสภาพปัญหาน้อย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	2.52	1.12	สภาพปัญหาปานกลาง
1.2 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น	2.55	1.18	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา	2.55	1.15	สภาพปัญหาปานกลาง
1.4 ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป	2.58	1.12	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.55	1.14	สภาพปัญหาปานกลาง

จากตารางที่ 16 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 1.3 และ 1.4 มีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 4 ข้อ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับสภาพปัญหา
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	2.48	1.25	สภาพปัญหาน้อย
1.2 ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	2.54	1.22	สภาพปัญหาปานกลาง
1.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น	2.53	1.21	สภาพปัญหาปานกลาง
1.4 ผู้เรียนได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	2.52	1.24	สภาพปัญหาปานกลาง
รวม	2.52	1.23	สภาพปัญหาปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 17 พบว่า สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวม มีสภาพปัญหาน้อย ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.2 1.3 และ 1.4 มีสภาพปัญหาปานกลาง และข้อ 1.1 มีสภาพปัญหาน้อย

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	4.47	0.73	ต้องการจำเป็นมาก
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	4.54	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.53	0.56	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	4.54	0.51	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
รวม	4.52	0.58	ต้องการจำเป็นมากที่สุด

จากตารางที่ 18 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้บริหาร โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	3.94	1.05	ต้องการจำเป็นมาก
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	3.87	1.02	ต้องการจำเป็นมาก
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.90	1.05	ต้องการจำเป็นมาก
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	3.81	1.03	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.88	1.04	ต้องการจำเป็นมาก

จากตารางที่ 19 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้	3.46	1.11	ต้องการจำเป็นปานกลาง
2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้	3.57	1.11	ต้องการจำเป็นมาก
3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.56	1.04	ต้องการจำเป็นมาก
4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้	3.48	1.10	ต้องการจำเป็นปานกลาง
รวม	3.52	1.09	ต้องการจำเป็นมาก

จากตารางที่ 20 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความต้องการจำเป็นมาก 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นปานกลาง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้บริหาร

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน	4.67	0.49	ต้องการจำเป็นมากสุด
1.2 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา	4.50	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
1.3 ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง	4.25	0.75	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	4.47	0.73	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 21 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.47 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด และ ข้อ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมาก

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน	3.94	1.00	ต้องการจำเป็นมาก
1.2 ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา	3.90	1.01	ต้องการจำเป็นมาก
1.3 ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง	3.97	1.05	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.94	1.05	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 22 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 3 ข้อ

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียน

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้			
1.1 ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบเรียน	3.46	1.13	ต้องการจำเป็นปานกลาง
1.2 ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบที่ครูผู้สอนแจ้งให้ทราบ	3.45	1.08	ต้องการจำเป็นปานกลาง
1.3 ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	3.46	1.10	ต้องการจำเป็นปานกลาง
รวม	3.46	1.11	ต้องการจำเป็นปานกลาง

จากตารางที่ 23 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีความต้องการจำเป็นปานกลางทั้ง 3 ข้อ

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของผู้บริหาร

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทายและสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	4.58	0.51	ต้องการจำเป็นมากที่สุด

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร (ต่อ)

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1.2 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น	4.50	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
รวม	4.54	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด

จากตารางที่ 24 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีความต้องการจำเป็นมากที่สุดทั้ง 2 ข้อ

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทายและสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	3.90	1.04	ต้องการจำเป็นมาก

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา (ต่อ)

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1.2 ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น	3.84	1.00	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.87	1.02	ต้องการจำเป็นมาก

จากตารางที่ 25 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 2 ข้อ

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของนักเรียน

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้			
1.1 การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น	3.59	1.12	ต้องการจำเป็นมาก
1.2 การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา	3.55	1.11	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.57	1.11	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จากตารางที่ 26 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.2 มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 2 ข้อ

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	4.67	0.50	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
1.2 ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา โดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น	4.42	0.65	ต้องการจำเป็นมาก
1.3 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์	4.50	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
รวม	4.53	0.56	ต้องการจำเป็นมากที่สุด

จากตารางที่ 27 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด และ ข้อ 1.2 มีความต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูพลศึกษา

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	3.81	1.01	ต้องการจำเป็นมาก
1.2 ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น	3.97	1.05	ต้องการจำเป็นมาก
1.3 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์	3.94	1.09	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.90	1.05	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 28 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.90 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 3 ข้อ

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น	3.62	1.01	ต้องการจำเป็นมาก
1.2 การเรียนในรายวิชากรีฑามีการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น	3.47	1.04	ต้องการจำเป็นปานกลาง
1.3 ผู้เรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์	3.59	1.05	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.56	1.04	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 29 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 และ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมาก และ ข้อ 1.2 มีความต้องการจำเป็นปานกลาง

ตารางที่ 30 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้บริหาร

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	4.67	0.49	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
1.2 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น	4.50	0.52	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
1.3 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา	4.42	0.51	ต้องการจำเป็นมาก
1.4 ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป	4.58	0.51	ต้องการจำเป็นมากที่สุด
รวม	4.54	0.51	ต้องการจำเป็นมากที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 30 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.54 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.4 มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด และ ข้อ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมาก

ตารางที่ 31 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของครูพลศึกษา

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	3.77	1.02	ต้องการจำเป็นมาก
1.2 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น	3.77	1.06	ต้องการจำเป็นมาก
1.3 ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา	3.90	1.04	ต้องการจำเป็นมาก
1.4 ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป	3.81	1.01	ต้องการจำเป็นมาก
รวม	3.81	1.03	ต้องการจำเป็นมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 31 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 1.3 และ 1.4 มีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 4 ข้อ

ตารางที่ 32 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน

ความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา	Mean	SD	ระดับความต้องการจำเป็น
1. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
1.1 ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	3.46	1.12	ต้องการจำเป็นปานกลาง
1.2 ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน	3.47	1.09	ต้องการจำเป็นปานกลาง
1.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น	3.54	1.09	ต้องการจำเป็นมาก
1.4 ผู้เรียนได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น	3.45	1.11	ต้องการจำเป็นปานกลาง
รวม	3.48	1.10	ต้องการจำเป็นปานกลาง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

จากตารางที่ 32 พบว่า ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 1.1 1.2 และ 1.4 มีความต้องการจำเป็นปานกลาง และ ข้อ 1.3 มีความต้องการจำเป็นมาก

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหารด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมต้น ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของการศึกษาจะต้องให้นักเรียนเกิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านเจตคติ (Attitude) ด้านการปฏิบัติ (Practice) การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคตินั้นจะมีการกำหนดในด้านเจตคติ (Attitude) พลศึกษาควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของวิชาพลศึกษาและควรวิเคราะห์หลักสูตรให้เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนและกำหนดวัตถุประสงค์ให้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการเชื่อมโยงเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติกับเนื้อหาในรายวิชากรีฑาเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การกำหนดเนื้อหาต้องสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ของวิชากรีฑาควรมีเนื้อหาที่หลากหลาย แปลกใหม่ ทันสมัย สนุกสนาน และท้าทาย การกำหนดเนื้อหาให้นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีนั้นต้องตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระของรายวิชากรีฑา

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เรียนชอบและสนใจ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการทำงานเป็นทีม ควรมีการจัดกิจกรรมเกมให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ท้าทาย และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนเห็นว่าสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และเกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาว่าผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจและเจตคติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์และสร้างความเชื่อมั่นและตรวจคุณภาพของแบบวัดให้มีประสิทธิภาพ การประเมินผลว่านักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติหรือไม่ ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนหรือไม่และการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นอย่างไร และอีกวิธีหนึ่งที่สามารถประเมินผลได้ คือ วิธีการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมต้น ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า กำหนดหลักสูตรและวัตถุประสงค์โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดของหลักสูตรปัจจุบันนำมาใช้อย่างถูกต้อง คำนึงถึงแหล่งการเรียนรู้เป็นสำคัญ รวมไปถึงควรกำหนดวัตถุประสงค์เอง การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคตินั้นได้มีการสอดแทรกและแฝงอยู่ในการกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของวิชาพลศึกษาอยู่แล้ว นั้นก็คือ ด้านเจตคติ (Attitude) อาจจะกำหนด

วัตถุประสงค์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้โดยการเสริมคำว่าแรงจูงใจเข้าไปในการกำหนดวัตถุประสงค์ในด้านเจตคติ (Attitude)

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการเชื่อมโยงเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติกับเนื้อหาในรายวิชากรีฑาเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า เนื้อหาจะต้องเชื่อมโยงเนื้อหาที่น่าสนใจและวิธีการการสอนต่าง ๆ มาบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน และสามารถนำเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อสาระของกรีฑาได้ เช่น อาจจะมีการสอดแทรกเนื้อหาให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ หรือความสำคัญและประโยชน์ของรายวิชากรีฑาก่อนการเข้าสู่เนื้อหากรีฑา หรือสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหาของกรีฑาในแต่ละคาบเรียน เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนอยู่แล้ว มีการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน ควรมีเนื้อหาที่ชี้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้กรีฑาเป็นสื่อ ควรเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจและหลากหลายเชื่อมโยงเนื้อหารายวิชากรีฑาให้เห็นภาพจริง และควรมีการนำเหตุการณ์ปัจจุบันนำเข้าสู่บทเรียน รวมไปถึงใช้วิธีการเสริมแรงบวกจากนักกรีฑาของโรงเรียนที่มีความเป็นเลิศทางด้านกีฬาเข้ามาช่วยในการเสริมแรงบวกในการเรียนรู้ในห้องเรียน

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษาด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เรียนชอบและสนใจ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การจัดการเรียนการสอนควรเน้นให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เห็นภาพชัดเจน ตรงตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย สนุกสนาน ท้าทายความสามารถ และนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการเรียนการสอนควรให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติและควรให้นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ ไม่ควรเน้นการปฏิบัติทักษะที่ซับซ้อนมากจนเกินไป การจัดการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนจะต้องมีความน่าสนใจและสอดแทรกกิจกรรมเกมเข้าไปและเน้นกิจกรรมแบบทีม เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความสมัครคี เมื่อนักเรียนมีความสุขนักเรียนจะเกิดความชอบมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา ใช้วิธีการเสริมแรงบวก เช่น การชมเชย การพูดกระตุ้นนักเรียน การให้รางวัล เป็น

ต้น จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่กล่าวถึงข้อดีของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑาให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑา

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาว่าผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจและเจตคติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า การวัดผลและประเมินผลควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียน และควรมีการปรับเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น แบบวัด แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น การวัดและประเมินผลแรงจูงใจและเจตคติใช้วิธีการสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียนว่านักเรียนนั้นมีพฤติกรรมอย่างไรในการเรียน หรืออาจจะเป็นการสัมภาษณ์นักเรียน รวมไปถึงการวิเคราะห์นักเรียนรายบุคคล

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ที่ผ่านมาผู้เรียนคิดว่าในการเรียนรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดี หรือไม่เพราะเหตุใด มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่กล่าวว่า รายวิชากรีฑาไม่ได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เพราะ ครูผู้สอนสอนไม่สนุกสนานและค่อนข้างบังคับ น่าเบื่อ อากาศร้อน วิ่งช้าและวิ่งไม่เป็นทำให้ไม่สนุก มีการปฏิบัติน้อยไป ไม่รู้ว่าเรียนกรีฑาเพื่ออะไร ครูสอนน่าเบื่อและกิจกรรมน้อยไป ไม่มีอุปกรณ์ประเภทลาน เช่น ลูกทุ่มน้ำหนัก จักร แหลน เป็นต้น รวมถึงไม่มีสถานที่ในการเรียน และนักเรียนบางส่วยรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เพราะ ครูผู้สอนสอนสนุกสนานและเป็นวิชาที่ผ่อนคลาย มีกิจกรรมเกมและแข่งขัน ได้ออกกำลังกาย ได้สุขภาพที่แข็งแรง มีทักษะเพิ่มมากขึ้น แต่ละกิจกรรมเสริมสร้างกล้ามเนื้อ

และทำให้นักเรียนแข็งแรงขึ้น ช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกาย สมบูรณ์ มีความคล่องแคล่วว่องไว มีความอดทน สอนและให้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณค่าและความสำคัญของกรีฑา

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนมีความคิดเห็นอย่างไรกับการนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ควรนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา เพราะ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรายวิชากรีฑาและเข้าใจรายวิชากรีฑามากขึ้น ทำให้เป็นวิชาที่น่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ทำให้ได้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ได้พัฒนาด้านจิตใจและร่างกายควบคู่กันไปด้วย ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ชอบการออกกำลังกายและเป็นสิ่งที่ดีอย่างมากทำให้คนหันมาออกกำลังกาย

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมอะไรบ้างในรายวิชากรีฑา มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนานหลายหลาก และท้าทายความสามารถ กิจกรรมเกม กิจกรรมการแข่งขันทีมและการได้ร่วมสนุกกับเพื่อน ๆ รวมไปถึงนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน และในรายวิชากรีฑานักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติทั้งกรีฑาประเภทลานและประเภทลู่ เช่น การวิ่ง การวิ่งไกล การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การพุ่งแหลน การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร เป็นต้น รวมไปถึงนักเรียนอยากเล่นกีฬาอื่น ๆ ในรายวิชากรีฑา เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น และกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเล่นโทรศัพท์ การพักผ่อน เป็นต้น

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนคิดว่าการให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญหรือไม่ เพราะเหตุใด มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่กล่าวว่า การให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญ เพราะ เป็นการกระตุ้น

นักเรียนให้เกิดแรงจูงใจและ เจตคติที่ดี ตั้งใจเรียน มีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น การให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติทำให้ได้คะแนนง่าย และเป็นส่วนช่วยคะแนนในส่วนอื่น ๆ ในรายวิชากรีฑา และนักเรียนบางส่วนกล่าวว่าการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑาไม่มีความสำคัญเพราะว่า แรงจูงใจของแต่ละคนอาจมีหรือไม่มีก็ได้ บางคนมีความชอบที่ไม่เหมือนกันและอาจจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญหรือมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชากรีฑา การที่นักเรียนจะได้คะแนนรวมน้อยลงเพียงเพราะไม่ชอบและไม่มีเจตคติที่ดีเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติมีรายละเอียดดังนี้

ผู้บริหารมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ คือ การแสดงออกว่านักเรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนกรีฑา คือ การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนทุกคน มีความสนุกสนาน มีความพร้อมและความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม การที่นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจและชอบในการเรียนวิชากรีฑา คือ ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการแข่งขัน มีกิจกรรมเกม การทำงานเป็นทีมการสร้างบรรยากาศและความสนุกสนานในชั้นเรียน รวมไปถึงความพร้อมของ อุปกรณ์และสถานที่ ตลอดจนร่างกายของนักเรียน

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับมีแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติมีรายละเอียดดังนี้

ครูพลศึกษามีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ คือ การแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีของนักเรียนในการเรียนรายวิชากรีฑา คือ นักเรียนเกิดการอยากเรียนและจะถามตลอดว่าวันนี้พวกผมจะเรียนอะไร แบบไหน แล้วทำยังไง นักเรียนตรงต่อเวลามีความสนใจเรียน อยากเรียนหรืออยากปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ นักเรียนกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม มีน้ำใจต่อครูผู้สอน และเป็นแบบอย่างที่ดีช่วยและสอนเพื่อนที่ยังปฏิบัติไม่ได้ และแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนชอบและอยากเรียนวิชากรีฑา คือ การที่ทำให้นักเรียนสุขภาพดีขึ้น กิจกรรมที่สนุกสนาน ท้าทายความสามารถกิจกรรมเกม และการแข่งขันทีม การประเมินผลโดยการให้คะแนนที่เหมาะสม มีการเสริมแรงบวก โดยการชมเชย ให้กำลังใจ หรือให้รางวัล เป็นต้น การจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความสำเร็จและพึงพอใจผลการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน นักเรียนได้ลองปฏิบัติจริงทุกคนและ

สามารถปฏิบัติได้ การจัดบรรยากาศการเรียนที่มีความเข้าใจ สนุกสนาน และนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับการมีแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติมีรายละเอียดดังนี้

นักเรียนมีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ คือ การแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีของนักเรียนในการเรียนรายวิชากรีฑา คือ การตั้งใจเรียน กระตือรือร้น และตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมอย่างเต็มที่ การมีส่วนร่วมในการเรียน ตรงต่อเวลา มีระเบียบวินัย มีความสนุกสนาน ร่าเริง แจ่มใส และมีความสุขในการเรียนรายวิชากรีฑา ความอยากชนะผู้อื่นในการแข่งขัน การมีนักกรีฑาที่เราชื่นชอบและอยากเป็นเหมือนนักกรีฑาที่เราชื่อชอบ และแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนชอบและอยากเรียนวิชากรีฑา คือ การได้ปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย ท้าทาย และกิจกรรมเกม การแข่งขันเป็นทีมที่ได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ได้ออกกำลังกายและสามารถนำไปใช้ได้จริง ได้ร่างกายที่แข็งแรงและมีสุขภาพที่ดี ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียน ใจดี และสอนดี สภาพแวดล้อมและสถานที่การเรียนไม่ร้อน มีอุปกรณ์พร้อม นักเรียนอยากปฏิบัติในรายวิชากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน เช่น การวิ่ง การวิ่งไกล การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การพุ่งแหลน การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร เป็นต้น

ตอนที่ 5 การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการวิเคราะห์เอกสารด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการใช้แบบสอบถาม ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน ครูพลศึกษาจำนวน 32 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 440 คน ผู้วิจัยสามารถนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นดังนี้

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

การกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ครูผู้สอนควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการตั้งวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เมื่อนักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑาจะให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทั้ง ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม

และสติปัญญา รักการออกกำลังกายและการเล่นกีฬานำไปสู่การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอนำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้ และครูพลศึกษาควรตั้งวัตถุประสงค์ตามหลักการของพลศึกษาให้สอดคล้องกับหลักสูตรหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และต้องมีการวิเคราะห์หลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ ตามหลักการตั้งวัตถุประสงค์ของการศึกษาจะมีทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ และตามหลักการของพลศึกษาจะมีทั้งหมด 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพทางกาย ดังนั้นการตั้งวัตถุประสงค์เพื่อจะให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีแล้วจะสอดคล้องและแฝงอยู่ใน ด้านเจตคติ อยู่แล้ว ครูผู้สอนอาจจะตั้งวัตถุประสงค์ให้ชันเจนยิ่งขึ้นและสอดแทรกประยุกต์ทักษะต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นเป็นพิเศษ เช่น การแสดงออกถึงความตั้งใจ มีส่วนร่วม และมีความสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรมเกมทักษะการวิ่งระยะสั้น การแสดงออกถึงความต้องการและสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมเกมทักษะการวิ่งระยะสั้นต่อถึงแม้ให้หยุดกิจกรรมแล้ว เป็นต้น การตั้งวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ชัดเจนจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬากรีฑา

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

การกำหนดเนื้อหารายวิชากรีฑาให้เป็นไปตามสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา และกำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงวัยของผู้เรียน แต่ครูผู้สอนควรจะสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติเข้าไปด้วยทั้งโดยตรงและโดยอ้อม อาจจะกำหนดให้มีการสอนเนื้อหาเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติโดยเฉพาะ 1 คาบเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้ เข้าใจ และเห็นความสำคัญ จะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจจะสอดแทรกเรื่องแรงจูงใจและเจตคติเข้าในเนื้อหาสาระของรายวิชากรีฑา เช่น กิจกรรมที่สนุกสนานหลากหลาย ท้าทายความสามารถ ทันสมัย ตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนรายวิชากรีฑา ได้แก่ มีความตั้งใจเรียน มีความต้องการและอยากเรียน กระตือรือร้น มีระเบียบวินัย สนุกสนาน มีส่วนร่วมในกิจกรรการเรียน เป็นต้น รวมถึงการกำหนดเนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑาจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑามากขึ้น นำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาควรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นปฏิบัติและลงมือทำ ผู้เรียนทุกคนได้ปฏิบัติและควรให้นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ ไม่ควรเน้นการปฏิบัติทักษะที่ซับซ้อนมากจนเกินไป ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรนำความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเข้ามามีส่วนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการจัดกิจกรรมที่สนุกสนาน หลากหลาย ท้าทาย มีการจัดกิจกรรมเกมและการแข่งขันเน้นการแข่งขันแบบทีม และอาจจะสอดแทรกกีฬาอื่น ๆ เข้ามาบูรณาการในรายวิชากรีฑาได้ ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ท้าทาย ความสามัคคี การทำงานเป็นทีม และไม่เบื่อหน่าย รวมไปถึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีเนื้อหาความสำคัญและประโยชน์ของกีฬากรีฑา เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของกีฬากรีฑาและการออกกำลังกาย ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีมีความชอบและรักในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย นำไปสู่การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์ตามหลักการพลศึกษา การวัดและประเมินผลด้านเจตคติและแรงจูงใจ เช่น การวัดและประเมินผลผู้เรียนควรใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนหรือไม่และการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นอย่างไร โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมและการวัดและประเมินว่าผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่อรายวิชากรีฑาเป็นอย่างไร โดยใช้แบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ หรืออาจจะเป็นการสัมภาษณ์ผู้เรียน รวมไปถึงการวิเคราะห์นักเรียนรายบุคคล และการที่จะทำให้ผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจที่ดีต่อรายวิชากรีฑา ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น แบบวัด แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น ควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียนและควรมีการปรับเกณฑ์การวัดแลประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน รวมไปถึงครูผู้สอนจะต้องมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป และมีการแจ้งเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนด้านเจตคติและแรงจูงใจให้ผู้เรียนทราบ รวมไปถึงให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑา เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น

ตอนที่ 6 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการวิเคราะห์เอกสารด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการใช้แบบสอบถาม ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน ครูพลศึกษาจำนวน 32 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 440 คน ผู้วิจัยนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และนำหลักสูตรให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข โดยมีค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence หรือ IOC) ระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตร พิจารณาองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.70 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และผู้วิจัยนำร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนนนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) คือใช้แบบสอบถาม มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการจัดการรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.60 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และสำหรับนักเรียน มีค่าความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.90 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และนำหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร โดยใช้แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัญหา ในการจัดการรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น ของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 2 การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 3 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไขร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการจำ ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑารายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเกี่ยวกับจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑารายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลการศึกษาสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑา ทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ ได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ผลรวม พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง โดยมีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้บริหาร ผลรวม พบว่า มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด โดยมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีความต้องการจำเป็นมาก 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุดและมีความต้องการจำเป็นเท่ากัน รองลงมาคือ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามลำดับ

1.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวม

มีสภาพปานกลาง 1 ข้อ และมีสภาพปัญหาน้อย 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียนมีปัญหามากที่สุด รองลงมาคือครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑาและครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเองมีสภาพปัญหาเท่ากัน

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุดทั้ง 3 ข้อ และมีความต้องการจำเป็นมาก 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียนความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา และครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง ตามลำดับ

1.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมากที่สุดทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

1.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น และครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด 2 ข้อ และมีความต้องการจำเป็นมาก 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ และครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น ตามลำดับ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

1.4 ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ข้อ และสภาพปัญหาน้อย 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา มีสภาพปัญหาเท่ากัน และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ

แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น มีสภาพปัญหาน้อยที่สุด

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากที่สุด 3 ข้อ และความต้องการจำเป็นมาก 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา ตามลำดับ

2. สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของครูพลศึกษา ผลรวม พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง โดยมีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ผลรวม พบว่า มีความต้องการจำเป็นมาก โดยมีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 4 ด้าน และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามลำดับ

2.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปานกลาง 1 ข้อ และมีสภาพปัญหาน้อย 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา และครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง มีความค้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน และครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา ตามลำดับ

2.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมากทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน

ให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

2.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของครูพลศึกษา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น และครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ และครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น ตามลำดับ

2.4 ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 4 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญ

และคุณค่าในการเล่นกรีฑา ซึ่งมีสภาพปัญหาเท่ากัน และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมากทั้ง 4 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น และ 2 ลำดับถัดมามีความต้องการจำเป็นเท่ากัน คือ ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น และครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น

3. สภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน

สภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียน ผลรวม พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง โดยมี สภาพปัญหาปานกลาง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ผลรวม พบว่า มีความต้องการจำเป็นมาก โดยมีความต้องการจำเป็นมาก 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ และด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และความต้องการจำเป็นปานกลาง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และถ้าพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านวิธีการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้ และด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ตามลำดับ

3.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาน้อยทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบเรียน และผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบที่ครูผู้สอนแจ้งให้ทราบ ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำปานกลางทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน และผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบเรียน มีความต้องการจำเป็นมากที่สุดและมีความต้องการจำเป็นเท่ากัน รองลงมาคือ ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบที่ครูผู้สอนแจ้งให้ทราบ

3.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำมากทั้ง 2 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจ

และเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา

3.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลางทั้ง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายวิชากรีฑามีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ และการเรียนในรายวิชากรีฑามีการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น ตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก 2 ข้อ และมีความต้องการจำเป็นปานกลาง 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ และการเรียนในรายวิชากรีฑามีการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น ตามลำดับ

3.4 ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน

สภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีสภาพปัญหาปานกลาง 3 ข้อ และมีสภาพปัญหาน้อย 1 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน มีสภาพปัญหามากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น และผู้เรียน

ได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น และผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอนตามลำดับ

ความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยรวมมีความต้องการจำเป็นมาก 1 ข้อ และมีความต้องการปานกลาง 3 ข้อ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น มีความต้องการจำเป็นมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน และผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน และผู้เรียนได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น ตามลำดับ

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งผู้วิจัยสามารถสรุปความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาความความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร

1.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหารด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมต้น ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา มีพบว่า การกำหนดวัถตุประสงค์ตามหลักการของการศึกษาจะต้องให้นักเรียนเกิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านเจตคติ (Attitude) ด้านการปฏิบัติ (Practice) การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคตินั้นจะมีการกำหนดในด้าน เจตคติ (Attitude) พลศึกษาควรมีการ

กำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของวิชาพลศึกษาและควรวิเคราะห์หลักสูตรให้เหมาะสมกับช่วงวัยของนักเรียนและกำหนดวัตถุประสงค์ให้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการเชื่อมโยงเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติกับเนื้อหาในรายวิชากรีฑาเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า การกำหนดเนื้อหาต้องสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ของวิชากรีฑาควรมีเนื้อหาที่หลากหลาย แปลกใหม่ ทันสมัย สนุกสนาน และท้าทาย การกำหนดเนื้อหาให้นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีนั้นต้องตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระของรายวิชากรีฑา

1.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เรียนชอบและสนใจ พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการทำงานเป็นทีม ควรมีการจัดกิจกรรมเกมให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ท้าทาย และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนเห็นว่าสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และเกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย

1.4 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหาร ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาว่าผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจและเจตคติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ พบว่ามีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์และสร้างความเชื่อมั่นและตรวจคุณภาพของแบบวัดให้มีประสิทธิภาพ การประเมินผลว่านักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติหรือไม่ ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนหรือไม่และการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นอย่างไร และอีกวิธีหนึ่งที่สามารถประเมินผลได้ คือ วิธีการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ

2. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา

2.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมต้น ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พบว่า กำหนดหลักสูตรและวัตถุประสงค์โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดของหลักสูตรปัจจุบันนำมาใช้อย่างถูกต้อง คำนึงถึงแหล่งการเรียนรู้เป็นสำคัญ รวมไปถึงควรกำหนดวัตถุประสงค์เอง การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคตินั้นได้มีการสอดแทรกและแฝงอยู่ในการกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของวิชาพลศึกษาอยู่แล้ว นั้นก็คือ ด้านเจตคติ (Attitude) อาจจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้โดยการเสริมคำว่าแรงจูงใจเข้าไปในการกำหนดวัตถุประสงค์ในด้าน ด้านเจตคติ (Attitude)

2.1 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการเชื่อมโยงเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติกับเนื้อหาในรายวิชากรีฑาเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า เนื้อหาจะต้องเชื่อมโยงเนื้อหาที่น่าสนใจและวิธีการการสอนต่าง ๆ มาบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน และต้องมีเนื้อหากรีฑาทั้งประเภทลู่และลานสามารถนำเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อสาระของกรีฑาได้ เช่น อาจจะมีการสอดแทรกเนื้อหาให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ หรือความสำคัญและประโยชน์ของรายวิชากรีฑาก่อนการเข้าสู่เนื้อหากรีฑา หรือสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหาของกรีฑาในแต่ละคาบเรียน เพราะเป็นสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนอยู่แล้ว มีการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมที่เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน ควรมีเนื้อหาที่ชี้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้กรีฑาเป็นสื่อ ควรเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจและหลากหลายเชื่อมโยงเนื้อหารายวิชากรีฑาให้เห็นภาพจริง และควรมีการนำเหตุการณ์ปัจจุบันนำเข้าสู่บทเรียน รวมไปถึงใช้วิธีการเสริมแรงบวกจากนักกรีฑาของโรงเรียนที่มีความเป็นเลิศทางด้านกีฬาเข้ามาช่วยในการเสริมแรงบวกในการเรียนรู้ในห้องเรียน

2.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เรียนชอบและสนใจ พบว่า การจัดการเรียนการสอนควรเน้นให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เห็นภาพชัดเจน ตรงตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลาย สนุกสนาน ท้าทายความสามารถ และนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการเรียนการสอนควรให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติและควรให้นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ ไม่ควรเน้นการปฏิบัติทักษะที่ซับซ้อนมากจนเกินไป การจัดการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนจะต้องมีความน่าสนใจและสอดแทรกกิจกรรมเกมเข้าไปและเน้นกิจกรรมแบบทีม เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความสมัครคี เมื่อนักเรียนมีความสุขนักเรียนจะเกิดความชอบมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา ใช้วิธีการเสริมแรงบวก เช่น การชมเชย การพูดกระตุ้นนักเรียน การให้รางวัล เป็นต้น จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่กล่าวถึงข้อดีของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑาให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑา

2.4 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของครูพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาว่าผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจและเจตคติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ พบว่า การวัดผลและประเมินผลควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียน และควรมีการปรับเกณฑ์การวัดแลประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น แบบวัด แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น การวัดและประเมินผลแรงจูงใจและเจตคติใช้วิธีการสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียนว่านักเรียนนั้นมีพฤติกรรมอย่างไรในการเรียน หรืออาจจะเป็นการสัมภาษณ์นักเรียน รวมไปถึงการวิเคราะห์นักเรียนรายบุคคล

3. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน

3.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ คำถามคือ ที่ผ่านมาผู้เรียนคิดว่าในการเรียนรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดี หรือไม่เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่กล่าวว่ารายวิชากรีฑาไม่ได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เพราะ ครูผู้สอนสอนไม่สนุกสนานและค่อนข้างบังคับ น่าเบื่อ อากาศร้อน วิ่งช้าและวิ่งไม่เป็นทำให้ไม่สนุก มีการปฏิบัติน้อยไป ไม่รู้ว่าเรียนกรีฑาเพื่ออะไร ครูสอนน่าเบื่อและกิจกรรมน้อยไป ไม่มีอุปกรณ์ประเภทลาน เช่น ลูกทุ่มน้ำหนัก จักร แหลน เป็นต้น รวมถึงไม่มีสถานที่ในการเรียน และนักเรียนบางส่วยรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เพราะ ครูผู้สอนสอนสนุกสนานและเป็นวิชาที่ผ่อนคลาย มีกิจกรรมเกมและแข่งขัน ได้ออกกำลังกาย ได้สุขภาพที่แข็งแรง มีทักษะเพิ่มมากขึ้น แต่ละกิจกรรมเสริมสร้างกล้ามเนื้อและทำให้นักเรียนแข็งแรงขึ้น ช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพทางด้านร่างกาย สมบูรณ์ มีความคล่องแคล่วว่องไว มีความอดทน สอนและให้เรียนรู้เกี่ยวกับคุณค่าและความสำคัญของกรีฑา

3.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนมีความคิดเห็นอย่างไรกับการนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา พบว่า ควรนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา เพราะ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรายวิชากรีฑาและเข้าใจรายวิชากรีฑามากขึ้น ทำให้เป็นวิชาที่น่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ทำให้ได้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ได้พัฒนาด้านจิตใจและร่างกายควบคู่กันไปด้วย ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ชอบการออกกำลังกายและเป็นสิ่งที่ดีอย่างมากทำให้คนหันมาออกกำลังกาย

3.3 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมอะไรบ้างในรายวิชากรีฑา พบว่า นักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนาน หลายหลาก และท้าทายความสามารถ กิจกรรมเกม กิจกรรมการแข่งขันทีมและการได้ร่วมสนุกกับเพื่อน ๆ รวมไปถึงนักเรียนทุกคน

มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน และในรายวิชากรีฑานักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติทั้งกรีฑาประเภทลานและประเภทลู่ เช่น การวิ่ง การวิ่งไกล การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การพุ่งแหลน การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร เป็นต้น รวมไปถึงนักเรียนอยากเล่นกีฬาอื่น ๆ ในรายวิชากรีฑา เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล แบดมินตัน เป็นต้น และกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเล่นโทรศัพท์ การพักผ่อน เป็นต้น

3.4 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผลการศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของนักเรียน ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คำถามคือ ผู้เรียนคิดว่าการให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญหรือไม่ เพราะเหตุใด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่กล่าวว่าการให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญเพราะ เป็นการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดแรงจูงใจและ เจตคติที่ดี ตั้งใจเรียน มีระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น การให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติทำให้ได้คะแนนง่าย เพราะ แค่ตั้งใจปฏิบัติก็ได้คะแนนแล้ว และเป็นส่วนช่วยคะแนนในส่วนอื่น ๆ ในรายวิชากรีฑา และนักเรียนบางส่วนกล่าวว่า การเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑาไม่มีความสำคัญ เพราะว่า แรงจูงใจของแต่ละคนอาจมีหรือไม่มีก็ได้ บางคนมีความชอบที่ไม่เหมือนกันและอาจจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญหรือมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชากรีฑา การที่นักเรียนจะได้คะแนนรวมน้อยลงเพียงเพราะไม่ชอบและไม่มีเจตคติที่ดีเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น

ผลการศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ

1. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร

ผลการศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ ของผู้บริหาร พบว่าการแสดงออกว่านักเรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนกรีฑา คือ การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนทุกคน มีความสนุกสนาน มีความพร้อมและความกระตือรือร้นในการร่วมกิจกรรม การที่นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจและชอบในการเรียนวิชากรีฑา คือ ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการแข่งขัน มีกิจกรรมเกม การทำงานเป็นทีมการสร้างบรรยากาศและความสนุกสนานในชั้นเรียน รวมไปถึงความพร้อมของ อุปกรณ์และสถานที่ ตลอดจนร่างกายของนักเรียน

2. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับมีแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา

ผลการศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติมข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ ของครูพลศึกษา พบว่า การแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีของนักเรียนในการเรียนรายวิชากรีฑา คือ นักเรียนเกิดการอยากเรียนและจะถามตลอดว่าวันนี้พวกผมจะเรียนอะไร แบบไหน แล้วทำยังไง นักเรียนตรงต่อเวลามีความสนใจเรียน อยากเรียนหรืออยากปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ นักเรียน

กระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรมต่อเมื่อครูบอกให้หยุด มีน้ำใจต่อครูผู้สอน และเป็นแบบอย่างที่ดีช่วยและสอนเพื่อนที่ยังปฏิบัติไม่ได้ และแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนชอบและอยากเรียนวิชากรีฑา คือ การที่ทำให้นักเรียนสุขภาพดีขึ้น กิจกรรมที่สนุกสนาน ท้าทายความสามารถกิจกรรมเกม และการแข่งขันทีม การประเมินผลโดยการให้คะแนนที่เหมาะสม มีการเสริมแรงบวก โดยการชมเชย ให้กำลังใจ หรือให้รางวัล เป็นต้น การจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความสำเร็จและพึงพอใจผลการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน นักเรียนได้ลองปฏิบัติจริงทุกคนและสามารถปฏิบัติได้ การจัดบรรยากาศการเรียนที่มีความเข้าใจ สนุกสนาน และนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

3. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่เกี่ยวกับการมีแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน

ผลการศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ ของนักเรียน พบว่า การแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีของนักเรียนในการเรียนรายวิชากรีฑา คือ การตั้งใจเรียนกระตือรือร้น และตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมอย่างเต็มที่ กรมีส่วมร่วมในการเรียน ตรงต่อเวลา มีระเบียบวินัย มีความสนุกสนาน ร่าเริง แจ่มใส และมีความสุขในการเรียนรายวิชากรีฑา ความอยากชนะผู้อื่นในการแข่งขัน การมีนักกรีฑาที่เราชื่นชอบและอยากเป็นเหมือนนักกรีฑาที่เราชื่อชอบ และแรงจูงใจที่จะทำให้นักเรียนชอบและอยากเรียนวิชากรีฑา คือ การได้ปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลาย ท้าทาย และกิจกรรมเกม การแข่งขันเป็นทีมที่ได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ได้ออกกำลังกายและสามารถนำไปใช้ได้จริง ได้ร่างกายที่แข็งแรงและมีสุขภาพที่ดี ครูผู้สอนเข้าใจนักเรียน ใจดี และสอนดี สภาพแวดล้อมและสถานที่การเรียนไม่ร้อน มีอุปกรณ์พร้อม นักเรียนอยากปฏิบัติในรายวิชากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน เช่น การวิ่ง การวิ่งไกล การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การพุ่งแหลน การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร เป็นต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอนที่ 2 การนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาเอกสารด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาสภาพปัญหา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการใช้แบบสอบถาม ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน ครูพลศึกษาจำนวน 32 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 440 คน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางการนำเสนอหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทั้ง 4 ด้านซึ่งผู้วิจัยสามารถนำเสนอแนวทางในแต่ละด้านได้ดังนี้

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

การกำหนดวัถตุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ครูผู้สอนควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการตั้งวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา เมื่อนักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑาจะให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทั้ง ด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา นำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้ และครูพลศึกษาควรตั้งวัตถุประสงค์ตามหลักการของพลศึกษให้สอดคล้องกับหลักสูตรหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขันพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และต้องมีการวิเคราะห์หลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ ตามหลักการตั้งวัตถุประสงค์ของการศึกษาจะมีทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ และตามหลักการของพลศึกษาจะมีทั้งหมด 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพทางกาย ดังนั้นการตั้งวัตถุประสงค์เพื่อจะให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีแล้วจะสอดคล้องและแฝงอยู่ใน ด้านเจตคติ อยู่แล้ว ครูผู้สอนอาจจะตั้งวัตถุประสงค์ให้ชันเจนยิ่งขึ้นและสอดแทรกประยุกต์ทักษะต่าง ๆ ที่มุ่งเน้นเป็นพิเศษ เช่น การแสดงออกถึงความตั้งใจ มีส่วนร่วม และมีความสนุกสนานในการปฏิบัติกิจกรรมเกมทักษะการวิ่งระยะสั้น การแสดงออกถึงความต้องการและสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมเกมทักษะการวิ่งระยะสั้นต่อถึงแม้ให้หยุดกิจกรรมแล้ว เป็นต้น การตั้งวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ชัดเจนจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬากรีฑา

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

การกำหนดเนื้อหารายวิชากรีฑาให้เป็นไปตามสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ต้องมีเนื้อหากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน และกำหนดเนื้อหาให้เหมาะสมกับพัฒนาการตามช่วงวัยของผู้เรียน แต่ครูผู้สอนควรจะสอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติเข้าไปด้วยทั้งโดยตรงและโดยอ้อม อาจจะกำหนดให้มีการสอนเนื้อหาเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติโดยเฉพาะ 1 คาบเรียน เพื่อให้นักเรียนรู้ เข้าใจ และเห็นความสำคัญ จะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจจะสอดแทรกเรื่องแรงจูงใจและเจตคติเข้าในเนื้อหาสาระของรายวิชากรีฑา เช่น กิจกรรมที่สนุกสนาน หลากหลาย ท้าทายความสามารถ ทันสมัย ตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนรายวิชากรีฑา ได้แก่ มีความตั้งใจเรียน มีความต้องการและอยากเรียน กระตือรือร้น มีระเบียบวินัย สนุกสนาน มีส่วนร่วมในกิจกรรการเรียน เป็นต้น รวมถึงการกำหนดเนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑาจะทำให้

ผู้เรียนมีแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑามากขึ้นนำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชากรีฑาควรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นปฏิบัติและลงมือทำ ผู้เรียนทุกคนได้ปฏิบัติและควรให้นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ ไม่ควรเน้นการปฏิบัติทักษะที่ซับซ้อนมากจนเกินไป ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรนำความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเข้ามามีส่วนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรมีการจัดกิจกรรมที่สนุกสนาน หลากหลาย ท้าทาย มีการจัดกิจกรรมเกมและการแข่งขัน เน้นการแข่งขันแบบทีม และอาจจะสอดแทรกกีฬาอื่น ๆ เข้ามาบูรณาการในรายวิชากรีฑาได้ ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ท้าทาย ความสามัคคี การทำงานเป็นทีม และไม่เบื่อหน่าย รวมไปถึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีเนื้อหาความสำคัญและประโยชน์ของกีฬากรีฑา เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของกีฬากรีฑาและการออกกำลังกาย ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีมีความชอบและรักในการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย นำไปสู่การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และเกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์ตามหลักการพลศึกษา การวัดและประเมินผลด้านเจตคติและแรงจูงใจ เช่น การวัดและประเมินผลผู้เรียนควรใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนหรือไม่และการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นอย่างไร โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมและการวัดและประเมินว่าผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่อรายวิชากรีฑาเป็นอย่างไร โดยใช้แบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ หรืออาจจะเป็นการสัมภาษณ์ผู้เรียน รวมไปถึงการวิเคราะห์นักเรียนรายบุคคล และการที่จะทำให้ผู้เรียนมีเจตคติและแรงจูงใจที่ดีต่อรายวิชากรีฑา ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น แบบวัด แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น ควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียนและควรมีการปรับเกณฑ์การวัดแลประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน รวมไปถึงครูผู้สอนจะต้องมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป และมีการแจ้งเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนด้านเจตคติและแรงจูงใจให้ผู้เรียนทราบ รวมไปถึงให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลในรายวิชากกรีฑา เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น

ตอนที่ 3 ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จากการศึกษาเอกสารด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการใช้แบบสอบถาม ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 12 คน ครูพลศึกษาจำนวน 32 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 440 คน ผู้วิจัยนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และนำหลักสูตรให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข โดยมีค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence หรือ IOC) ระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตร พิจารณาองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.70 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และผู้วิจัยนำร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนนนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

อภิปรายผล

การวิจัยในครังนี้ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายใน 2 ประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 เพื่อศึกษาสภาพในการจัดการรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น จากผลการสำรวจสภาพปัญหาในการจัดการรู้รายวิชากรีฑา ความต้องการจำเป็น ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดการรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้นทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

1.1 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา พบว่า มีสภาพปัญหาด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้อยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะว่าการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ครูพลศึกษาได้ยึดตามหลักการและปรัชญาของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา และในการกำหนดวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติมีการกำหนดและสอดแทรกอยู่ในด้านเจตคติตามหลักการการกำหนดวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษาอยู่แล้ว สอดคล้องกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของครูพลศึกษา ที่พบว่า การกำหนดวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคตินั้นได้มีการสอดแทรกและแฝงอยู่ในการกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการของวิชาพลศึกษาอยู่แล้ว นั้นก็คือ ด้านเจตคติ (Attitude) อาจจะกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้โดยการเสริมคำว่าแรงจูงใจเข้าไปในการกำหนดวัตถุประสงค์ในด้าน

เจตคติ (Attitude) และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของผู้บริหาร พบว่า การกำหนดวัถตุประสงค์ตามหลักการของการศึกษาจะต้องให้นักเรียนเกิดทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านเจตคติ (Attitude) ด้านการปฏิบัติ (Practice) จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจะเห็นได้ว่าการกำหนดวัถตุประสงค์ตามหลักการของการศึกษาจะต้องให้นักเรียนเกิดทั้ง 3 ด้าน แต่การกำหนดวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษาจะมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกาย ทั้ง 5 ด้านนี้ก็คือวัตถุปรงสงค์เดียวกันกับ 3 ด้านของหลักการของการศึกษา แต่จะแตกแยกย่อยออกมาเพื่อให้มีความชัดเจนและเข้ากับบริบทวิชาพลศึกษามากยิ่งขึ้น และมีความต้องการจำเป็นด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษาอยู่ในระดับมาก เพราะว่าการกำหนดวัตถุประสงค์ตามหลักการพลศึกษามีความสำคัญมากในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเป็นตัวกำหนดว่านักเรียนจะได้พัฒนาอะไรบ้าง ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น สอดคล้อง วรศักดิ์ เพียร์ชอบ (2561) ที่กล่าวว่า วัตถุประสงค์ทั้ง 5 ด้านของพลศึกษาอยู่ในขอบข่ายของวัตถุประสงค์ทั้ง 3 ด้านของหลักการการศึกษา แต่มีการกำหนดจากทั้ง 3 ด้านออกมาเป็น 5 ด้าน เพื่อให้มีความชัดเจนและเข้ากับบริบทวิชาพลศึกษามากยิ่งขึ้น ได้แก่ 1. ด้านความรู้ (Knowledge) คือ ด้านความรู้ ความเข้าใจ 2. ด้านเจตคติ (Attitude) คือ ด้านเจตคติและด้านคุณธรรม จริยธรรม และ 3. ด้านการปฏิบัติ (Practice) คือ ด้านทักษะกีฬาและด้านสมรรถภาพทางกาย การเรียนการสอนพลศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งให้นักเรียนได้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในบางด้านเช่นเดียวกับการเรียนการสอนในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนในห้องเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาทั้ง 5 ด้านไปพร้อม ๆ กัน ได้แก่ 1. ด้านสมรรถภาพทางกาย 2. ด้านความรู้ความเข้าใจในวิธีการเล่นหรือกติกาการเล่นที่ง่าย ๆ 3. ด้านทักษะการเล่นกีฬาง่าย ๆ พอเป็นพื้นฐานที่จะนำไปใช้เล่นตามอัตภาพของตนเองได้ 4. ด้านคุณธรรม เช่น การมีระเบียบวินัยและการมีน้ำใจนักกีฬา 5. ด้านเจตคติที่ดี คือ การเห็นคุณค่าและความสำคัญของการเล่นกีฬาและออกกำลังกาย

1.2 ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า มีสภาพปัญหาด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้อยู่ในระดับน้อย อาจเป็นเพราะว่าก่อนการเรียนครูมีการแจ้งวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาให้กับผู้เรียนทราบและผู้เรียนเข้าใจวัถตุประสงค์อยู่แล้ว และมีความต้องการจำเป็นด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง เพราะว่าการที่นักเรียนได้ทราบและเข้าใจวัตถุประสงค์ของรายวิชากรีฑาจะทำให้นักเรียนรู้เป้าหมายในการเรียนวิชากรีฑาทำให้นักเรียนเกิดการพัฒนาตามวัตถุสงค์มากยิ่งขึ้น และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ของนักเรียน พบทั้งรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑาและรายวิชากรีฑาไม่ได้มุ่งเน้นให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา อาจจะเป็นเพราะว่าแต่ละโรงเรียนมีวิธีการสอน เทคนิคการสอน และความพร้อมของสถานที่และอุปกรณ์ในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่แตกต่างกัน อาจจะทำให้มีกระบวนการจัดการเรียนรู้แตกต่างกันและอาจจะไม่ได้มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติ ดังนั้น ครูควรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ชัดเจน และควรความรู้ ความเข้าใจหลักการและปรัชญาของพลศึกษาและปรับวิธีการสอนให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า การที่ครูผู้มีความรู้ความเข้าใจในหลักการและปรัชญาช่วยให้

ครูพลศึกษามีการจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในขั้นตอนต่าง ๆ เป็นไปโดยถูกต้องและเหมาะสมตามความรู้ ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนได้มีการเรียนรู้และมีพัฒนาการตามหลักการของพลศึกษาและตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่วางไว้ได้ดียิ่งขึ้น รวมถึงช่วยให้สามารถที่จะวางจุดประสงค์ของการเรียนรู้ สามารถเลือกกิจกรรม วิธีการสอน ตลอดจนการวัดผลและการให้คะแนนนักเรียนเป็นไปโดยถูกต้องอีกด้วย

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

2.1 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา พบว่า มีสภาพปัญหาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นเพราะว่าครูผู้สอนยังไม่ได้กำหนดเนื้อหาสาระที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ชัดเจน เช่น กำหนดเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย สนุกสนาน กิจกรรมเกม และการแข่งขัน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน และเนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น และต้องมีเนื้อหากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน สอดคล้องกับ ธวัชชัย รักขติวงษ์ (2560) ได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับครูพลศึกษาส่วนหนึ่งที่สอนกรีฑาและมีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาพบว่า นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของทักษะการวิ่งในระยะต่าง ๆ ปฏิบัติตามพื้นฐานความรู้เดิม ส่งผลให้การวิ่งนั้นไม่เกิดประสิทธิภาพเท่าที่ควรและอาจเกิดอุบัติเหตุหรือได้รับการบาดเจ็บได้ นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และขาดความตั้งใจในการปฏิบัติทักษะ นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ค่อนข้างต่ำส่งผลให้การพัฒนาทักษะต่าง ๆ นั้นต้องใช้ระยะเวลานาน และมีความต้องการจำเป็นด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหารอยู่ในระดับมากที่สุด และของครูพลศึกษาอยู่ในระดับมาก เพราะว่ารายวิชากรีฑาเป็นกีฬาที่เป็นพื้นฐานของการเคลื่อนไหวในชีวิตประจำวันและทักษะกีฬาอื่น ๆ สอดคล้องกับ สมชาย ไกรสังข์ (2541) ที่กล่าวว่า กรีฑายังถือได้ว่าเป็นทักษะกีฬาพื้นฐานในการเคลื่อนไหวร่างกายในการปฏิบัติกิจกรรมหรือเล่นกีฬาชนิดอื่น ๆ ได้แก่ การวิ่ง การเดิน การกระโดด การขว้าง เป็นต้น และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของผู้บริหาร พบว่า การกำหนดเนื้อหาต้องสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ของวิชากรีฑาควรมีเนื้อหาที่หลากหลาย แปลกใหม่ ทันสมัย สนุกสนาน และท้าทาย การกำหนดเนื้อหาให้นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีนั้นต้องตรงกับความต้องการและความสนใจของนักเรียนให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระของรายวิชากรีฑา และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา พบว่า เนื้อหาจะต้องเชื่อมโยงเนื้อหาที่น่าสนใจและวิธีการการสอนต่าง ๆ มาบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน และต้องมีเนื้อหากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน และสามารถนำเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อสาระของกรีฑาได้ เช่น อาจจะมีการสอดแทรกเนื้อหาให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจและเจตคติ หรือความสำคัญและประโยชน์ของรายวิชากรีฑาก่อนการเข้าสู่เนื้อหากรีฑา หรือสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหาของกรีฑาในแต่ละคาบเรียน มีการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรม

ที่เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน ควรมีเนื้อหาที่ชี้เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้กรีฑาเป็นสื่อ ควรเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจและหลากหลายเชื่อมโยงเนื้อหารายวิชากรีฑาให้เห็นภาพจริงดังนั้นการกำหนดเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑานั้นจะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีเห็นค่าคุณและความสำคัญของกีฬากรีฑานำไปสู่การพัฒนาวัตถุประสงค์ทั้ง 5 ด้านของวิชาพลศึกษา นำไปสู่การออกกำลังกายเป็นประจำและทักษะการเคลื่อนไหวที่ถูกต้องส่งผลให้เกิดสุขภาพกายและจิตที่ดี สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่า นักเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญของการเล่นกีฬาและนักเรียนควรมีโอกาสนำสิ่งที่ได้เคยเรียนรู้มาแล้วมาใช้เล่นในภาพการณ์การจริง ได้เรียนรู้จริง ได้มีประสบการณ์จริง และตรงกับควมต้องการและความสนใจของผู้เรียน มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬา การเล่นเกมที่เกี่ยวกับกีฬานั้น ๆ เป็นต้น

2.2 ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า มีสภาพปัญหาด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นเพาะว่าครูผู้สอนมีการกำหนดเนื้อหาที่ไม่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนานเท่าที่ควร และอาจจะเน้นการปฏิบัติทักษะมากเกินไปทำให้นักเรียนเบื่อหลาย และต้องมีเนื้อหากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน สอดคล้องกับ ธวัชชัย รักขติวงษ์ (2560) ได้ทำการวิจัยสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (แบ่งเป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนกรีฑามาแล้วและนักเรียนที่กำลังเรียนกรีฑา) เกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการเรียนพลศึกษาด้วยกรีฑาพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่มีแรงบันดาลใจ เหน็ดเหนื่อย เบื่อหน่าย สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนมีความต้องการกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย สนุกสนาน สร้างสรรค์ และท้าทายความสามารถ และจะเห็นได้ว่ามีความต้องการจำเป็นด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน อยู่ในระดับมาก และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ ของนักเรียน พบว่า ควรนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา เพราะ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรายวิชากรีฑาและเข้าใจรายวิชากรีฑามากขึ้น ทำให้เป็นวิชาที่น่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ทำให้ได้ความรู้ในหลาย ๆ ด้าน ได้พัฒนาด้านจิตใจและร่างกายควบคู่กันไปด้วย ทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้ชอบการออกกำลังกายและเป็นสิ่งที่ดีอย่างมากทำให้คนหันมาออกกำลังกาย ดังนั้นควรมีการกำหนดเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย สนุกสนาน กิจกรรมเกม และการแข่งขัน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน และเนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑานำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้ สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) กล่าวว่า นักเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญของการเล่นกีฬาและนักเรียนควรมีโอกาสนำสิ่งที่ได้เคยเรียนรู้มาแล้วมาใช้เล่นในภาพการณ์การจริง ได้เรียนรู้จริง ได้มีประสบการณ์จริง และตรงกับ

ความต้องการและความสนใจของผู้เรียน มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬา การเล่นเกมที่เกี่ยวกับกีฬานั้น ๆ เป็นต้น

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.1 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา พบว่า มีสภาพปัญหาด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าครูผู้สอนนั้นไม่ได้มีการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา และการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนไม่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาเท่าที่ควร สอดคล้องกับ ธวัชชัย รักขติวงษ์ (2560) ได้ทำการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับครูพลศึกษาส่วนหนึ่งที่สอนกรีฑาและมีประสบการณ์สอนเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาพบว่า นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของทักษะการวิ่งในระยะต่าง ๆ ปฏิบัติตามพื้นฐานความรู้เดิม ส่งผลให้การวิ่งนั้นไม่เกิดประสิทธิภาพเท่าที่ควรและอาจเกิดอุบัติเหตุหรือได้รับการบาดเจ็บได้ นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และขาดความตั้งใจในการปฏิบัติทักษะ นักเรียนมีสมรรถภาพทางกายที่ค่อนข้างต่ำส่งผลให้การพัฒนาทักษะต่าง ๆ นั้นต้องใช้ระยะเวลานาน และจะเห็นได้ว่าความต้องการจำเป็นด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของผู้บริหาร อยู่ในระดับมากที่สุด และความต้องการจำเป็นด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา อยู่ในระดับมาก เพราะการจัดกิจกรรมในรายวิชากรีฑาเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนจะทำให้เกิดแรงจูงใจจะนำไปสู่การเกิดเจตคติที่ดีบรรลุตามวัตถุประสงค์ด้านเจตคติของพลศึกษา สอดคล้องกับ สุรเชษฐ์ โชติวรานนท์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยหลักที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา มีปัจจัยทางด้านแรงจูงใจและแรงจูงใจภายนอกมาเกี่ยวข้อง และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ของผู้บริหารพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการทำงานเป็นทีม ควรมีการจัดกิจกรรมเกมให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน ท้าทาย และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้นักเรียนเห็นว่าสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และเกิดประโยชน์ต่อสุขภาพ ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการออกกำลังกาย และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของครูพลศึกษาพบว่า การจัดการเรียนการสอนควรเน้นให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เห็นภาพชัดเจน ตรงตามความต้องการและความสนใจของนักเรียน กิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีความหลากหลายสนุกสนาน ท้าทายความสามารถ และนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการเรียนการสอนควรให้นักเรียนทุกคนได้ปฏิบัติและควรให้นักเรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ ไม่ควรเน้นการปฏิบัติทักษะที่ซับซ้อนมากจนเกินไป การจัดการเรียนรู้แต่ละขั้นตอนจะต้องมีความน่าสนใจและสอดแทรกกิจกรรมเกม

เข้าไปและเน้นกิจกรรมแบบทีม เพื่อให้เกิดความสนุกสนานและความสมัครคี เมื่อนักเรียนมีความสุข นักเรียนจะเกิดความชอบมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อรายวิชากรีฑา ใช้วิธีการเสริมแรงบวก เช่น การชมเชย การพูดกระตุ้นนักเรียน การให้รางวัล เป็นต้น จะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่กล่าวถึงข้อดีของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑาให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายและการเล่นกรีฑา สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่เป็นไปตามหลักการเรียนรู้ที่ว่า “เป็นการเรียนรู้ด้วยการกระทำหรือการลงมือปฏิบัติจริง (Learning by Doing)” ครูจะต้องจัดกิจกรรมพลศึกษาหรือกีฬาให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจริง ๆ ทุกครั้งหรือทุกคาบเสมอ เพราะการที่นักเรียนจะมีพัฒนาการตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่ได้วางไว้หรือไม่ขึ้นอยู่กับการได้ลงมือเล่นกีฬาหรือปฏิบัติจริงด้วยตนเองเป็นสำคัญ และตรงกับควมต้องการและความสนใจของผู้เรียน มีความตระหนักถึงความสำคัญของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย มีการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬา การเล่นเกมที่เกี่ยวกับกีฬานั้น ๆ เป็นต้น

3.2 ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง อาจเป็นเพราะว่านักเรียนไม่ได้ปฏิบัติกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา และการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนไม่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาเท่าที่ควร สอดคล้องกับ ธวัชชัย รักขติวงษ์ (2560) ได้ทำการวิจัยสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (แบ่งเป็น นักเรียนที่ผ่านการเรียนกรีฑามาแล้วและนักเรียนที่กำลังเรียนกรีฑา) เกี่ยวกับสภาพ ปัญหาและความต้องการจำเป็นในการเรียน พลศึกษาด้วยกรีฑาพบว่า กิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ไม่มีแรงบันดาลใจ เหน็ดเหนื่อย เบื่อหน่าย สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนมีความต้องการกิจกรรมการเรียนที่หลากหลาย สนุกสนาน สร้างสรรค์ และท้าทายความสามารถ และมีความต้องการจำเป็นด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน อยู่ในระดับมาก เพราะการได้ปฏิบัติกิจกรรมในรายวิชากรีฑาเพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ จะทำให้เกิดแรงจูงใจจะนำไปสู่การเกิดเจตคติที่ดีที่ทำให้เกิดแรงจูงใจจะนำไปสู่การเกิดเจตคติที่ดี สอดคล้องกับ ศรัณย์ รื่นณรงค์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษา มีปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเรียนวิชาพลศึกษามาเกี่ยวข้อง และจะเห็นได้ว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน พบว่า นักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมที่สนุกสนาน หลายหลาก และท้าทายความสามารถ กิจกรรมเกม กิจกรรมการแข่งขันทีมและการได้ร่วมสนุกกับเพื่อน ๆ รวมไปถึงนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน และในรายวิชากรีฑานักเรียนต้องการและสนใจปฏิบัติทั้งกรีฑาประเภทลาน

และประเภทลู่ เช่น การวิ่ง การวิ่งไกล การกระโดดไกล การเขย่งก้าวกระโดด การพุ่งแหลน การทุ่มน้ำหนัก และการขว้างจักร เป็นต้น เป็นต้น สอดคล้องกับ เมสญา แทนสง่า (2565) ได้ทำงานวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจ พบว่า การสอนด้วยเกมเพื่อความเข้าใจส่งผลให้นักเรียนมีความสนใจ มีเจตคติ และพฤติกรรมในวิชาพลศึกษา และสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า ความพร้อมของสถานที่และอุปกรณ์ในการเรียนรู้พลศึกษาในแต่ละกีฬานั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนพลศึกษาผู้เรียนต้องได้ปฏิบัติจริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีกิจกรรมที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่เครียดจนเกินไป เช่น กิจกรรมเกมและการแข่งขัน เป็นต้น

4. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

4.1 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้บริหารและครูพลศึกษา พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง อาจเป็นเพราะว่าครูผู้สอนมีการใช้เครื่องมือและวิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑายังไม่ถูกต้องและชัดเจนเท่าที่ควร สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า เนื่องจากพฤติกรรมทางด้านเจตคตินี้เป็นพฤติกรรมที่เป็นนามธรรมจึงทำให้มีความยากลำบากในการวัดและประเมินผลมากกว่าพฤติกรรมด้านอื่น ๆ ดังนั้นครูพลศึกษาส่วนใหญ่แม้จะได้วางจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนได้บรรลุพฤติกรรมด้านนี้ไว้แล้วก็ตาม แต่ก็มักไม่ค่อยได้ทำการวัดเพื่อประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้ตามที่วางไว้เท่าที่ควร และความต้องการจำเป็นด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร อยู่ในระดับมากที่สุด และความต้องการจำเป็นด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา อยู่ในระดับมาก เพราะการวัดและประเมินผลมีความสำคัญมากเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าผู้เรียนนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ นักเรียนเกิดการพัฒนาการทั้ง 5 ด้านทางพลศึกษาและนักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติจริงหรือไม่ และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร พบว่า มีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์และสร้างความเชื่อมั่นและตรวจคุณภาพของแบบวัดให้มีประสิทธิภาพ การประเมินผลว่านักเรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติหรือไม่ ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมการเรียนในชั้นเรียนว่านักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนหรือไม่และการแสดงพฤติกรรมออกมาเป็นอย่างไร และอีกวิธีหนึ่งที่สามารถประเมินผลได้ คือ วิธีการให้นักเรียนตอบแบบสอบถามหรือแบบวัดเจตคติ และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของครูพลศึกษา พบว่า การวัดผลและประเมินผลควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียน และควรมีการปรับเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน ควรมีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เช่น แบบวัด แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม เป็นต้น การวัดและ

ประเมินผลแรงจูงใจและเจตคติใช้วิธีการสังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียนว่านักเรียนนั้นมีพฤติกรรมอย่างไรในการเรียน หรืออาจจะเป็นการสัมภาษณ์นักเรียน รวมไปถึงการวิเคราะห์นักเรียนรายบุคคล สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า การวัดเพื่อประเมินผลที่ถูกต้องและสมบูรณ์ตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรนั้นจะเป็นการวัดและประเมินผลตามหลักการและปรัชญาการเรียนการสอนพลศึกษาที่มุ่งเน้นให้มีการพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ด้านละเท่า ๆ กัน ควรมีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงและมีการให้คะแนนพัฒนาการของผู้เรียนด้วย สอดคล้องกับ วรรณ์ดี แสงประทีปทอง (2544) ที่กล่าวว่า การวัดเจตคติอาจใช้วิธีการต่าง ๆ ได้แก่ วิธีการสังเกต วิธีการสัมภาษณ์ วิธีการใช้มาตรวัด เป็นต้น

4.2 ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า มีสภาพปัญหาปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้เรียนไม่ทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอนเท่าที่ควร และผู้เรียนไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น และมีความต้องการจำเป็นด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2561) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนควรทราบเกณฑ์การตัดสินคะแนน และผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการคิดและปรับเกณฑ์คะแนนร่วมกันกับครูในชั้นเรียนอยย่างเหมาะสม และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของนักเรียน พบว่า การให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญ เพราะ เป็นการกระตุ้นนักเรียนให้เกิดแรงจูงใจและ เจตคติที่ดี ตั้งใจเรียน มีระเบียบวินัยตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบ และมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากยิ่งขึ้น การให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติทำให้ได้คะแนนง่าย เพราะ แค่ตั้งใจปฏิบัติก็ได้คะแนนแล้ว และเป็นส่วนช่วยคะแนนในส่วนอื่น ๆ ในรายวิชากรีฑา และนักเรียนบางส่วนกล่าวว่าการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑาไม่มีความสำคัญ เพราะว่า แรงจูงใจของแต่ละคนอาจมีหรือไม่มีก็ได้ บางคนมีความชอบที่ไม่เหมือนกันและอาจจะไม่ค่อยเห็นความสำคัญหรือมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชากรีฑา การที่นักเรียนจะได้คะแนนรวมน้อยลงเพียงเพราะไม่ชอบและไม่มีเจตคติที่ดีเป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้น ดังนั้น ควรจะมีเสริมผู้สร้างเรียนให้มีแรงจูงใจทำไปสู่เจตคติที่ดีและมีการให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติสอดคล้องกับ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2536) กล่าวไว้ว่าในการการให้คะแนนในการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาและกีฬา ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาควรให้คะแนนตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนสอนที่ได้กำหนดไว้อย่างครบในทุก ๆ ด้าน การให้คะแนนอย่างถูกต้องตามหลักของวิธีการนั้นจะช่วยให้ครู ผู้ปกครอง นักเรียน และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบถึงพัฒนาการของนักเรียนจากการเรียนวิชานั้น ๆ ว่าเรียนได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งมีความหมายทั้งต่อครูและนักเรียนทำ

ให้ทราบผลการเรียน เช่น ถ้าทำคะแนนได้น้อยหรือสอบตกควรมีการแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้ดีขึ้นและสามารถนำประโยชน์จากการเรียนการสอนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประเด็นที่ 2 เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จากการศึกษาองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน คือ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และผู้วิจัยสามารถนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

1. หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ควรศึกษาและนำมาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

2. วิสัยทัศน์ของโรงเรียน ขึ้นอยู่กับแต่ละโรงเรียน แต่ละโรงเรียนมีวิสัยทัศน์ไม่เหมือนกัน

3. การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา ควรเขียนคำอธิบายรายวิชาให้เห็นถึงวัตถุประสงค์และสิ่งที่อยากให้ผู้เรียนได้ในรายวิชากรีฑาและเขียนให้เห็นสอดคล้องกับจุดเน้นของหลักสูตร คือการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ รวมถึงจะต้องเขียนให้เห็นวัตถุประสงค์ทางพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพทางกาย ซึ่งด้านแรงจูงใจและเจตคติที่เป็นจุดเน้นของหลักสูตรอาจจะแฝงอยู่ในด้านเจตคติของวัตถุประสงค์ทางพลศึกษาอยู่แล้ว ดังนั้นอาจจะมีการเขียนวัตถุประสงค์ด้านเจตคติให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. ตารางโครงสร้างรายวิชา ควรจะการกำหนด หน่วยกิตและจำนวนคาบให้ตรงถูกต้องและสอดคล้องกัน การกำหนดสัปดาห์/แผนการเรียนรู้ ควรมีการแยกย่อยออกมาทุก ๆ สัปดาห์ การกำหนดหน่วยการเรียนรู้และเนื้อหาที่จะสอนของรายวิชากรีฑาให้ชัดเจน ถูกต้อง และเหมาะสมครอบคลุมและครบถ้วนเนื้อหารายวิชากรีฑาทั้งประเภทลู่และลาน และมีการสอดแทรกเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ เช่น ประวัติความเป็นมาและความสำคัญประโยชน์ของกรีฑา การกำหนด ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ให้สอดกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และหน่วยการเรียนรู้และเนื้อหาของเรื่องนั้น ๆ การกำหนด กิจกรรมการเรียนรู้ ควรจะสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และเนื้อหาของเรื่องนั้น ๆ และกิจกรรมควรมีการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติตามจุดเน้นของหลักสูตร คือ มีการจัดกิจกรรมที่สนุกสนาน หลากหลาย ท้าทาย มีการจัดกิจกรรมเกมและการแข่งขัน เน้นการแข่งขันแบบทีมในทุก ๆ คาบ มีกิจกรรมการปฏิบัติฝึกหัดทักษะ มีการอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีกิจกรรมการเห็นคุณค่าและความสำคัญเชื่อมโยงกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน มีการเสริมแรงบวก เช่น การให้รางวัล การตบมือให้กำลังและแสดงความยินดี การพูดกระตุ้นผู้เรียน เป็นต้น และมีการสอดแทรกเทคโลโนยีเข้าไปในการเรียนการสอนด้วย การกำหนดวิธีการประเมินผล จะต้องมีวิธีการวัด

ที่หลากหลายสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ทั้ง 5 ด้านทางพลศึกษาในแต่ละสัปดาห์ และมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติตามจุดเน้นของหลักสูตรด้วย เช่น แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน เป็นต้น มีการประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไปและการกำหนดระยะเวลาและคะแนนในแต่ละสัปหาด์ให้สอดคล้องและเหมาะสม

5. แผนการวัดและประเมินผล ควรใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ในลักษณะที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้วยวิธีการที่หลากหลาย มีการประเมินพัฒนาการ โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนที่แตกต่างกันของผู้เรียน มีการประเมินผลตามหลักการพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านแรงจูงใจและเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกาย และมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติตามจุดเน้นของหลักสูตรด้วย เช่น แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน เป็นต้น ควรใช้เกณฑ์คะแนนตามความสามารถในการปฏิบัติของนักเรียนและควรมีการปรับเกณฑ์การวัดแลประเมินผลให้เข้ากับศักยภาพของนักเรียน ประเมินผลตามพัฒนาการของนักเรียนมากกว่าประเมินตามเกณฑ์มาตรฐาน ไม่ควรเก็บคะแนนด้านทักษะเยอะจนเกินไป มีการแจ้งเกณฑ์การวัดและประเมินผลให้นักเรียนทราบและเกณฑ์คะแนนสามารถปรับเปลี่ยนได้ โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนนตามศักยภาพของนักเรียนตามความเหมาะสมและปรับเกณฑ์คะแนนให้เหมาะสมกับรายวิชากรีฑา รวมถึงมีการระบุการให้คะแนนที่ชัดเจน

ประเด็นที่ 3 เพื่อตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จากการศึกษาเอกสารด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และการศึกษาสภาพ ปัญหา และความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษารายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยการใช้แบบสอบถาม ผู้บริหารสถานศึกษา ครูพลศึกษา และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยนำเสนอร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และนำหลักสูตรให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่านตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำปรับปรุงแก้ไข โดยมีค่าความสอดคล้อง (Index of Congruence หรือ IOC) ระหว่างองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรพิจารณาองค์ประกอบของหลักสูตรและเนื้อหาของหลักสูตรที่มี

ค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ในช่วง 0.70 – 1.00 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ และผู้วิจัยนำร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมตอนต้น สามารถนำผลการวิจัยไปปรับใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาและประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมตามบริบทของผู้เรียนแต่ละโรงเรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม ข้อคำถามควรจะใช้คำที่เข้าใจง่ายเหมาะสม และควรทำแบบสอบถามให้มีความน่าสนใจ ไม่เยอะจนเกินไป และติดตามแบบสอบถามอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้แบบสอบถามอย่างรวดเร็วและครบถ้วนตามจำนวนที่ต้องการ

2. ควรมีเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เพิ่มเติมเข้าไปด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความชัดเจนและมีความถูกต้อง ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนในสังกัดอื่น ๆ ที่มีการเรียนการสอนรายวิชากรีฑา เพื่อให้เห็นถึงสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นได้ครอบคลุมโรงเรียนในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กมลมนัสชท์ บัณฑิตยานนท์ และวิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ์ คงเผ่า. (2553). *ความรู้พื้นฐานและหลักการพัฒนาหลักสูตร*. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2557). *คู่มือผู้ฝึกสอนกรีฑา T - Certificate*. สำนักงานกิจการโรงพิมพ์ องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.

กรมพลศึกษา. (2556). *จิตวิทยาการกีฬา.* สำนักงานกิจการโรงพิมพ์: องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.

กรมวิชาการ. (2540). *คู่มือการพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น.* คุรุสภาลาดพร้าว.

กรมวิชาการ. (2542). *การพัฒนารายวิชาสังคมศึกษาให้สอดคล้องกับท้องถิ่นในหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533*(พิมพ์ครั้งที่ 3). โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา.* โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.* โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา.* โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

กฤษฎา บานชื่น. (2551). *คู่มือวิ่งเพื่อสุขภาพ*(พิมพ์ครั้งที่ 10). หมอชาวบ้าน.

กษมา สุขุมาลจันทร์. (2560). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาชักกะเย่อของนักกีฬาชักกะเย่อ ในกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 32* [วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต]. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี].

กอง วิสุทธารมณ์. (2513). *การพลศึกษากับการพัฒนาประเทศ* [เอกสารคำบรรยาย]. การศึกษากับการพัฒนาประเทศ. กรุงเทพฯ, ประเทศไทย.

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2558). *คู่มือฝึกสอนกีฬากรีฑา.* กองวิชาการกีฬา การกีฬาแห่งประเทศไทย.

กิ่งแก้ว ทรัพย์พระวงศ์. (2558). *จิตวิทยาทั่วไป*(พิมพ์ครั้งที่ 15). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

กิติ ตยัคคานนท์. (2538). *นักบริหารทันสมัย*(พิมพ์ครั้งที่ 6). บัตเตอร์ฟลาย.

ฆนัท ธาตุทอง. (2550). *การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.* เพชรเกษมการพิมพ์.

จาตุรนต์ ลิ่มหัน และภาคภูมิ รัตนโรจนากุล. (2562). แรงจูงใจในการตัดสินใจเล่นกีฬาฟุตซอลอาชีพ. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และนันทนาการ. 45*(1).

เจษฎา เจียระนัย. (2534). *หนังสือเรียนฝึกทักษะและประเมินผลวิชา ท 203 พลานามัย 3*

(กรีฑา). โอเดียนสโตร์.

เฉลิมรัตน์ ทองศิริมณีรัตน์. (2551). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกรีฑาของเยาวชนในจังหวัดลำปาง พ.ศ. 2551. *วารสารคณะพลศึกษา. 14*(1).

ชาญชัย โพธิ์คลัง. (2532). *หลักพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา*. โอเดียนสโตร์.

ชาญวิทย์ สร้อยค้า. (2557). *การพัฒนาหลักสูตรวิชาพลศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพเรื่องฟุตซอล สำหรับนักเรียนระดับชันประกาศนียบัตรวิชาชีพชันปีที่ 1.* วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา 6(1): 128 - 142.

ชุมพล ปานเกตุ. (2531). *คู่มือผู้ฝึกสอนกรีฑาเบื้องต้น.* โอเดียนสโตร์.

โชติกา ระโส. (2555). *แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏ* [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต], มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดำรัส ดาราศักดิ์. (2554). *เอกสารประกอบการสอน วิชา 114321 จิตวิทยาการกีฬา.* สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา สำนักวิชาวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.

ดุษฎี มัชฌิมาภิโร. (2550). *เอกสารคำสอนรายวิชา: การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.* มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.

ต่อศักดิ์ แก้วจรัสวิไล และชาญชัย ยมดิษฐ์. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรรายวิชามวยไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขันพื้นฐานพุทธศักราช 2551.* วารสารศิลปากรศึกษาศาสตร์วิจัย, 2(2).

ทนงศักดิ์ ลิ่มเนี่ยว และประภาส มันตะสูตร. (2561). แรงจูงใจในการเป็นนักกีฬากรีฑาตัวแทนจังหวัดสตูล. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต. 13*(2).

ทิศนา แขมมณี. (2546). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกหลากหลาย(พิมพ์ครั้งที่ 9). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทเวศร์ พิริยะพฤนท์. (2529). *หลักการฝึกกีฬาว่ายน้ำ.* งานส่งเสริมวิจัยและตำรา

ธงชัย เจริญทรัพย์มณี. (2547). *เอกสารคำสอนวิชา พล 412 หลักวิทยาศาสตร์ในการฝึกกีฬา.* ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธงชัย สันติวงษ์. (2539). *การบริหารงานบุคคล*(พิมพ์ครั้งที่ 10). ไทยวัฒนาพานิช.

ธวัชชัย รักขติวงษ์. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในกรีฑาประเภทลู่โดยประยุกต์หลักการของรูปแบบซิปปาร่วมกับทฤษฎีแรงจูงใจที่มีต่อสมรรถภาพทางกาย ทักษะและเจตคติต่อการวิ่งเพื่อสุขภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา*(พิมพ์ครั้งที่ 2). พัฒนาศึกษา.

ธีรวุฒิ พรหมจมร. (2556). *แรงจูงใจในการเล่นฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา*

สาธิตสามัคคี ครั้งที่ 37[ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต].มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2550). *การวัดเจตคติ*(พิมพ์ครั้งที่ 2). วิทยาออฟเซทการพิมพ์.

นพมาศ ธีรเวคิน. (2542). *จิตวิทยาสังคมกับชีวิต*(พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นันท์นภัส รัตนศิลชัย. (2553). *เอกสารคำสอนรายวิชา: การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น.* มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

นันทวัน วงษ์ประเสริฐ. (2557). *แนวทางการจัดการเรียนรู้พลศึกษาสาหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ: กรณีศึกษาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิศาชล ภาวงศ์. (2560). *การนำเสนอหลักสูตรรายวิชาพลศึกษาเพื่อเสริมสร้างความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด. (2550). *การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร.* สุวีริยาสาส์น.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2546). *จิตวิทยาการศึกษา.* ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา.* พัฒนาศึกษา.

พนมไพร ไชยยงค์. (2542). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. สุพรรณบุรี.* วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*(พิมพ์ครั้งที่ 7). ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้จัดจำหน่าย.

พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *เอกสารประกอบการสอน พ 437 จิตวิทยาการกีฬา.* ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พิสณุ ฟองศรี. (2554). *การประเมินทางการศึกษา: แนวคิดสู่การปฏิบัติ*(พิมพ์ครั้งที่ 6). ด่านสุทธาการพิมพ์.

พีระพงศ์ บุญศิริ. (2536). *จิตวิทยาการกีฬา*(พิมพ์ครั้งที่ 3). โอเดียนสโตร์.

ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์. (2538). *เอกสารประกอบการสอนวิชา พล 111 กรีฑา 1.* ภาควิชา พลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภัทรดนัย ประสานตรี. (2556). *แรงจูงในการเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 40*[ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภัทรพงศ์ รัตนกาญจน์. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้ตามหลักการทรงงานของรัชกาลที่ 9 และทฤษฎีพัฒนาด้านจิตพิสัยที่มีต่อเจตคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต] จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภูษณพาส สมนิล. (2558). *เอกสารประกอบการสอนวิชา: จิตวิทยาการกีฬาและการออกกำลังกาย SS11200.* มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.

มุกดา ศรียงค์ และคณะ. (2562). *จิตวิทยาทั่วไป*(พิมพ์ครั้งที่ 13). สำนักพิมพ์มหาลัยวิทยาลัยรามคำแหง.

เมสญา แทนสง่า. (2565). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในวิชาพลศึกษาเพื่อสร้างเสริมทักษะชีวิตสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพิบูลอุปถัมภ์. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษาและสันทนาการ*, *48*(1), 111-122.

ยงยุทธ ลาดนอก. (2562). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬามวยสากลสมัครเล่นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา*[วิทยานพินธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี.

โยธิน ศันสนยุทธ. (2531). *จิตวิทยา*. โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รุจิร์ ภู่สาระ. (2546). *การพัฒนาหลักสูตร: ตามแนวปฏิรูปการศึกษา*(พิมพ์ครั้งที่ 2). บุ๊คพอยท์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย.* สุวีริยาสาส์น.

ละเมียด กรยุทธพิพัฒน์. (2551). *หลักการจัดพลศึกษา ในโรงเรียนมัธยม*(พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ลักขณา สริวัฒน์. (2549). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*(พิมพ์ครั้งที่ 2). โอเดียนสโตร์.

ลัดดา กิตติวิภาค. (2532). ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น(พิมพ์ครั้งที่ 2). ฝ่ายตำราและอุปกรณ์การศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วรรณ์ดี แสงประทีปทอง. (2544). *เจตคติ: แนวคิด วิธีการวัดและมาตราวัด.* โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2561). *รวมบทความเกี่ยวกับ ปรัชญา หลักการ วิธีการสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา* (พิมพ์ครังที่ 3). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัฒนา ปุญญฤทธิ์. (2548). *ประมวลสาระวิธีการจัดประสบการณ์สาหรับเด็กปฐมวัย.* โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วาสนา คุณาอภิสิทธ์. (2539). *การสอนพลศึกษา.* วิทยพัฒน์.

วิชัย วงษ์ใหญ่. (2550). *“ผู้เรียนเป็นสำคัญ” สารานุกรมวิชาชีพครู เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ60ปี*. สำนักงานเลขาธิการครุสภา.

วิรดี เอกรณรงค์ชัย. (2554). *ผลของการจัดการเรียนรู้วิชาสุขศึกษาโดยใช้การวิจัยเป็นฐานที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความคิดเชิงวิจารณญาณของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4.* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิริยา บุญชัย. (2529). *การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา*(พิมครั้งที่ 2) ไทยวัฒนาพานิช.

วิสิทธิ์ ศรีแก้ว. (2564). อิทธิพลของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้และปัจจัยร่วมที่มีต่อเจตคติของนักเรียนในวิชาพลศึกษา. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, 47*(2), 218-229.

วิสุทธิ์ ทิพย์พงษ์. (2544). *การศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต] จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศรัณย์ รื่นณรงค์. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต], มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศศิวิมล ตามไท. (2542). *การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการบริโภคข้าวกล่องของประชาชนในกรุงเทพมหานคร*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศักดิ์ สุนทรเสณี. (2531). *เจตคติ.* ดีดี บุ๊กสโตร์

ศิริการณ์ น้อยวังหิน. (2550). *แรงจูงใจในการเล่นกีฬาแบดมินตันของนักกีฬาหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 35 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี*[ปริญญานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ศิริพร ขีปนวัฒนา. (2548). *เอกสารคำสอนรายวิชา: หลักสูตรและการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน.* มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ศูนย์กายภาพบาบัด มหาวิทยาลัยมหิดล. (20 มิถุนายน 2559). *วิ่งอย่างไรไม่ให้บาดเจ็บ.* มหาวิทยาลัยมหิดล ศูนย์กายภาพบำบัด คณะกายภาพบำบัด. http://www.pt.mahidol.ac.th/knowledge/?p=421.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2563). *สุขภาพคนไทย 2563: สองทศวรรษปฏิรูปการศึกษาไทย ความล้มเหลวและความสำเร็จ.* เอกสารทางวิชาการสถาบันวิจัยประชากรสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2559). *สุขภาพคนไทย 2559: ตายดีวิถีที่เลือกได้.* เอกสารทางวิชาการสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล. (2564). *สุขภาพคนไทย 2564: COVID - 19 มหันตภัยร้ายเขย่าโลก.* สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

สมชาย ไกรสังข์. (2541). *กรีฑาลู่.* ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมนึก บุญนาค. (2548). *แรงจูงใจในการเลือกฝึกกีฬามวยไทยของนักเรียนชาย ช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2547*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต] มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สรายุธ รักภู่. (2554). *แรงจูงใจในการเล่นกรีฑาของนักกรีฑาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 39.* [ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 – 2580 (ฉบับย่อ).* ม.ป.พ.

สำนักงานนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (15 กรกฎาคม 2565). *จำนวนนักเรียนห้องเรียนจำแนกเพศ รายชั้น ปีการศึกษา 2565*. สำนักนโยบายและแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน : http://www.bopp.go.th/?page_id=1828.

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). *สรุปสาระสำคัญของแผนปฏิรูปประเทศ.* ม.ป.พ.

สุชา จันทน์เอม. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป* (พิมพ์ครั้งที่ 13). ไทยวัฒนาพานิช.

สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. (2520). *จิตวิทยาสังคม.* โรงพิมพ์แพร่วิทยา.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2545). *จิตวิทยาการกีฬา*(พิมพ์ครั้งที่ 3). โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช

สุภารัตน์ วรทอง. (2537). *เอกสารประกอบการสอนวิชาพลศึกษา111 (P.E.111) กรีฑา 1 (Track and Field 1).* คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สุรเชษฐ์ โชติวรานนท์. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร*[วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2564). *จิตวิทยาการศึกษา*(พิมพ์ครั้งที่ 13). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อดิศักดิ์ สิงห์สีโว. (2549). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา เรื่อง ปริมาณสัมพันธ์ที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ*[วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อรนันท์ นิ่มนุช. (2550). *ความคิดเห็นการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของครูปฐมวัยในโรงเรียนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ*[วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อร่าม ตั้งใจ. (2539). *จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ): การฝึกสมรรถภาพทางกาย.* ไทยมิตรการพิมพ์.

อักษรเจริญทัศน์. (2555). *School in focus: สร้าง“ทักษะ”ให้ผู้เรียนพร้อมสู่สตวรรษที่ 21*. บริษัทคอมฟอร์ม จำกัด.

อารีย์ พันธุ์มณี. (2534). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*(พิมพ์ครั้งที่ 5). ต้นอ้อ 1999.

อำนวย เลิศชยันตี. (2545). *สถิติขั้นสูง.* โรงพิมพ์ศิลป์สนองการพิมพ์.

อุทัย สงวนพงศ์. (2533). *หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มพลานามัยกรีฑาระดับมัธยมศึกษา.* อักษรเจริญทัศน์.

ภาษาต่างประเทศ

Amabile, T. M. (1993). Motivational synergy: Toward new conceptualization of intrinsic and extrinsic motivation in the workplace. *Human Resource Management Review, 3*(3), 185 - 201.

Anastasi, A. (1990). *Psychological Testing (6 ed.).* New York: Macmillan Publishing.

Beauchamp, G. (1981). *A Curriculum Development Theory.* Illinois: F.E. Peacock Publisher.

Benjamin S. Bloom. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals.* New York: David McKay.

Bookwalter W.K. and Harold J. (1969). *Foundations and Principle of Physical Education.* Vander Zwagg: W.B. Saunders Company.

Bucher, Chales Augustus. (1979). *Foundations and Physical Education.* St Louis: C.V. Mosby.

Bufarsan. F. A. (2000). *Curriculum Analysis in Teacher Preparation Programs at the College of Basic Education in Kuwait.* Digital Dissertations. (Aug 2002): 477.

Dafe, R. L. (2000). *Management.* New York: Harcourt College.

Domjan, M. (1996). *The Principles of Learning and Behavior.* Belmont, CA: Thomson/Wadswprth.

Gagne, M., & Deci, E. (2005). Self - determination theory and work motivation. *Journal of Organizational Behavior, 23*(4), 331 - 362.

Gardner, R. C. (1996). Motivation and second language acquisition: perspectives. *Journal of the Canadian Association of Applied Linguistics, 18*. 19 - 42.

George Richard Kelman. (1972). *Physiology: A Clinical Approach. Edinburgh: Churchill Livingstone.* Gordon Allport. 1975. The nature of prejudice. New York: Russell & Russell.

Good, C.V. (1973). *Dictionary of Education. 3 rd ed.* New York: McGraw – Hill Book Company.

Greenwald, A. J. (2014). *Attitude Structure and Function.* United Kingdom: Psychology Press.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Griffin, M. R., & Maina, M. P. (2005). Self - determination theory and work motivation. *Journal of Organizational Behavior, 26*, 331 - 362.

Hanson, Mark E. (1996). *Educational Administration and Organizational Behavior*. 4 th ed. Boston: Allyn and Bacon.

Harry C. Trinadis. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York: John Wiley & Sons.

Jaakkola, Timo. (2002). *Changes in students' exercise motivation, goal orientation, and sport competence as a result of modification in school physical education teaching practices.* Jyvaskylan Yliopisto (Finland).

Jennifer. (2005). *A Comparison of Intrinsic Motivation Scores for Two groups of Preadolescent athletes.* Dissertation Abstracts. M.Sc.: lakehead University.

Joyce, B. R., & Weil, M. (1996). *Models of Teaching.* Boston: Allyn and Bacon.

Karussanu, Maria & Roberts Glyn C. (1995). Motivation in Physical Activity: The Role of Motivation Climate, Intrinsic Motivation, and Self - Effcacy, *Journal of Sport and Exercise Personality.* NASPSPA Abstracts. Human Kinetics Publishers.Inc.

Lacy, A.C. (2015). *Measurement and Evaluation in Physical Education andExercise Science.* Boston, MA: Pearson.

Lefton, L. A. (1997). *Phychology (6 ed.).* Boston: Allyn and Bacon.

Loudon, D. L., and Della Bitta, A. J. (1993). *Consumer Behavior: Concepts and Applications.* New York: McGraw - Hill.

Lovell, R.B. (1980). Adult Learning. New York: Halsted Press Wiley & Son.

Luck, D. M., & Sineslair, D. G. (1996). Gender Differences in Adolescents' Toward School Physical Education. *Journal of Teaching in Physical Education*.

Lund, J., & Veal, M. (2013). *Assessment - driven instruction in physical education*. Champaign, IL: Human Kinetics.

Maslow, A.H. (1970). *Motivation and Personality* (2nd ed). New York: Harper & Row.

McMillan, B. A. (1993). *An Analysis of Factors Associated with Student Responses to Instructional Tasks in Physical Education*. Dissertation Abstracts International. 53 (February 1993): 2737 – A.

Moore, K. D. (2009). *Effective instructional strategies: from theory to practice.* United States of America: SAGE.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Oliva, P.E. (2001). *Developing the Curriclum.* New York: Harpers Collins.

Ornstein, C. A., and Hunkins, P. E. (2004). *Curriculum: Foundation, principles and issues.* Boston: Pearson Education.

Pangrazi, R. P. and A. Beighle. (2013). *Dynamic Physical Education for Elementary School Children.* Boston, MA: Pearson.

Rosenberg, M. J., & Hovland, C. I. (1960). *Cognitive, Affective and Behavioral Components of Attitudes.* New Haven: Yale University Press.

Salguero; et al. (2004). Relationship between Perceived Physical Ability and Sport Participation Motivation in Yong Competitive Swimmers. *Journal of Sport Medicine and Physical Fitness. 44*(3): 249.

Salor, J. G., Alexander, W. M., and Lewis, A. J. (1981). *Curriculum Planning for Better Teachng and Learning.* New York: Holt, Rinehart and Winston.

Sax, G. (1974). *Principles of educational measurement and evaluation*. Belmont: CA: Wadsworth Pub.

Spaulding, C. L. (1992). *Motivation in the classroom*. NY: McGraw - Hill.

Taba, H. (1962). *Curriculum development: Theory and practice.* New York: Harcout Brace Jovanovic.

Triandis, H. C. (1971). *Attitude and attitude change*. New York: John Wiley & Sons, Inc.

Tyler, R.W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The University of Chicago Press.

Vincent. J T; & Charles. (1997). Motivation for Participation in High School Soccer. *Research Quarterly for Exercise and Sport. 68*(1) A - 109.

Vroom, V. H. (1995). *Work and motivation.* England: Penguin.

Wood, L.K. (1988). *A Comparative Study of Attitudde Toward Physical Activity of Academically Gifted and Academically Nongifted*, Dissertation Abstracts International. 1988, February): 2017 – A

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ก-1 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ก-2 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ก-1 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์
   อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
   คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
   คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. อาจารย์ ว่าที่ร.ต.ดร.ชนวัฒน์ สรรพสิทธิ์
   อาจารย์ประจำแขนงเสริมสร้างสมรรถนะทางการกีฬา
   คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. อาจารย์ ดร.ชญาภัสร์ สมกระโทก
   อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
   โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

5. ว่าที่ร้อยตรีดนุโรจ อินไชย
   ครู ชำนาญการประจำกลุ่มสาระการเรียนสุขศึกษาและพลศึกษา
   โรงเรียนท่าวังผาวิทยาคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ก-2 รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพร่างหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุธนะ ติงศภัทิย์
   อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
   คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. รองศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ อ่อนศิริ
   อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
   คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3. อาจารย์ ว่าที่ร.ต.ดร.ชนวัฒน์ สรรพสิทธิ์
   อาจารย์ประจำแขนงเสริมสร้างสมรรถนะทางการกีฬา
   คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. อาจารย์ ดร.ชญาภัสร์ สมกระโทก
   อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
   โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

5. ว่าที่ร้อยตรีดนุโรจ อินไชย
   ครู ชำนาญการประจำกลุ่มสาระการเรียนสุขศึกษาและพลศึกษา
   โรงเรียนท่าวังผาวิทยาคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย

ข-1 แบบแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา

ข-2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับนักเรียน

ข-3 แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข-1 แบบแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ของผู้บริหารและครูพลศึกษา

แบบสอบถามการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อ

1.1 ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1.2 ศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1.3 ศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

2. แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกได้ ดังต่อไปนี้

2.1 ชุดแบบสอบถามสำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา ทั้งหมด 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

2.2 แบบสอบถามสำหรับนักเรียน ทั้งหมด 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

3. ในการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยใคร่ขอให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

สภาพปัญหา หมายถึง สภาพความเป็นจริงในปัจจุบันที่เกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคที่มีผลเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและการประเมินผล

ความต้องการจำเป็น หมายถึง สิ่งที่จำเป็นจะให้เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของมัธยมศึกษาตอนต้นประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและการประเมินผล

การจัดกิจกรรมพลศึกษาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ หมายถึง เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน เน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ เช่น กิจกรรมที่สนุกสนานมีประโยชน์ต่อผู้เรียน กิจกรรมที่ท้าทาย หลากหลาย และมีการให้รางวัล เป็นต้น

แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่โน้มน้าว กระตุ้น หรือผลักดันให้บุคคลนั้นเกิดความต้องการและพยายามแสดงพฤติกรรมในสิ่งนั้น ๆ ออกมาอย่างกระตือรือร้น และตั้งใจไปในทิศทางที่ต้องการ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจในการกระทำหรือประพฤติสิ่งต่าง ๆ ประเภทของแรงจูงใจตามการการแสดงออกของพฤติกรรมแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจภายในจิตใจบุคคล กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยไม่หวังผลตอบแทน เช่น ทัศนคติ ความคิด ความพึงพอใจ ความต้องการ ความชอบ การเห็นคุณค่า และความสำคัญของตัวบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น เช่น ชอบและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย เพราะทำให้สุขภาพแข็งแรง

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล มากระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมโดยหวังผลตอบแทนอาจจะเป็นรางวัล คำชมเชย เกียรติยศชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง เป็นต้น เช่น การซ้อมกีฬาอย่างหนัก เพื่อเงินรางวัล

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า ที่แสดงออกมาในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เป็นต้น เจตคติเกิดจากประสบการณ์ทั้งในทางตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ในทางอ้อม (Indirect Experience) ที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของบุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรง เช่น การได้พบได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม เช่น การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว และเจตคติเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินตามค่านิยม (Value Judgments) ในสังคม การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปสำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา

คำชี้แจง ให้นักนักเรียนกรอกข้อความลงในช่องว่าง (.....) หรือขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ❑ หน้าข้อที่ตรงกับความจริงมากที่สุด

1. เพศ ❑ ชาย ❑ หญิง

2. ความเกี่ยวข้องกับหลักสูตรรายวิชา ❑ ผู้อำนวยการโรงเรียน ❑ รองผู้อำนวยการโรงเรียน ❑ ครูพลศึกษา ❑ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3. อายุ.....

4. วุฒิทางการศึกษา ❑ ต่ำกว่าปริญญาตรี ❑ ปริญญาตรี ❑ ปริญญาโท ❑ ปริญญาเอก ❑ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

5. สาขาวิชาหรือวิชาเอกที่จบการศึกษา.....

6. อายุการทำงาน.....

7. สาขาวิชาหรือวิชาเอกที่จบการศึกษา.....

8. ขนาดของโรงเรียนที่ท่านสังกัดอยู่ ❑ ขนาดเล็ก ❑ ขนาดกลาง ❑ ขนาดใหญ่ ❑ ขนาดใหญ่พิเศษ ❑ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

9. ภูมิภาคของสถานศึกษาที่ท่านสังกัดอยู่ ❑ ภาคเหนือ ❑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ❑ ภาคกลาง ❑ ภาคใต้

10. จังหวัดของสถานศึกษาที่ท่านสังกัดอยู่.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ผลจากการตอบแบบสอบถามของท่านจะเป็นประโยชน์สำหรับการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก และจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียแต่อย่างใดสำหรับตัวท่าน โดยใส่เครื่องหมาย✓ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านทั้ง 1. ด้านสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ และ 2. ด้านความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้ โดยตัวเลขแต่ละค่ามีความหมายดังนี้

1. ระดับความคิดเห็นด้านสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้

ระดับคะแนน 5 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหามากที่สุด

ระดับคะแนน 4 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหามาก

ระดับคะแนน 3 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาปานกลาง

ระดับคะแนน 2 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาน้อย

ระดับคะแนน 1 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาน้อยที่สุด

2. ระดับความคิดเห็นด้านความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้

ระดับคะแนน 5 หมายถึง ความต้องการจำเป็นมากที่สุด

ระดับคะแนน 4 หมายถึง ความต้องการจำเป็นมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ความต้องการจำเป็นปานกลาง

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ความต้องการจำเป็นน้อย

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ความต้องการจำเป็นน้อยที่สุด

ที่	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัญหา					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1	ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้										
1.1	ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑา เพื่อพัฒนาด้านเจตคติและแรงจูงใจของผู้เรียน										
1.2	ครูผู้สอนมีการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามหลักการพลศึกษาในรายวิชากรีฑา										
1.3	ครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้รายวิชากรีฑาด้วยตนเอง										
2	ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้										
2.1	ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรง										

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ที่	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัญหา					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
	กับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น										
2.2	ครูผู้สอนมีการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่มีเนื้อหา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา										
3	ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										
3.1	ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น										
3.2	ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาโดยใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา นวัตกรรมต่าง ๆ เป็นต้น										
3.3	ครูผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติในทุก ๆ สัปดาห์										

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ที่	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัญหา					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
4	ด้านการวัดและประเมินผล										
4.1	ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลในรายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น										
4.2	ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑา เช่น แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม เป็นต้น										
4.3	ครูผู้สอนมีการใช้วิธีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา										
4.4	ครูผู้สอนมีการวัดและประเมินผลด้านแรงจูงใจและเจตคติในรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป										

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

1.1 ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมต้น ให้สอดคล้องกับสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

.....
.....
.....
.....

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

2.1 ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการเชื่อมโยงเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติกับเนื้อหาในรายวิชากรีฑาเพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....
.....
.....
.....

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.1 ท่านมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาอะไรบ้างที่ทำให้ผู้เรียนชอบและสนใจ

CHULALONGKORN UNIVERSITY

.....
.....
.....
.....

4. ด้านการวัดและประเมินผล

4.1 ท่านจะมีข้อเสนอแนะหรือวิธีการอย่างไรในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาว่าผู้เรียนได้เกิดแรงจูงใจและเจตคติตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ หรือไม่

.....
.....
.....
.....

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

คำชี้แจง โปรดแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

1. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

1.1 กรุณายกตัวการแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่ท่านได้เคยพบเห็นในคาบเรียนรายวิชากรีฑา หรือรายวิชาอื่น ๆ

.....
.....
.....
.....

1.2 อะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา

.....
.....
.....
.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข-2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับนักเรียน

แบบสอบถามการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับนักเรียน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมีจุดประสงค์เพื่อ

1.1 ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1.2 ศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1.3 ศึกษาข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

2. แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกได้ ดังต่อไปนี้

2.1 ชุดแบบสอบถามสำหรับนักเรียน ทั้งหมด 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 4 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

2.2 แบบสอบถามสำหรับนักเรียน ทั้งหมด 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

3. ในการตอบแบบสอบถามผู้วิจัยใคร่ขอให้รายละเอียดเกี่ยวกับคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

สภาพปัญหา หมายถึง สภาพความเป็นจริงในปัจจุบันที่เกิดขึ้นและเป็นอุปสรรคที่มีผลเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและการประเมินผล

ความต้องการจำเป็น หมายถึง สิ่งที่จำเป็นจะให้เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของมัธยมศึกษาตอนต้นประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4. ด้านการวัดและการประเมินผล

การจัดกิจกรรมพลศึกษาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ หมายถึง เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน เน้นกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ เช่น กิจกรรมที่สนุกสนานมีประโยชน์ต่อผู้เรียน กิจกรรมที่ท้าทาย หลากหลาย และมีการให้รางวัล เป็นต้น

แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่โน้มน้าว กระตุ้น หรือผลักดันให้บุคคลนั้นเกิดความต้องการและพยายามแสดงพฤติกรรมในสิ่งนั้น ๆ ออกมาอย่างกระตือรือร้น และตั้งใจไปในทิศทางที่ต้องการ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ แรงจูงใจจึงเป็นสิ่งที่กำหนดทิศทาง และระดับความตั้งใจในการกระทำหรือประพฤติสิ่งต่าง ๆ ประเภทของแรงจูงใจตามการการแสดงออกของพฤติกรรมแบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจภายในจิตใจบุคคล กระตุ้นให้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยไม่หวังผลตอบแทน เช่น ทัศนคติ ความคิด ความพึงพอใจ ความต้องการ ความชอบ การเห็นคุณค่า และความสำคัญของตัวบุคคลนั้น ๆ เป็นต้น เช่น ชอบและเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย เพราะทำให้สุขภาพแข็งแรง

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) คือ สิ่งที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจที่อยู่ภายนอกตัวบุคคล มากระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมโดยหวังผลตอบแทนอาจจะเป็นรางวัล คำชมเชย เกียรติยศชื่อเสียง การได้รับการยอมรับ การยกย่อง เป็นต้น เช่น การซ้อมกีฬาอย่างหนัก เพื่อเงินรางวัล

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความนึกคิด และพฤติกรรมต่อสิ่งเร้า ที่แสดงออกมาในลักษณะความชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เป็นต้น เจตคติเกิดจากประสบการณ์ทั้งในทางตรง (Direct Experience) และประสบการณ์ในทางอ้อม (Indirect Experience) ที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ สิ่งของบุคคล กลุ่มสังคม เรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น ประสบการณ์ทางตรง เช่น การได้พบได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเองต่อสิ่งเร้าเหล่านั้น ส่วนประสบการณ์ทางอ้อม เช่น การได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่าน ได้ดูรูปภาพเกี่ยวกับสิ่งเร้าดังกล่าว และเจตคติเกิดจากระบบค่านิยม (Value System) และการตัดสินตามค่านิยม (Value Judgments) ในสังคม การที่บุคคลจะมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือมีความรู้สึกว่าสิ่งใดถูกหรือไม่ถูกย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มหรือสังคมที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

ตอนที่ 1 ข้อมลูทั่วไปสำหรับนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนกรอกข้อความลงในช่องว่าง (.....) หรือขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ❑ หน้าข้อที่ตรงกับความจริงมากที่สุด

1. เพศ ❑ ชาย ❑ หญิง

2. ความเกี่ยวข้องกับหลักสูตรรายวิชา ❑ ผู้เรียน ❑ อื่น ๆ โปรดระบุ.....

3. อายุ.....

4. วุฒิทางการศึกษา ❑ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....

5. ชื่อสถานศึกษา.....

6. ภูมิภาคของสถานศึกษา ❑ ภาคเหนือ ❑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ❑ ภาคกลาง ❑ ภาคใต้

7. จังหวัดของสถานศึกษา.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ผลจากการตอบแบบสอบถามของท่านจะเป็นประโยชน์สำหรับการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก และจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียแต่อย่างใดสำหรับตัวท่าน โดยใส่เครื่องหมาย✓ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านทั้ง 1. ด้านสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้ และ 2. ด้านความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้ โดยตัวเลขแต่ละค่ามีความหมายดังนี้

1. ระดับความคิดเห็นด้านสภาพปัญหาการจัดการเรียนรู้

ระดับคะแนน 5 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหามากที่สุด

ระดับคะแนน 4 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหามาก

ระดับคะแนน 3 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาปานกลาง

ระดับคะแนน 2 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาน้อย

ระดับคะแนน 1 คะแนน หมายถึง สภาพปัญหาน้อยที่สุด

2. ระดับความคิดเห็นด้านความต้องการจำเป็นการจัดการเรียนรู้

ระดับคะแนน 5 หมายถึง ความต้องการจำเป็นมากที่สุด

ระดับคะแนน 4 หมายถึง ความต้องการจำเป็นมาก

ระดับคะแนน 3 หมายถึง ความต้องการจำเป็นปานกลาง

ระดับคะแนน 2 หมายถึง ความต้องการจำเป็นน้อย

ระดับคะแนน 1 หมายถึง ความต้องการจำเป็นน้อยที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ที่	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัญหา					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
1	ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้										
1.1	ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบเรียน										
1.2	ผู้เรียนเข้าใจในวัตถุประสงค์ของการเรียนรายวิชากรีฑาในแต่ละคาบที่ครูผู้สอนแจ้งให้ทราบ										
1.3	ผู้เรียนทราบวัตถุประสงค์ด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน										
2	ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้										
2.1	การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น										
2.2	การเรียนรายวิชากรีฑามีเนื้อหาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนให้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าในการเล่นกรีฑา เช่น เนื้อหาเรื่องความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกรีฑา เป็นต้น										
3	ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้										
3.1	รายวิชากรีฑามีการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น มีเนื้อหาที่หลากหลาย ท้าทาย และสนุกสนาน ตรงกับความสนใจและ										

ที่	ข้อคำถาม	ระดับความคิดเห็น									
		สภาพปัญหา					ความต้องการจำเป็น				
		5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
	ความต้องการของผู้เรียน มีการให้กำลังใจ รางวัล และชมเชย เป็นต้น										
3.2	การเรียนในรายวิชากรีฑามีการใช้สื่อการสอนหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา เช่น สื่อเทคโนโลยี อุปกรณ์กีฬา เป็นต้น										
3.3	ผู้เรียนได้ปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่เสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่กระตุ้นให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑาในทุก ๆ สัปดาห์										
4	ด้านการวัดและประเมินผล										
4.1	ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน										
4.2	ผู้เรียนทราบถึงเกณฑ์การให้คะแนนด้านแรงจูงใจและเจตคติต่อการเรียนรายวิชากรีฑาจากครูผู้สอน										
4.3	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวัดและประเมินผลการเรียนรายวิชากรีฑาของครูผู้สอน เช่น ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับเกณฑ์คะแนน เป็นต้น										
4.4	ผู้เรียนได้รับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่หลากหลาย เช่น แบบทดสอบการปฏิบัติต่าง ๆ แบบทดสอบการแข่งขันทีม แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติ แบบทดสอบความรู้ เป็นต้น										

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้

1.1 ที่ผ่านมาผู้เรียนคิดว่าในการเรียนรายวิชากรีฑาได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดี หรือไม่เพราะเหตุใด

.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้

2.1 ผู้เรียนมีความคิดเห็นอย่างไรกับการนำเนื้อหาเรื่องแรงจูงใจและเจตคติสอดแทรกเข้าไปในเนื้อหารายวิชากรีฑา

.....
.....
.....
.....

3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.1 ผู้เรียนต้องการและสนใจปฏิบัติกิจกรรมอะไรบ้างในรายวิชากรีฑา

.....
.....
.....
.....

4. ด้านการวัดและประเมินผล

4.1 ผู้เรียนคิดว่าการให้มีการเก็บคะแนนในด้านแรงจูงใจและเจตคติของผู้เรียนในการเรียนรายวิชากรีฑามีความสำคัญหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....
.....
.....
.....

ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

คำชี้แจง โปรดแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

1. ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

1.1 กรุณายกตัวอย่างการแสดงออกถึงการมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนรายวิชากรีฑา

.....
.....
.....
.....

1.2 อะไรเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนชอบและอยากเรียนรายวิชากรีฑา

.....
.....
.....
.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข-3 แบบตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

แบบรายการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

1. วัตถุประสงค์

1.1 เพื่อตรวจสอบหลักสูตรว่ามีองค์ประกอบครบถ้วนและสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ

1.2 เพื่อนำผลการตรวจสอบไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น

2. วิธีดำเนินการตรวจสอบ

ให้ผู้ทรงคุณวุฒิดำเนินการตรวจสอบองค์ประกอบของหลักสูตร ตามลำดับดังนี้

2.1 ตรวจสอบองค์ประกอบหลักสูตรสถานศึกษาตามรายการที่กำหนด แล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องผลการตรวจสอบตามความเป็นจริง

2.3 บันทึกแนวทางในการปรับปรุง/แก้ไขแต่ละรายการเพื่อให้โรงเรียนนำไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตรต่อไป

2.4 หากมีข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ให้บันทึกลงในข้อเสนอแนะอื่น ๆ

2.5 สรุปผลการตรวจสอบภาพรวมองค์ประกอบหลักสูตร โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในตารางแสดงผล การตรวจสอบภาพรวมองค์ประกอบหลักสูตร

3. การให้ระดับคุณภาพ

ผู้ทรงคุณวุฒิให้ระดับคุณภาพตามที่ได้พิจารณาตรวจสอบหลักสูตร โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคุณภาพ ดังนี้

ระดับคุณภาพ	+1	หมายถึง	ครบถ้วน ถูกต้อง สอดคล้อง เหมาะสม ทุกรายการ
ระดับคุณภาพ	0	หมายถึง	มีครบทุกรายการ แต่มีบางรายการควรปรับปรุงแก้ไข
ระดับคุณภาพ	- 1	หมายถึง	ไม่มี มีไม่ครบทุกรายการ ไม่สอดคล้อง ต้องปรับปรุงแก้ไขหรือเพิ่มเติม

4. การสรุปผลการตรวจสอบ

สรุปผลการตรวจสอบนำไปปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

รายการ	ระดับคุณภาพ			ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง/แก้ไข
	+1	0	-1	
1. ส่วนนำ				
1.1 หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 แสดงความเชื่อมโยงระหว่างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551				
1.2 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551				
1.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์ 1.3.1 มีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551				
1.3.2 มีความสอดคล้องกับเป้าหมายจุดเน้นกรอบของหลักสูตร				
1.3.3 สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของโรงเรียน				
1.4 วิสัยทัศน์ 1.4.1 แสดงภาพอนาคตที่พึงประสงค์ของผู้เรียนที่สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 อย่างชัดเจน 1.4.2 แสดงภาพอนาคตที่พึงประสงค์ของผู้เรียนสอดคล้องกับกรอบหลักสูตรสถานศึกษา 1.4.3 แสดงภาพอนาคตที่พึงประสงค์ของผู้เรียนครอบคลุมสภาพความต้องการของโรงเรียน ชุมชน ท้องถิ่น 1.4.4 มีความชัดเจนสามารถปฏิบัติได้				
2. การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา				
2.1 มีการระบุรหัสวิชา ชื่อรายวิชา และชื่อกลุ่มสาระการเรียนรู้ไว้อย่างถูกต้องชัดเจน				
2.2 มีการระบุชั้นปีที่สอนและจำนวนเวลาเรียนและ/หรือหน่วยกิต ไว้อย่างถูกต้องชัดเจน				
2.3 การเขียนคำอธิบายรายวิชา เขียนเป็นความเรียงโดยระบุองค์ความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะหรือเจตคติที่ต้องการ สอดคล้องกับหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ				

รายการ	ระดับคุณภาพ			ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง/แก้ไข
	+1	0	-1	
2.4 การจัดทำคำอธิบายรายวิชาครอบคลุม ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ				
2.5 การระบุรหัสตัวชี้วัด และจำนวนรวมของตัวชี้วัด				
3. โครงสร้างรายวิชา				
3.1 การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ และสัปดาห์/ลำดับแผนการเรียนรู้อย่างถูกต้อง				
3.2 มีการระบุตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ ที่สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้				
3.3 การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้และวิธีการประเมินผลไว้อย่างถูกต้อง และสอดคล้องกับหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ				
3.4 การกำหนดคะแนนและระยะเวลาการเรียนอย่างเหมาะสม				
4. แผนการวัดและประเมินผล				
4.1 การกำหนดอัตราส่วนคะแนนระหว่างภาค: คะแนนปลายภาค และอัตราส่วนคะแนน K : P : A อย่างถูกต้องและเหมาะสม				
4.2 การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล ชนิดของเครื่องมือ และตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม และสอดคล้องกับหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ				

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ..... ผู้ตรวจสอบ

(.....)

...../...../.....

สรุปผลการตรวจสอบคุณภาพแบบภาพรวมองค์ประกอบของหลักสูตรกรีฑา
ตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 1 ตารางแสดงผลการตรวจสอบคุณภาพแบบภาพรวมองค์ประกอบของหลักสูตร

ที่	รายการตรวจสอบ	ผลการตรวจสอบคุณภาพองค์ประกอบหลักสูตร		
		ระดับคุณภาพ		
		+1	0	-1
1	ส่วนนำ			
2	การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา			
3	โครงสร้างรายวิชา			
4	แผนการวัดและประเมินผล			

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตอนที่ 2 สรุปผลการตรวจสอบองค์ประกอบหลักสูตร จุดเด่น จุดที่ต้องเพิ่มเติมและพัฒนา

จุดเด่นของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

จุดที่ต้องเพิ่มเติม /พัฒนา

1. ส่วนนำ

1.1 หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

.....

.....

.....

1.2 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

.....

.....

.....

1.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

.....

.....

.....

1.4 วิสัยทัศน์โรงเรียน

.....

.....

.....

2. การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา

.....

.....

.....

3. โครงสร้างรายวิชา

.....

.....

.....

4. แผนการวัดและประเมินผล

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจสอบ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ภาคผนวก ค
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ค-1 ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ค-2 ผลการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ค-1 ผลการตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตารางค่า IOC ในการตรวจความตรงเชิงเนื้อของแบบสอบถาม สำหรับผู้บริหารและครูพลศึกษา

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ					ผลรวมของคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป								
-	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ								
1.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.2	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
1.3	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
2.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ								
1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
4	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ					ผลรวมของคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม								
1	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
2	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
รวม	19.00	13.00	19.00	19.00	19.00	89.00	0.94	ใช้ได้
ค่า IOC	1.00	0.68	1.00	1.00	1.00			

ตารางค่า IOC ในการตรวจความตรงเชิงเนื้อของแบบสอบถาม สำหรับนักเรียน

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ					ผลรวมของคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป								
-	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็นในการจัดการเรียนรู้รายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ								
1.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4.3	1	1	0	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
4.4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ					ผลรวมของคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ตอนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ								
1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
ตอนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นเพิ่มเติม								
1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม	19.00	19.00	18.00	19.00	19.00	94.00	0.99	ใช้ได้
ค่า IOC	1.00	1.00	0.95	1.00	1.00			

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ค-2 ผลการตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตารางค่า IOC ในการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ข้อที่	ผู้ทรงคุณวุฒิ					ผลรวมของคะแนน	ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1. ส่วนนำ								
1.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.3	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
1.4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2. การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา								
2.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.3	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
2.4	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
2.5	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3. โครงสร้างรายวิชา								
3.1	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.2	1	1	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
3.3	1	0	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
3.4	1	0	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
4. แผนการวัดและประเมินผล								
4.1	1	1	1	1	1	4.00	0.80	ใช้ได้
4.2	1	0	1	1	1	5.00	1.00	ใช้ได้
รวม	15.00	11.00	15.00	15.00	15.00	71.00	0.95	ใช้ได้
ค่า IOC	1.00	0.73	1.00	1.00	1.00			

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ง
(ตัวอย่าง) หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(ตัวอย่าง) หลักสูตรกรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
รายวิชาพื้นฐาน

รูปแบบการจัดการศึกษารายวิชากรีฑาตามหลักการเสริมสร้างแรงจูงใจและเจตคติ เป็นอีกหนึ่ง ทางเลือกใหม่ที่ท้าทายในการปลูกฝังแรงจูงใจและเจตคติของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียน รู้สึกชอบ เห็นคุณค่า และความสำคัญของการเล่นกรีฑานำไปสู่เกิดการพัฒนาทั้ง 5 ด้าน ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของการเรียนพลศึกษา ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกาย ทำให้เกิดการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์โดยการออกกำลังกายเป็นประจำนำไปสู่การเคลื่อนไหวร่างกายพื้นฐานในการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง และสามารถเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาอื่น ๆ ได้ โดยผ่านกระบวนการเรียนการสอนรายวิชาพลศึกษาที่เน้นแรงจูงใจและเจตคติเป็นสำคัญ โดยผู้วิจัยใช้ข้อสรุปที่ได้จากข้อมูลการสำรวจสภาพปัญหาและความต้องการจำเป็น และข้อคิดเห็นต่าง ๆ ของผู้บริหาร ครูพลศึกษา และนักเรียนที่กำลังศึกษารายวิชากรีฑาหรือเคยศึกษารายวิชากรีฑาในภาคการศึกษาหรือปีการศึกษาที่ผ่านมา แบ่งแยกข้อมูลออกเป็น 4 ประเด็น 1. ด้านการกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ 2. ด้านการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ 3. ด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 4.ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ และนำหลักสูตรให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพและให้ความคิดเห็น คำแนะนำ ปรับปรุงแก้ไข ได้ดังนี้

1. หลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล

2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชนที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ

3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น

4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้

5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต

3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย

4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและ

ความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

3. ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้อง เหมาะสม และมีคุณธรรม

3. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

4. วิสัยทัศน์ของโรงเรียน (ขึ้นอยู่กับแต่ละโรงเรียน)

1 วิสัยทัศน์ (Vision)

โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคมมุ่งเน้นพัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข ก้าวทันเทคโนโลยีในวิถีชีวิตใหม่

2 พันธกิจ (Mission)

1. จัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียน
2. พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษา
3. การบริหารจัดการสถานศึกษา
4. การมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน สังคม ธำรงสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

3 เป้าประสงค์ (Goal)

1. ผู้เรียนมีคุณสมบัติตามมาตรฐานนักเรียนโรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม 10 ข้อ ได้แก่ ทดแทนบุญคุณบิดามารดา มาโรงเรียนเช้า เข้าห้องเรียนเสมอ พบเจอครูเคารพ คบหาเพื่อนดี สามัคคีหมู่คณะ ละเลิกสิ่งชั่ว ประพฤติตัวดี มีน้ำใจ ให้เกียรติกัน และมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตร
2. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสืบสาน อนุรักษ์ ประเพณี และวัฒนธรรมไทย
3. ผู้เรียนนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้ในการดำเนินชีวิต
4. ผู้เรียนมีความเป็นเลิศทางวิชาการ สื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา ล้ำหน้าทางความคิด ผลิตผลงานสร้างสรรค์ และร่วมกันรับผิดชอบสังคม
5. ผู้เรียนมีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง จิตใจร่าเริงแจ่มใส มีสุขภาพจิตที่ดี ปลอดจากสิ่งเสพติด อบายมุข และโรคเอดส์
6. ครูออกแบบและจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสติปัญญาตามศักยภาพ
7. ครูและบุคลากรมีความรู้และจริยธรรม มีศักยภาพในหน้าที่ของตน
8. สถานศึกษามีสภาพแวดล้อมและการบริการที่เอื้อต่อการเรียนรู้
9. สถานศึกษามีการบริหารจัดการด้วยระบบคุณภาพ
10. มีการประสานงานกับคณะกรรมการสถานศึกษาฯ สมาคมศิษย์เก่า เครือข่ายผู้ปกครอง และหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เน้นการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายในการพัฒนาโรงเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
Chulalongkorn University

5. การกำหนดโครงการสอน/คำอธิบายรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา	ภาคเรียนที่ 1	ปีการศึกษา 2566
รายวิชา พ22102	กรีฑา	จำนวน 0.5 หน่วยกิต
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน 50 นาที/สัปดาห์	จำนวน 20 คาบ

มาตรฐาน (แกนกลาง)

มาตรฐาน พ 3.1 เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา มาตรฐาน

มาตรฐาน พ 3.2 รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน และชื่นชม ในสุนทรียภาพของการกีฬา

คำอธิบายรายวิชา

ศึกษาวิเคราะห์หลักการ ทักษะการเคลื่อนไหวของกรีฑาประเภทลู่และลานที่ถูกต้อง เห็นคุณค่า ความสำคัญและประโยชน์ของการเล่นกีฬากรีฑา การปฏิบัติตนตามกฎ กติกา และข้อตกลงในการเล่นกีฬากรีฑา ความมีมารยาทในการเล่นกีฬาเป็นผู้เล่นและผู้ชมกีฬาที่ดีด้วยความมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย ตลอดจนวิเคราะห์ผลการพัฒนาของตนเองที่เกิดจากการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจและเจคติที่ดีของผู้เรียนและสามารถนำประสบการณ์ไปใช้ในกิจกรรมนันทนาการในยามว่างให้เกิดประโยชน์ เพื่อพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จากการออกกำลังกายจนเป็นวิถีที่มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีจากการเล่นกีฬา

โดยใช้กระบวนการการเรียนรู้ทางพลศึกษา โดยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริงผ่านการได้ปฏิบัติจริง ลงมือทำด้วยตนเองของผู้เรียน และสอดแทรกเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะเบื้องต้นได้ สามารถพัฒนาตนเองได้มีพัฒนาการที่ดี และใช้กิจกรรมการเรียนที่ สนุกสนาน ท้าทาย โดยเน้นไปที่กิจกรรมการแข่งขัน กิจกรรมเกม และกิจกรรมแบบทีม มีการประยุกต์และนำไปใช้คิดวิเคราะห์การวางแผนในการดำเนินงานการพัฒนาตนเองตลอดจนเข้าใจเกณฑ์และนำไปพัฒนาสมรรถภาพร่างกายของตนเองได้

เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเล่นกีฬากรีฑา ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของการเล่นกรีฑาและปฏิบัติกิจกรรมอย่างตั้งใจและสนุกสนาน นำไปสู่การพัฒนาทั้งด้านความรู้ ด้านเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพทางกาย รวมไปถึงการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน โดยการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี สามารถอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข

ตัวชี้วัดหรือผลการเรียนรู้

พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2

พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5

รวม 8 ตัวชี้วัด

6. ตารางโครงสร้างรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

รายวิชา พ22102 กรีฑา จำนวน 0.5 หน่วยกิต

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 50 นาที/สัปดาห์ จำนวน 20 คาบ

สัปดาห์/แผนการเรียนรู้ที่	หน่วยการเรียนรู้	ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	วิธีการประเมินผล	คะแนน	เวลา (นาที)
1	หน่วยที่ 1 ปฐมนิเทศและประวัติความเป็นมาและความสำคัญประโยชน์ของกรีฑา	พ 3.2 ม.2/1	- กิจกรรมเกม การแข่งขันและกิจกรรมกลุ่ม - กิจกรรมห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) โดยการให้นักเรียนแสกน QR Code หรือเข้า Link ไปยังแหล่งการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่ครูสร้างขึ้น เช่น วิดีโอทักษะต่าง ๆ ของกรีฑา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ก่อนที่จะเข้าเรียนในคาบต่อไปหรือทบทวนบทเรียน	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะการปฏิบัติกิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน	10	50

สัปดาห์/แผนการเรียนรู้ที่	หน่วยการเรียนรู้	ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	วิธีการประเมินผล	คะแนน	เวลา (นาที)
2	หน่วยที่ 2 ทักษะการวิ่งระยะสั้น เรื่อง การออกตัววิ่ง	พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2 พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5	- กิจกรรมเกม การแข่งขันและกิจกรรมกลุ่ม - กิจกรรมการปฏิบัติฝึกหัดทักษะ - กิจกรรมการเห็นคุณค่าและความสำคัญและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน - กิจกรรมเสริมแรงบวก เช่น การให้รางวัล การตบมือให้กำลังและแสดงความยินดี การพูดกระตุ้นผู้เรียน เป็นต้น - อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น - การอธิบายและสาธิต - การทดสอบทักษะ - กิจกรรมห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) โดยการให้นักเรียนแสกน QR Code หรือเข้า Link ไปยังแหล่งการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่ครูสร้างขึ้น เช่น วิดีโอทักษะต่าง ๆ ของกรีฑา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ก่อนที่จะเข้าเรียนในคาบต่อไปหรือทบทวนบทเรียน	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะการปฏิบัติ กิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน - แบบประเมินพัฒนาการ	10	150
3	หน่วยที่ 2 ทักษะการวิ่งระยะสั้น เรื่อง การวิ่งและการเข้าเส้นชัย					
4	หน่วยที่ 2 ทักษะการวิ่งระยะสั้น เรื่อง การวิ่งระยะสั้น					

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สัปดาห์/แผนการเรียนรู้ที่	หน่วยการเรียนรู้	ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	วิธีการประเมินผล	คะแนน	เวลา (นาที)
5	หน่วยที่ 3 ทักษะการวิ่งระยะกลาง-ไกล เรื่อง ทักษะการวิ่งระยะสั้นกลาง	พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2 พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5	- กิจกรรมเกม การแข่งขันและกิจกรรมกลุ่ม - กิจกรรมการปฏิบัติฝึกหัดทักษะ - กิจกรรมการเห็นคุณค่าและความสำคัญและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน - กิจกรรมเสริมแรงบวก เช่น การให้รางวัล การตบมือให้กำลังและแสดงความยินดี การพูดกระตุ้นผู้เรียน เป็นต้น - อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น - การอธิบายและสาธิต - การทดสอบทักษะ - กิจกรรมห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) โดยการให้นักเรียนแสกน QR Code หรือเข้า Link ไปยังแหล่งการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่ครูสร้างขึ้น เช่น วิดีโอทักษะต่าง ๆ ของกรีฑา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ก่อนที่จะเข้าเรียนในคาบต่อไปหรือทบทวนบทเรียน	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะการปฏิบัติ กิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน - แบบประเมินพัฒนาการ	10	150
6	หน่วยที่ 3 ทักษะการวิ่งระยะสั้นกลาง-ไกล เรื่อง ทักษะการวิ่งระยะไกล					
7	หน่วยที่ 3 ทักษะการวิ่งระยะสั้นกลาง-ไกล เรื่อง ทดสอบทักษะการวิ่งระยะกลาง-ไกล					

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

สัปดาห์/แผนการเรียนรู้ที่	หน่วยการเรียนรู้	ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	วิธีการประเมินผล	คะแนน	เวลา (นาที)
8	หน่วยที่ 4 ทักษะการวิ่งผลัด เรื่อง ทักษะการรับและส่งไม้	พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2 พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5	- กิจกรรมเกม การแข่งขันและกิจกรรมกลุ่ม - กิจกรรมการปฏิบัติฝึกหัดทักษะ - กิจกรรมการเห็นคุณค่าและความสำคัญและการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน - กิจกรรมเสริมแรงบวก เช่น การให้รางวัล การตบมือให้กำลังและแสดงความยินดี การพูดกระตุ้นผู้เรียน เป็นต้น - อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น - การอธิบายและสาธิต - การทดสอบทักษะ - กิจกรรมห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) โดยการให้นักเรียนแสกน QR Code หรือเข้า Link ไปยังแหล่งการเรียนรู้รายวิชากรีฑาที่ครูสร้างขึ้น เช่น วิดีโอทักษะต่าง ๆ ของกรีฑา เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ก่อนที่จะเข้าเรียนในคาบต่อไปหรือทบทวนบทเรียน	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะการปฏิบัติ กิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน - แบบประเมินพัฒนาการ	10	150
9	หน่วยที่ 4 ทักษะการวิ่งผลัด เรื่อง ทักษะการวิ่งผลัด					
10	หน่วยที่ 4 ทักษะการวิ่งผลัด เรื่อง ทดสอบทักษะการวิ่งผลัด					

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

7. แผนการวัดและประเมินผล

แนวการวัดผล อัตราส่วน คะแนนระหว่างภาค : คะแนนปลายภาค = 90 : 10

อัตราส่วน คะแนน C : A : P = 30 : 40 : 30

แผนการวัดผล

การประเมิน	คะแนน	วิธีวัด	ชนิดของเครื่องมือ	ตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ข้อที่	เวลาที่ใช้ (นาที/ครั้ง)
ก่อนกลางภาค	40	- การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน - การปฏิบัติทักษะ - การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - การปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียน - พฤติกรรมที่แสดงออกถึงแรงจูงใจและเจตคติที่ดี	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะ การปฏิบัติกิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้ เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน - แบบประเมินพัฒนาการ	พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2 พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5	50 นาที
หลังกลางภาค	50	- การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน - การปฏิบัติทักษะ - การมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - การปฏิบัติตามข้อตกลงในชั้นเรียน - พฤติกรรมที่แสดงออกถึงแรงจูงใจและเจตคติที่ดี	- แบบประเมินการปฏิบัติทักษะ การปฏิบัติกิจกรรมเกม การแข่งขัน กิจกรรมกลุ่ม และความรู้ เข้าใจ - แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน - แบบวัดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียน - แบบประเมินพัฒนาการ	พ 3.1 ม.2/2 พ 3.1 ม.2/3 พ 3.1 ม.2/4 พ 3.2 ม.2/1 พ 3.2 ม.2/2 พ 3.2 ม.2/3 พ 3.2 ม.2/5	50 นาที
ปลายภาค	10	ทดสอบความรู้	แบบทดสอบความรู้		50 นาที
รวม	100 คะแนน				

วิธีการวัดและประเมินผล

ใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับการเรียนรู้ในลักษณะที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงด้วยวิธีการที่หลากหลาย มีการประเมินพัฒนาการ โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนแต่ ละคนที่แตกต่างกันของผู้เรียน ทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านแรงจูงใจและเจตคติ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านทักษะกีฬา และด้านสมรรถภาพทางกาย โดยเก็บคะแนนระหว่างภาคกับคะแนนปลายภาคดังนี้

1. คะแนนระหว่างภาคเรียน คะแนนเต็ม 90 คะแนน

1.1 คะแนนเก็บกลางภาค 40 คะแนน แบ่งดังนี้

1.1.1 การเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ของกรีฑา (5 คะแนน)

1.1.2 ทักษะการวิ่งระยะสั้น ระยะกลาง ระยะไกล และวิ่งผลัด (10 คะแนน)

- คะแนนพัฒนาการและคะแนนทักษะ

1.1.3 การแสดงออกถึงแรงจูงใจและเจตคติที่ดี (15 คะแนน)

1.1.4 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแข่งขัน กิจกรรมเกม และกิจกรรมกลุ่ม (10 คะแนน)

1.2 คะแนนสอบวัดผลปลายภาคเรียน 50 คะแนน

1.2.1 ทักษะการกระโดดไกล เขย่งก้าวกระโดด กระโดดสูง ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร และพุ่งแหลน (15 คะแนน)

- คะแนนพัฒนาการและคะแนนทักษะ

1.2.2 การแสดงออกถึงแรงจูงใจและเจตคติที่ดี (20 คะแนน)

1.2.3 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแข่งขัน กิจกรรมเกม และกิจกรรมกลุ่ม (15 คะแนน)

2. คะแนนปลายภาคเรียน คะแนนเต็ม 10 คะแนน

2.1 คะแนนสอบวัดผลปลายภาคเรียน 10 คะแนน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การประเมินผลใช้วิธีอิงเกณฑ์ดังนี้

80 คะแนนขึ้นไป = 4

75 – 79 คะแนน = 3.5

70 – 74 คะแนน = 3

65 – 69 คะแนน = 2.5

60 – 64 คะแนน = 2

55 – 59 คะแนน = 1.5

50 – 54 คะแนน = 1

ต่ำกว่า 50 คะแนน = 0

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ณัฐสุชน บัวมีธูป
วัน เดือน ปี เกิด	14 กุมภาพันธ์ 2540
สถานที่เกิด	จังหวัดน่าน
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2562 เกียรตินิยมอันดับ 1 และศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2563
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 76 ถนน มหายศ ตำบล ในเวียง อำเภอ เมืองน่าน จังหวัด น่าน 55000

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY